

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_202284

UNIVERSAL
LIBRARY

ದಶಪ್ರಕರಣ
ಪರಿಚಯ.

ಈ ಗ್ರಂಥದ

ಯಾವತ್ತೂ ಹಕ್ಕುಗಳು ಗೃಂಥಕರ್ತರ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿವೆ.

(*All Rights Reserved.*)

[illegible]

ಬೆಲೆ ೧೨ ಆಣೆ.

ವಿಜ್ಞಾನವೇ.

ಅಜ್ಞಾನ

ಬಾಗಲಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ ವೇದಾಂತ ವಿಶಾರದರಾದ ವೆ|| ರಾ|| ರಾ||
ಮಳಗಿ ವೇದವ್ಯಾಸಾಚಾರ್ಯರು ' ವಾಣೀವಿಲಾಸ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಾಠಶಾಲಾ '
ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ೧೦-೧೨ ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನ್ನ
ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ನ್ಯಾಯ ವೇದಾಂತ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳನ್ನು ಮಾಡು
ತ್ತಿರುವರು. ದೂರ ದೂರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಸಜ್ಜನರುಗಳಿಗೂ ಸತ್ತ
ತ್ವಗಳ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿ ಶ್ರೀಮದಾನಂದತೀರ್ಥರ
ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ನಿಬಂಧಗಳ ರೂಪದಿಂದಾಗಲೀ,
ಪ್ರಬಂಧಗಳ ರೂಪದಿಂದಾಗಲೀ, ವೈಷ್ಣವವೃಂದದ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ
ಈ ಪಾಠಶಾಲೆಯ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿದು ಈ ಪಾಠಶಾಲೆಯಿಂದ ' ಆನಂದ
ತೀರ್ಥ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆಯು ' ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಈ ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ
ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಅರವಿಂದಗಳು ಅರಳುವವು. ಈ ಮಾಲೆಯಿಂದ ಬರುವ ಪ್ರಾ
ಪ್ತಿಯು ಈ ವಾಣೀವಿಲಾಸ ಪಾಠಶಾಲೆಗೆ ಕೊಡಲ್ಪಡುವದು. ಸದೈಷ್ಣವ
ವೃಂದವು ಸ್ವಹಸ್ತ ಪರಹಸ್ತಗಳಿಂದ ಈ ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗಿ ಶ್ರೀ
ಯೋಧಾಗಳಾಗುವರೆಂದು ನೆರೆನೆಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಲೇಖಕ,

ಮುನ್ನುಡಿ.

सच्छास्त्र लेखनेरभ्ये मनोनीत्वा सदाशुदा ।

पुनातुमां पांडुरंगः पुंडरीक वरप्रदः ॥

ಶ್ರೀಮದಾಚಾರ್ಯರ ಮೂವತ್ತೇಳು ಗ್ರಂಥಗಳ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವದೇ ಈ ಮಾಲೆಯ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಈ ಮತೀಯರಿಗಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಸಾಮಾನ್ಯ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೂ ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಉಪಯೋಗ ಬೀಳುವವೆಂದು ಪೂರ್ಣ ನಂಬಿಕೆಯಿದೆ. ಕನ್ನಡ ವಾಚ್ಛಯವು ಸರ್ವಾಂಗ ಸುಂದರವಾಗಬೇಕೆಂದರೆ ವೇದಾಂತ ಜ್ಞಾನವು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾದದ್ದು. ಕಾವ್ಯದ ಪ್ರತಿಭೆಗೂ, ಕಾದಂಬರಿಯ ಕಲ್ಪನೆಗೂ, ನಾಟ್ಯದ ರಚನೆಗೂ, ಇತಿಹಾಸದ ಸಂಗತಿಗೂ ವೇದಾಂತ ಜ್ಞಾನವು ತುಂಬಾ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರುವದು.

ಈ ಮಾದರಿಯ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಹೊಂದುವಿಸಿದ ಶ್ರೀ. ಕರ್ಪೂರ ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಯರಿಗೂ, ಅಲ್ಲೂರ ವೆಂಕಟರಾಯರಿಗೂ, ಕೆಂಠಾವಿ ರಾಘವೇಂದ್ರರಾಯರಿಗೂ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸದ್ಗುಣಶ್ಫರಿಗೂ ನಾನು ಋಣಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಇದೇರೀತಿಯಾಗಿ ಪರಮ ಕೃಪಾಳುವಾದ ಪಾಂಡುರಂಗನು ವಾಚ್ಛಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಸದ್ಭದ್ರಿಯನ್ನೂ, ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನೂ ಕೊಡಲೆಂದು ನಾನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಬಾಗಲಕೋಟೆ.
ರತ್ನಾಕ್ಷಿ ನಾಮ ಸಂವತ್ಸರ ಶ್ರಾವಣ ಶುದ್ಧ
ಪ್ರತಿಪದಾ.

ಗುರುರಾಜ ಭೀ. ಜೋಶಿ,

ಗ್ರಂಥಕರ್ತಾ.

ಅನುಕ್ರಮಣಿಕೆ.

೧	ಕತ್ತಲೆಯು ತಾಹರೆದು ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕಾಯಿತೈ	೧
೨	ಸುಳ್ಳಿನ ಸುಳಿದಾಟ	೧೩
೩	ಸಿನೇಮಾ	೨೩
೪	ಜಟ್ಟಿಗಳ ಕುತ್ತಿ	೩೩
೫	ಬಿಚ್ಚು ನುಡಿಗಳು	೪೦
೬	ಬ್ರಹ್ಮಪುರದ ಮಾರ್ಗ	೪೩
೭	ಇಬ್ಬಣವಿಲ್ಲದೇ ನಿಬ್ಬಣವೆಂತು ?	೪೭
೮	ಶ್ರತಿದೇವಿಯ ತತಿಯು.	೫೮
೯	ತತ್ವವೃಕ್ಷ.	೬೬
೧೦	ಉಪಸಂಹಾರ.	೭೬

ಶ್ರೀಮನ್ಮಧ್ವಮುನಿಗಳಿಗೆ

ಅರ್ಪಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ಗ್ರಂಥಕರ್ತಾ.

ಎಳೆಬೊಯ್ಯುವವು. ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಪ್ರತಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಒಂದಿಷ್ಟೊಂದು ದಿನ ಈ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಬಾರದಿರುವ ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಏರಬೇಕಾದ ಉಚ್ಚ ಶಿಖರದ ಮೊದಲನೇ ಪಾವಟಿ ಗಿಯೇ ಇದು.

ಅನಿಶ್ಚ ಸುಖಕ್ಕೆ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತ ಹೇಸಿ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ದೃಢವಾಗಿ ಮಗ್ನನಾದ ಈ ಮನುಷ್ಯನ ಚಿತ್ತವು ಅಸಂತೋಷದ ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಚದುರಿ ತಲ್ಲಣಿಸಿ ಹತ್ತಿತೆಂದರೆ ಅದರ ಒಂದು ದಿವಸದಿಂದ ತಳ ಊದ ಬೇರುಗಳು ಕಿತ್ತಿ ಹೋಗುವವು. ಆ ಮೇಲೆ ಅದು ನಿತ್ಯ ಸುಖವು ಎಲ್ಲೆರುವದೆಂದು ಶೋಧಿಸ ಹತ್ತುವದು.

ಮನುಷ್ಯನು ಆತುರನಾಗಿ ಈ ಸುಖದ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಲು ಬಿಸಲ್ಪಡುವಂತೆ ಅದು ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಓಡಹತ್ತುವದು; ಆಗ ಅವನು ತನ್ನಗತಿ ಯನ್ನು ತಡೆದು ಸಮಾಧಾನದಿಂದ 'ನಾನು ಯಾರು?' 'ನನ್ನಂತಹ ಅನೇಕ ಜಿವಾಂತಿಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಈ ವಿಶ್ವವು ಯಾವದು?' 'ನಾನು ಹುಡುಗುವ ನಿತ್ಯ ಸುಖವು ಯಾವದು?' ಎಂದು ತನಗೆ ತಾನೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವನು. ಈ ಕೂಟ ಪ್ರಶ್ನೆವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಿಡಿಸದರೆ ಮುಂದೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲೆಂದು ನಿಶ್ಚಿಸುವನು.

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆವನ್ನು ಬಿಡಿಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ!!

ಈ ತ್ರಿಪುಟಿನೇ ಸರ್ವಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಮೂಲಾಧಾರವು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನು 'ನಾನು' ಎಂದರೆ ಅಖಂಡವಾದ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಘಟಕವಸ್ತು ಮಾತ್ರನೆಂದು ನಂಬಿ ನಿತ್ಯ ಸುಖವು ಈ ವಿಶ್ವದ ಬಹಿರ್ಘಟನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಕವಾಗಿರುವದೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿ ಈ ಮೂರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದಂತೆ ಅನೇಕ ಭೌತಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವವು. ಅದರ

ನಾನು 'ಎಂಬದು ಒಂದು ನಿತ್ಯವಾದ ಆತ್ಮವು; ಈ ಜಗತ್ತು ನನ್ನಂತಹ ಅನೇಕ ಆತ್ಮರಿಂದಲೂ ಜಡವಸ್ತುಗಳಿಂದಲೂ ತುಂಬಿದ ದಿಕ್ಕಾಲುಗಳಿಂದ

ಮಿತವಾದ ಪದಾರ್ಥವು. ಮತ್ತು ತನ್ನ ನಿತ್ಯಸುಖ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೂ ಈ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ವಿಶ್ವದ ಹೊರಗೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವದೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಹೊರಡುವವು.

ಈ ಸೂರ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ನೃಷ್ಠಿಯಿಂದ ಈ ಪ್ರಸುಖವನ್ನು ಅನೇಕರು ಅನೇಕ ರೀತಿಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿರುವರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿವೇಚನೆಯು ಯುಕ್ತವಾಗಿ ತೋರುವದೆಂಬದನ್ನು ವಾಚಕರ ನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ತರುವದೇ ಈ ಸುಟ್ಟ ಲೇಖನವ ಉದ್ದೇಶವು

ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯು ಮುಸಕಿವೆ: ದೂರದಲ್ಲಿ ಏನೊ ಬಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸೂರ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನೋಡಲು ಇದು ಸರ್ವವಿರಬಹುದೆಂದು ಭಾಸವಾಗ ಹತ್ತಿತು. ಸ್ವಕಾಶವನ್ನು ತಂದು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಲು ಹಗ್ಗದ ತುಂಡು ಡೊಂಕ ಡೊಂಕಾಗಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಎಂಥ ಮೋಸವಾಯಿತು? ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕೂಳಿತು ವಿಚಾರಿಸ ತೊಡಗಿಸೆನು. ಏನಿದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸರ್ಪದಂತೆ ಕಂಡು ಬೆಳಕಿಗೆ ಹಗ್ಗವಾಗಬೇಕೆ? ಹೀಗೆಯೇ ನಾವು ದಿನಾಲು ನೋಡುವ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಮಗೆ ಕಂಠಕಟ್ಟುತ್ತಿರಬಹುದೇನು? ಉನ್ನತವಾದ ಗಿರಿ ಶಿಖರಗಳು ಆಗಾಧವಾದ ಉದಧಿಯು, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯವಾದ ಆಕಾಶವು— ಇವೆಲ್ಲವೂ ಈಗ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ತೋರದರೂ ಮುಂದೆ ಮಂಜಿನ ಹೊಗೆಯಂತೆ ಬಯಲಾಗಿ ಎಲ್ಲವು ರೂಢ್ಯವಾಗುವದೋ ಛೇ! ಹಾಗಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ !! ಈ ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಸರ್ಪವು ಸ್ವಲ್ಪದೂರ, ಹಗ್ಗವು ಉಳಿಯುತ್ತಲ್ಲವು !! ಹೀಗಿರಬಹುದು; ಇದು ಒಬ್ಬ ಜುದುಗರನ ಆಟವು; ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಉಡಿತುಂಬ ರುಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸೂರಿನಿಂದ, ಅದರಂತೆಯೇ ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಜುದುಗರನು ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಬಂದಂತೆ ಮುಚ್ಚಿ ಮರಿಮಾಡಿ ಎಲ್ಲವನ್ನು ತನ್ನ ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ತೋರಿಸಿ ಅವನ ಮಾಲದ ಓಡತವನ್ನು ತಿಳಿದೊಡನೆಯೇ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಬಯಲು ಮಾಡಿ ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಖೊಳ್ಳೆಂದು ನಗುತ್ತಾನೆ. ನಿಜ! ಈ ಕಣ್ಣಿಗೆ ತೋರುವದೆಲ್ಲವೂ ಕನಸು ಎಚ್ಚತ್ತ ಕೂಡಲೇ ಬೆಳಕೇಬೆಳಕು. ಮುಂದೇನು? ಮುಂದೆ ಒಂದು ಉಳಿ

ಯುವದು; ಅದು ನಿನ್ನೆಯೂ ಇತ್ತು; ಈಹೊತ್ತೂ ಇದೆ. ಅದಗೋಸು
ಗವೇ ಅದು 'ಸತ್' ಅಂದರೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಬಾಳುವೆಯುಳ್ಳದ್ದು;
ಇಂತಹ ಅದ್ಭುತವಾದ ಜಾದೂ ನಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನ ಬೇಡವೇ? ಅದುದ
ರಿಂದ ಅದು 'ಚಿತ್'; ಈ ಮೋಹ ಜಾಲನೆಲ್ಲವೂ ಅದರ ಲೀಲೆಯು;
ಆನಂದದ ಹೊರಸೂಸು; ಅದು ಆನಂದ

ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಯಾರು ವಿಚಾರ ಮಾಡರು? ನಾನಲ್ಲವೇ! ನಾನು
ಯಾರ? ನನಗೆ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನ ಭೋಜನದ ರಚಿಯು ಗೊತ್ತುಂಟು;
ಉತ್ತಮ ವಾಸನೆಯುಳ್ಳ ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ನನ್ನ
ಮೊಗು ಬಹು ಚುರುಕಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಸುದೂರ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು
ನೋಡಿ ಮತ್ತವಾಗಿರುವವು. ನಾನು ಕಿವಿಗಳಿಂದ ಸಂಗೀತದ ಇಂಪನ್ನು
ತಿಳಿಯುವೆನು. ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಲು ನನ್ನ ತ್ವಚವು
ಸಿದ್ಧವದೆ. ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇಂದ್ರಿಯಗ
ಳಿಂದ ನಾನು ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳುವೆನು; ವಿಷಯಗಳು ಬೇರೆಯಾದರೂ ನನಗೆ
ಆಗುವ ತಿಳುವಳಿಕೆಯು ಒಂದೇ; ಆ ತಿಳುವಳಿಕೆಯೇ 'ನಾನು' ಇದು ನನ್ನ
ಗಲಿ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲ !

ಇನ್ನೊಂದು ಬಹು ವಿಶ್ವವದೆ ! ನನ್ನಂತೆ ಅನ್ಯರನ್ನು ನಾನೆಂದೂ
ಪ್ರೀತಿಸುವದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಪತ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವದೆ; ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಅನುರಾಗ
ವದೆ; ಮಿತ್ರರಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹವದೆ; ಉಚ್ಚರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ನೀಚರಲ್ಲಿ ದಯಾ. ಆದರೆ
ಸ್ವಲ್ಪ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿಚಾರಮಾಡಲು ಎರಡನೇಯವರ ಮೇಲೆ
ತೋರಿಸುವ ನನ್ನ ಪ್ರೇಮವೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮದಿಂದಲೇ
ಎಂಬದು ಸರ್ವರಿಗೂ ನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಇರದು. ಆದುದರಿಂದಲೇ
'ನಾನು', ಎಂಬದು ಪ್ರೇಮ, ಆನಂದವು.

ಸಾರಾಂಶ 'ನಾನು' ಎಂಬ ವಸ್ತುವು ನಿತ್ಯವಾದುದು; ಅದು
ಜ್ಞಾನವು; ಅದು ಆನಂದವು; ಆದರೆ ನನಗೆ ಈ ದುಃಖಗಳೇಕೆ? ಅನೇಕ
ಕೊರತೆಗಳು ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಬಾಧೆ ಬಡಿಸಬೇಕು? ಸಹಜ!! ಒಬ್ಬ ಕುರುಬನು

ಒಂದು ದಿವಸ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಕುರಿಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ಚಿಕ್ಕದಾದ ಪೊದೆಯ ಕೆಳಗೆ ಹುಲಿಯಮರಿಯೊಂದು ಹಸಿವೆ ನೀರಡಿಕೆಗಳಿಂದ ಬಳಲಿ ಬಾಯಿಬಿಡುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಕನಿಕರಪಟ್ಟು ತನ್ನ ಹಿಂಡಿಗೆ ತಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಕುರಿ ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿಸಿದನು. ಹೀಗೆ ಎರಡು ಮೂರು ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅದು ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು ಕುರಿಮರಿಗಳ ಕೂಡ ಓಡಾಡ ಹತ್ತಿತು ಎಷ್ಟೇ ದಿವಸಗಳಾದಮೇಲೆ ಒಂದುದಿನ ಕುರಿಗಳಕೂಡ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ನೀರು ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ಕೆಳಕ್ಕೆ ನೋಡಿಸೊಡನೆಯೇ ಅದರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಬರಹತ್ತಿದವು “ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಲಿನ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ದೇಹವು ಕವಾಳಿಗಿರುವದು; ನನ್ನ ದೇಹವು ಮಾತ್ರ ಹಳದೀ ಬಣ್ಣದಿಂದ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿರುವದು. ಕಪ್ಪುಪಟ್ಟಿಗಳು ಬಹು ಅಂದವಾಗಿರುವವು. ನಾನು ಈ ಜಾತಿಯವನಲ್ಲ ” ಎಂದ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಲೇ ಅದರ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಚೇತನವು ಹುಯ್ಯುತ್ತಿತು. ಹಲ್ಲುಗಳು ತಿಕ್ಕಹತ್ತಿದವು. ಬಲವು ನೇಟಾಗಿ ನಿಂತಿತು. ಕಾಲುಗಳ ಪಂಜರಗಳೊಳಗಿಂದ ಉಗುರುಗಳು ಹಣಕಿ ಹಾಕಹತ್ತಿದವು ಕೂಡಲೆ ತಾನು ಕೇಯಲ್ಲ ಹುಲಿಯೆಂಬುದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲಕುರಿಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ತಿಂಡಿತು.

‘ ನಾನು ಯಾರೆಂಬದು ನನಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ತಿಳಿಯುವವರೆಗೆ ಈ ಸುಖದುಃಖಗಳು ನನ್ನಮೇಲೆ ಹುದು ಬೀಳುವವು. ನಾನು ಹುಲಿ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದೊಡನೆಯೇ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಾಗಿಬರುವ ಎಲ್ಲ ಕುರಿಗಳನ್ನು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಾಶಮಾಡಿ, ಸವಿಸಪದಲ್ಲಿರುವ ಸಜ್ಜಿಖರದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು, ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಂದ ಸರ್ವವನ್ನು ನೋಡಿ, ಹೆಚ್ಚಿಚ್ಚಾಗಿ ಬರುವ ಆನಂದದ ಸ್ವಚ್ಛ ತೆರೆಗಳಿಗೆ ವೆಚ್ಚಿ ಮೈಮರೆಯುವೆನು. ನನಗೆ ಆಗ ತಿಳುವಳಿಕೆಯೊಂದನ್ನುಳಿದು (ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು) ಎಲ್ಲವಸ್ತುಗಳು ಅಳಿಸಿಹೋಗುವವು. ಜಃದೂಗಾರನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನೂ ಇಲ್ಲ. ದಿಕ್ಕಾಲ್ಗಳೆಂಬ ಭವ್ಯವಾಸ ಉಕ್ಕಿನ ಗೋಡೆಗಳು ಕಾದು ಕರಗುವವು ಗಿರಿ ಗವ್ವರಗಳು ನೀರಾಗುವವು. ಮನೆಮಾರುಗಳು ನೆಲಸಮವಾಗುವವು. ನಾನು

ನೀನೆಂಬ ಭೇದವು ಪೇಳು ಹೆಸರಿಲ್ಲದೇ ಹೋಗುವದು. ಜಾದೂ ಆಟವು ಮುಗಿಯಿತು.

ಹಾಗಾದರೆ ನಾನೂ ಆ ಜಾದೂಗಾರನೂ ಒಂದೇನು ? ಅಥವಾ ನಾನೇ ಆ ಜಾದೂಗಾರನೋ ? ಹೇಗಾದರೂ ಆಗಲಿ. ಈ ಆಟವು ಮುಗಿದ ವೇಲೆ ಉಳಿಯುವದು ಒಂದು. ಅದು ತಿಳುವಳಿಕೆ ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನ; ಸಂಪೂರ್ಣ ಅನಂದ ನಾನೂ ಜಾದೂಗಾರನೂ ಈ ಜಗತ್ತು ಸರ್ವವೂ ದೂರಾಗುವವು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ನಾನೂ ಆ ಜಾದೂಗಾರನು ಒಂದು; ಈ ಜಗತ್ತು ಸುಳ್ಳು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕಾಣುವದು. ಮುಂದೆ ಸ್ಪಷ್ಟದಂತೆ ಹಾರಿಹೋಗುವದು !

ಸಾರಾಂಶ ನಾನು, ಎಂಬುದು ನಿತ್ಯವಾದ ಜ್ಞಾನಾನಂದಾತ್ಮಕ ವಾವ ಆತ್ಮವು. ಜಾದೂಗಾರನು ಪರಬ್ರಹ್ಮನು; ಅವನು ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಸ್ವರೂಪನೇ. ಈ ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಕಂಠಿಗೆ ವೋಸ, ಸುಳ್ಳು, ಅಥವಾ ಮಿಥ್ಯಾ ಜೈತನ್ಯ ಒಂದೇ ಸತ್ಯವಾದ ವಸ್ತುವು ಹಾಗಾದರೆ ಜೀವನು ' ನಾನು ' ಸ.ಳ್ಳೇನು ? ಭೇ ಹಾಗಲ್ಲ. ಅದುಗೋಸುಗವೇ ಜೀವಬ್ರಹ್ಮರು ಒಂದು ಎಂದು ಹೇಳುವರು. ಆದರೆ ನಾನು ಸವಾ ದುಖಿ ಪರತಂತ್ರ ಅಜ್ಞಾನಿ ; ಬ್ರಹ್ಮನು ಮಾತ್ರ ಸ್ವತಂತ್ರ ಸರ್ವಜ್ಞನು ಹೀಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಇವೆರಡು ವಸ್ತುಗಳು ಒಂದು ಹೇಗೆ ?

ಈಗ ಎರಡು ಕಾಜಿನ ಪಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂಬಿನೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯೋಣ. ನಮಗೆ ದೂರದಿಂದ ಒಂದು ಕಾಜಿನ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿಯ ನೀರು ಕಪ್ಪಾಗಿಯೂ ಇನ್ನೊಂದರಲ್ಲಿಯ ನೀರು ಕೆಂಪಾಗಿಯೂ ತೋರುತ್ತವೆ. ಅದೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಲು, ಎರಡೂ ಪಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರು ಬೆಳ್ಳಗೆ ಇವೆ ಎಂದು ಮನಗಂಡೆವು ವಸ್ತುತಃ ಎರಡೂ ಪಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರು ಬೆಳ್ಳಗಿದ್ದರೂ, ಒಂದು ಪಾತ್ರೆ ಕಪ್ಪಾದ ಮೂಲಕ ಅವರಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರು ಕಪ್ಪಾಗಿಯೂ, ಇನ್ನೊಂದು ಪಾತ್ರೆಯು ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದ ಮೂಲಕ ಅದ

ರಲ್ಲಿಯ ನೀರು ನಮಗೆ ಕೆಂಪಾಗಾಗಿಯೂ ತೋರಿದವು. ನೀರು ಒಂದೇ ಬಿಳಿದು; ಅದರಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಕಪ್ಪು, ಕೆಂಪು ಗುಣಗಳು ಆ ಕಾಜಿನ ಪಾತ್ರೆಗಳ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವವು. ಹಾಗೆಯೇ ನಮಗೆ ತೋರತಕ್ಕ ಸುಖದುಃಖಗಳೂ ಜ್ಞಾನಾಜ್ಞಾನಗಳೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪಾರತಂತ್ರ್ಯಗಳೂ ಚೈತನ್ಯದ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪವು; ಈ ಚೈತನ್ಯವು ಚೈತನ್ಯರೂಪದಿಂದ ಒಂದು. ನೀರಿಗೆ ಕಾಜಿನ ಪಾತ್ರೆಯು ತನ್ನ ಗುಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಂತೆ ಈ ಚೈತನ್ಯನಿಗೂ ಒಂದು ಕಾಜಿನ ಪಾತ್ರೆಯುಂಟು. ಅದು ಅವಿದ್ಯಾ ಅಧವಾ ಮಾಯಾ. ಈ ಮಾಯಾ ಎಂಬ ಹೊದಿಕೆಯಿಂದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಚೈತನ್ಯವು ಈ ಜಗತ್ತಿನ ರಂಗಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಸುಖದುಃಖಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾದ ಅನೇಕ ಜೀವಗಳ ವೇಷವನ್ನೂ, ಸ್ವತಂತ್ರ ಸರ್ವಜ್ಞನಾದ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ನಟನನ್ನೂ ತೋರಿಸುವದು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಚೈತನ್ಯ ಒಂದೊಮ್ಮೆಳಿದು ತರ್ವವೂ ವಿಧವೂ.

ರಾತ್ರಿಯು ಬಹಳಾಯಿತೆನಿಸಹತ್ತಿತು ವಿಚಾರ ಭಾರದಿಂದ ತಲೆಯು ದಣಿದು ವಿಶ್ರಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಬಿದ್ದು ಕೊಂಡೆನು; ನಿದ್ರೆಗೆ ಪರವಶನಾದೆನು. ವಿಚಾರಗಳು ಮಾತ್ರ ಸಾಲುಗಾರರಂತೆ ನನ್ನ ಬೆನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅವೇ ವಿಚಾರಗಳೇ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿ ಮನಃಸುಟಲದ ಮೇಲೆ ಮೂಡಹತ್ತಿದಂತೆ ಒಂದು ಬಹು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಕನಸು ಕಂಡೆನು. ಗಾಢವಾದ ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ ಮೋಡ ಕವಿದು ಮುಗಿಲನ್ನು ಹೊಡೆದೋಡಿಸುವ ಚಂದ್ರಮನಂತೆ ಶಾಂತವಾದ ಒಂದು ಮೂರ್ತಿಯು ಮುಗಳ್ಳಿಗೆಯ ಅಟ್ಟಹಾಸದಲ್ಲಿ ತಟ್ಟನೆ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ನಿಂತಿತು. ಇವನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ವಂಚನೆಯು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿಸುವಂತೆ ತುಟಿಗಳು ಅರಳಿದೊಡನೆಯೇ ದಂತಗಳ ಸ್ವಚ್ಛ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ನೀರಹತ್ತಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಮಾತನಾಡಹತ್ತಿದನು. “ತಮ್ಮಾ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವಿ, ನಾನು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸುವೆನು ಬರುವಿಯಾ?” ಸ್ವಾಮೀ ತಮ್ಮ ಅರ್ಥವು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ನಾನು ಹಿಡಿದ ಮಾರ್ಗವು

ತಪ್ಪೆಂದು ತೋರಿಸದ ಹೊರ್ತು ನಾನು ಯಾರನ್ನೂ ಹಿಂಬಾಲಿಸುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿರುವೆನು.

ಸ್ವಾ. ಪ್ಪ. ವ್ಯಕ್ತಿ “ ಒಳ್ಳೇದು ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ಆಗಲಿ, ನೀನು ಬಿಡಿಸಿದ ತ್ರಿಪುಟವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಜೀವಬ್ರಹ್ಮರು ಒಂದು; ಜೈತನ್ಯ ಒಂದು ನನ್ನಳಿದು ಸರ್ವವೂ ಸುಳ್ಳು; ಇದೇ ನಿನ್ನ ವಿಚಾರದ ಸಾರಾಂಶವು ನನ್ನದೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆವಿದೆ. ಜೀವಬ್ರಹ್ಮರು ಒಂದು ಎಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಐಕ್ಯ ಉಂಟೆಂದು ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಆ ಐಕ್ಯವು ಬ್ರಹ್ಮವೋ? ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಭಿನ್ನವಾದ ವಸ್ತುವೋ ? ”

ನಾನು “ ಆ ಐಕ್ಯವೇ ? ಅದ, ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಭಿನ್ನವಾದುದು.

ಸ್ವಾ. ಪ್ಪ. ವ್ಯಕ್ತಿ “ ಭಿನ್ನವಾದ ದೇ ! ಹಾಗಾದರೆ ಬ್ರಹ್ಮ ಒಂದನ್ನಳಿದು ಎಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳು; ಎಂದ ಮೇಲೆ ಐಕ್ಯವೂ ಸುಳ್ಳುಯಿತ್ತಲ್ಲವಪ್ಪ ! ”

ನಾನು “ ಹಾಗಲ್ಲ ಅದು ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಭಿನ್ನವಾದರೂ ಬ್ರಹ್ಮನಂತೆಯೇ ಸತ್ಯವಾದುದು. ”

ಸ್ವಾ. ಪ್ಪ. ವ್ಯ. ಹಾಗಾದರೆ ಜೈತನ್ಯ ಒಂದೇ ಸತ್ಯ. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲವೂ ಮಿಥ್ಯಾ ಎಂಬ ನಿನ್ನ ಮತವು 'ತಪ್ಪಾಗುವದಿಲ್ಲವೇ ಯಾಕೆಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನಳಿದು ಐಕ್ಯವೂ ಒಂದು ಸತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುವಿ. ”

ನಾನು “ ಬೇಡ ಹೋಗಲಿ ! ಆ ಐಕ್ಯವೂ ಬ್ರಹ್ಮವೇ, ಎಂದಮೇಲೆ ಅದೂ ಸತ್ಯವಾದುದೇ.

ಸ್ವಾ. ಪ್ಪ. ವ್ಯ. ಒಳ್ಳೇದು ! ಈ ಐಕ್ಯವನ್ನು ನೀನೇ ತಿಳಿದಿರುವೆಯಾ ?

ನಾನು ಇಲ್ಲ ಸ್ವಾಮೀ ! ನನಗೆ ಅದರ ಅನುಭವವಿಲ್ಲ ! ಅನುಭವ ಬಂದೊಡನೆಯೇ, ನಾನು ಮುಕ್ತನೇ !

ಸ್ವಾ. ಪ್ಪ. ವ್ಯ. ಇರಲಿ. ನೀನು ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲವೇ ?

ನಾನು. ಅಹುದು ನಾನು ಬ್ರಹ್ಮನೇ.

ಸ್ವಾಮಿ. ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವು ಸದಾ ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲವೇ? ಎಂದ ಮೇಲೆ ಬ್ರಹ್ಮನಾದ ನಿನಗೆ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಐಕ್ಯದ ಅನುಭವವು ಯಾಕೆ ಬರಬಾರದು ! ಯಾಕೆಂದರೆ ಆ ಐಕ್ಯವು ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವೇ ಎಂದು ನೀನೇ ಈಗನ್ನಲಿಲ್ಲವೇ ! ಅದುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಈಗಲೇ ಮುಕ್ತಿಯು ಯಾಕಾಗ ಬಾರದು ?

ನಾನು ಸ್ವಾಮೀ ಸ್ವಲ್ಪ ತಾಳಿ ! ನಾನು ಬ್ರಹ್ಮನೇನೋ ನಿಜ ! ಐಕ್ಯವೂ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವು; ಆದರೂ ನನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವು ಹರಕು ಮುರಗಾಗಿದೆ. ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದಾಗ ಅನುಭವ ರಸವಿವ ನನ್ನ ಜ್ಞಾನವು ತಂಬಿ ತುಳಕಹತ್ತಿತೆಂದರೆ ಆಗ ಐಕ್ಯವೆಂಬ ಅಂಕುರವು ಹುಟ್ಟುವದು. ಈಗ ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ರಳರಳಕು ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವದೆ.

ಸಾ ವ್ಯ. ತಮ್ಮ ! ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನೀನು ವಿಶದವಾಗಿ ನನ್ನೆದುರಿಗಿಡದಿದ್ದರೂ, ಅದರ ಮರ್ಮವನ್ನು ನಾನು ತಿಳಿದೆನು ! ಈಗ ನಿನಗೆ ರಾವ.ರಾಯರ ಮೊರೇ ಗುರುತು ಆದೆ ಅವರು ಯಾವ ಊರ ವರು ಯಾರ ಮಕ್ಕಳು ಇದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವು ನಿನಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಾನಾ ಬ್ರಹ್ಮನೂ ಒಂದು ಎಂಬ ವಿಶೇಷಾಕಾರದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಜ್ಞಾನವಾದ ಕೂತಲೇ ಮನುಷ್ಯನು ಮುಕ್ತನಾಗುವನು. ಇದೇ ಅಲ್ಲವೇ ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ನಾನು—ಅಹುದು ಸ್ವಾಮೀ !

ಸ್ವಾಮಿ. ತಮ್ಮ ನಿನ್ನ ಮತದಂತೆ ಬಹು ಸ್ವರೂಪವು ಎಂತಹದು ?

ನಾನು—ಅದು ಅಖಂಡ ಯಾವ ಧರ್ಮಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ನೋಡಿ ! ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಧರ್ಮಗಳಿವೆ. ನಾನು ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಮಗನು; ಅವನ ಮುದ್ದು; ಅಕ್ಕನ ತಮ್ಮಾ ಹೀಗೆ ನಾನೊಬ್ಬನಾದರೂ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಶೇಷಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಬ್ರಹ್ಮ ಮಾತ್ರ ನಿರ್ವಿಶೇಷವಾದ ವಸ್ತುವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವಧರ್ಮವೂ ಇಲ್ಲ.

ಸಾ. ವೈ. ಹಾ! ಈಗ ನೋಡು! ನೀನು ಐಕ್ಯವೆಂಬ ವಿಶೇಷಾಕಾರದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲೆಂದು ಹೇಳುವಿ. ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಧರ್ಮವೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾವ ವಿಶೇಷವೂ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಇರುವದು ಒಂದು ಅಖಂಡ; ಎಂಬ ಮೇಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವಾದರೆ ಅವೆಲ್ಲವು ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ; ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಬ್ರಹ್ಮನವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಬಹುದೇ! ಎಂಬ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಈಗೇ ಮುಕ್ತಿಯು ಯಾಕೆಸಿಗಬಾರದು !!

ನಾನು—ಸ್ವಾಮೀ! ಬ್ರಹ್ಮವು ನಿತ್ಯ ಸಿದ್ಧವಾದ ಅಖಂಡ ವಸ್ತುವು. ಅದರೂ ನಮಗೆ ಒಂದು ಗಾಢವಾದ ಹೊದಿಕೆ ಇರುವದು. ಸೂರ್ಯನು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮೋಡಗಳು ಕವಿದು ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯಾಯಿತೆಂದರೆ ನಮಗೆ ಕಾಣದಾಗುವನು ಅದರಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮನು ನಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾಶಮಾನನಾಗಿದ್ದರೂ, ಅಜ್ಞಾನವೆಂಬ ಹೊದಿಕೆ ಇರುವದರಿಂದ ನಮಗೆ ಅವನ ಸ್ವರೂಪವು ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲ ಅದುದರಿಂದಲೇ ನಾವಿನ್ನೂ ಮುಕ್ತರಾಗಿಲ್ಲ.

ಸ್ವಾ. ವೈ. ಮಗುವೇ ಎಂಥ ವಿಚಾರವಿದು ! ಈ ಅಜ್ಞಾನವು ಯಾವ ವಸ್ತುವನ್ನು ಮುಚ್ಚುವದು ! ಸೂರ್ಯನು ಮೋಡಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವು ತನಗೆ ತಿಳಿಯುವದೋ ಇಲ್ಲವೋ ! ಅದೇಕೆ ! ನಿನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರೆ ನೀನು ಅನ್ಯರಿಗೆ ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ನಿನಗೆ ಕಾಣುವದಿಲ್ಲೇನು ! ಅಜ್ಞಾನವು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಅವರಿಸಿದ್ದರೆ ಅನ್ಯರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವಾಗವೇ ಹೋಗಲಿ ! ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪಜ್ಞಾನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅಜ್ಞಾನತಾನೇ ಅಡ್ಡೀವಾಡೀತು. ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಬ್ರಹ್ಮವು. ಎಂಬ ಮೇಲೆ ಅಜ್ಞಾನವು ಯಾರಿಗೆ ಮುಸುಗು ಹಾಕಬೇಕು ? ವಿಚಾರಮಾಡು.

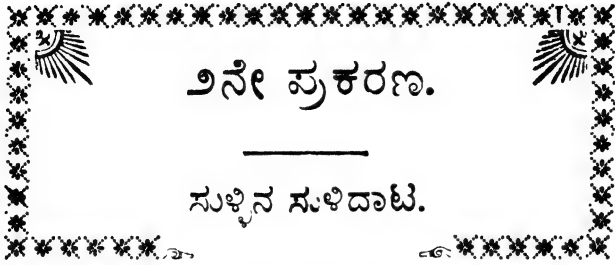
ನನ್ನ ವಿಚಾರವು ಕುಂಠಿತವಾಯಿತು. ನನ್ನ ವಿಚಾರದ ಅದ್ಭುತವಾದ ಮಂದಿರದ ತಳಹಾಸಿಗೆಯೇ ಅಜ್ಞಾನವಾಗಿತ್ತು. ಅದೇ ಕುಸಿಬೀಳ ಹತ್ತಿದನೇಲಿ ಮಂದಿರವು ನೆಲಕ್ಕುರಳಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನು ?

ಸ್ವಾ. ವ್ಯ. “ ತಮ್ಮಾ ವಿಷಯವು ಗಂಭೀರವಾದುದು. ಹಾಳುಹ ರಟೆ ಕೊಚ್ಚುವ ಮಾತು ಇದಲ್ಲ. ಶಾಂತಚಿತ್ತನಾಗಿ ಕೇಳು. ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಸುಖದುಃಖಗಳ ತೆರೆಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಮನಬದಂತೆ ಹೊಯ್ದಾಡಿ ಸುವದು ನಿನಗೆ ವಿಧಿತವದೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ಅಜ್ಞಾನ ಮೂಲಕ ವೆಂಬುದ ನ್ನಾದರೂ ನೀನು ಗ್ರಹಿಸಿರುವಿ. ಈ ಅಜ್ಞಾನ ಸಾಗರವನ್ನು ದಾಟಿಯೇ ನಿತ್ಯ ಸುಖದ ನಡುಗಡ್ಡೆಗೆ ತಲುಪಿಕೆಂಬ ನಿನ್ನ ಸದಿಚ್ಛೆಯೂ ವಿಹಿತವಾ ದುದೇ. ಆದರೂ ‘ ನಾನು ನಿನೆಂಬ ’ ಭೇದವಿಲ್ಲದೇ ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದು; ಈ ಭೇದವು ಅಜ್ಞಾನ ಮೂಲಕ ’ ವೆಂಬ ಮತವು ತಪ್ಪು. ನಿಜವಾಗಿ ಎಲ್ಲವೂ ಬ್ರಹ್ಮನಾದರೆ ಅಜ್ಞಾನವು ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಅವಶ್ಯವೇ? ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ? ಭಿ? ಮಗುವೆ ಪಡ್ಗಣೈಶ್ವರ್ಯ ಸುಪ್ತನನೂ ಪಚ್ಚಿವಾನಂದ ಸ್ವರೂಪನೂ ಪು ಕೃತ ಗುಣಗಳಿಂದ ರಹಿತನೂ ಆದ ಮಹಾ ಪುರುಷನಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನ ರಂತೆ ಅಜ್ಞಾನವೆ! ಸುಖದುಃಖಗಳ ಕ್ಲೇಶವೇ!! ಸರ್ವ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ ವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಎಲ್ಲ ತಮಸ್ಸಿಗೆ ಅತೀತನೆನಿಸಿ ಕೊಂಡು ಪುನಃ ಅವನಿಗೆ ಸಂಸಾರವೇ! ಅವನೇ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಜ್ಞಾನಸಂಪಾ ದಿಸಿ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೇ ಏನು!! ಹಣೇಬರಹ !! ‘ ಯಾರು ನನ್ನನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುವರೋ ಅವರಿಗೆ ಈ ಸಂಸಾರದ ಕಷ್ಟ ವನ್ನು ಸಡಿಲಿಸಿ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕೊಡುವೆನೆಂದು ಕೈಯೆತ್ತಿ ಮೂರಲೋಕಗಳಿಗೆ ಸಾರಿ ಹೇಳುವ ಅವಿಮರುಷನಿಗೆ ಸಂಸಾರಬಂಧ, ಸಂಸಾರಮೋಕ್ಷ !! ಚನ್ನಾಗಿದೆ! ತಮ್ಮಾ ಮೋಹದಲ್ಲಿ ಬೀಳಬೇಡ !! ಇದು ನೋಡು! ಅಜ್ಞಾನವೇ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೊಡೆ ಯಾರು ಗುರುಗಳು ಯಾರು ಶಿಷ್ಯರು ಯಾರಿಗೆ ಉಪದೇಶ? ನಿನಗೆ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಎಲ್ಲವೇ! ‘ ಈ ಲೋಕ ದಲ್ಲಿ ನಾಶ ಹೊಂದುವ ಶರೀರಗಳುಳ್ಳ ಜೀವಜೈತನ್ಯ ಒಂದು; ಅವಿನಾಶಿ

ಯಾದ ಪ್ರಕೃತಿಚೈತನ್ಯ ವತ್ತೊಂದು; ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಉತ್ತಮನಾದವನು ಪರಮಾತ್ಮನು ಬೇರೆ ಎಂದು ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಲ್ಲವೇ. ಇಗೋ ಅರುಣೋದಯವಾಗಹತ್ತಿತು ಏಳು; ಜಾಗೃತನಾಗು. ”

ಹೀಗನ್ನುತ್ತಲೇ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆಕಾರವು ಮುಗುಳುನಗೆಯ ಬಿಳಕಿ ವಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಯಿತು ಎಷ್ಟೆತ್ತೆನು !

೨ನೇ ಪ್ರಕರಣ.

ಸುಳ್ಳಿನ ಸುಳ್ಳಿದಾಟ.

(ಉಪಾಧಿಪಂ ಶನಸ ಆಧಾರದಿಂದ ಬರೆದದ್ದು)

ಳಿಯು ತಿಳಿಯದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವದು. ಜ್ಞಾನವು ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದರೆ, ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯ ಬೇಕಾದರೆ ಜ್ಞಾನವೇಬೇಕು. ನಾನು ಮುಂಚೆ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಎಂದೂ ನೋಡಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ನನಗೆ ಮುಂಚೆ ಪಟ್ಟಣದ ಕಲ್ಪನೆಯು ಬರಬೇಕಾದರೆ

ನಾನು ಯಾವದಾದರೊಂದು ಸಣ್ಣ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನೋಡಿರಲೇಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಆ ಸಣ್ಣ ಪಟ್ಟಣದ ಅನುಭವದ ಮೇಲಿಂದ ಮುಂಚೆ ಪಟ್ಟಣವು ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎಷ್ಟೋ ಭವ್ಯವಾದುದು, ಅದಕ್ಕೆ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಅಂದವಾದುದು, ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ದೊಡ್ಡದು ಎಂದು ಕಲ್ಪನೆಯು ಬರುವದು. ಅದರಂತೆಯೇ ನನಗೆ ತೀರ ಹೊಸದಾದ ವಿಷಯವನ್ನು, ತಿಳಿದ ವಿಷಯಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಗೃಹಣಮಾಡುವೆನು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಅಧುನಿಕ ಮಾನಸ ಶಾಸ್ತ್ರವು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಹೊಸವಿಷಯವಾವುದೂ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಧೈರ್ಯದಿಂದನುಸರಿಸುವದು. ಇದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ, ತಿಳಿಯು ಅನಾದಿ

ಕಾಲದಿಂದ ಹುಯುತ್ತಿರುವ ಪ್ರವಾಹವೇ ಹೊರತು ಅದು ಒಮ್ಮಿಂದೊಮ್ಮೆ ಹೊರಟಿಮ್ಮಿದ ಕಾರಂಜಿಯಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸಿದ್ಧವಾಗುವದು. ಯಾಕಂದರೆ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಬೇಕು. ಆ ಪೂರ್ವದ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಪೂರ್ವದ ಜ್ಞಾನಬೇಕು. ಹೀಗೆ, ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯವರಿಗೆ ಹೋದರೆ, ಸಣ್ಣ ಮಗುವು ಹುಟ್ಟಿದನೆಯೇ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಗ್ರಹಿಸತೊಡಗಿತು? ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವದ ಜ್ಞಾನವು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು ? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಬರುವದು ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವೆಂದರೆ- ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಪೂರ್ವ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇತ್ತು; ಅದರ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇ ಮುಂದೆ ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಹತ್ತಿತು. ತಿಳಿದದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯುವ ಅವಶ್ಯಕವೆಂಬ ಮಾನಸ ಶಾಸ್ತ್ರದ ನಿಯಮವೇ ಮಗುವಿಗೆ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನೂ ತಿಳಿಯುವ ಅನಾದಿಪ್ರವಾಹವನ್ನೂ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವದು.

ತಿಳಿಯುವ ತಿಳಿದದ್ದನ್ನು ಮರೆಹಚ್ಚಿ ನೋಡುವದು. ಇದು ಮೊದಲಿನ ನಿಯಮದ ಉಪಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಯಾವದಾದರೊಂದು ಹೊಸ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಹತ್ತಿದೊಡನೆ, ಕೆಲವರು ' ಹಾ ' ತಿಳಿಯಿತು ಇದು ನಮಗೆ ಸಮ್ಮತವೆಂದು ತಲೆದೂಗ ಹತ್ತುವರು; ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ' ಇದು ನಮಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತೋರುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಲೆತುರಿಸ ಹತ್ತುವರು ಇದರ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಯಾರು ಸಮ್ಮತವೆನ್ನವರೋ ಅವರ ಪೂರ್ವದ ಜ್ಞಾನವು ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಮನಗಂಡಿತು; ಸಮ್ಮತವಾಗದವರ ಜ್ಞಾನವು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಅನುಕ್ರಮವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು ; ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕಾದರೆ ಹೇಳಿ ಅನುಭವದಿಂದ ಹೊಸದನ್ನು ಹತ್ತುತ್ತಾ ಹೋಗಬೇಕು. ಹೊಸದನ್ನು ಹತ್ತುವಾಗ ಹೇಳಿ ಅನುಭವದ ಮೇಲೆ ಕಾಲೂರಿ ಹೊಸದು ಸರಿಯಾಗಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕು.

ಪ್ರಸ್ತುತ ವೇದಾಂತಿ ಯೆನಿಸುವವನೊಬ್ಬನು ಅಪಾರವಾದ ಅಗಮ್ಯವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವೆಂಬ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಈತು ಬಿದ್ದಿರುವನು. ಈ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ದಂಡೆಯು. ಈ ದಂಡೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಉತ್ಥಾನ ಮಾಡಿ

ನೆಲೆ ಇಲ್ಲದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತ ಮುಣಗುತ್ತ ಅವನು ಸಾಗಹತ್ತಿದನು. ಹುಂತಿರುಗಿ ನೋಡಲು ದಂಡೆಯು ಕಾಣದಂತಾಯಿತು. ಮೋಹದ ಮಡುವಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಮಾಯೆಯನ್ನು ಗುಟ್ಟುಗೂಡಿ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಮರೆತು, ದಂಡೆಯಮೇಲಿದ್ದ ಅನುಭವವೆಲ್ಲ ಮೋಹದ ಜಾಲವೂ ಸಟಿಯಾದುದೇ ಹೊರತು ದಿಟವಲ್ಲ; ಈ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದೇ ನಿಜವಾದ ವಸ್ತುವೆಂದು ಗೃಹಿಸಿದನು ಈ ಅವನ ತಿಳುವಳಿಕೆಯು ಸಯುಕ್ತವೇ ಹೇಗೆ ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸುವದೇ ಈ ಲೇಖನದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ.

ಬ್ರಹ್ಮವು ತಿಳಿಯದ ವಸ್ತುವು. ವಾಚ್ಯನಸಿಗೆ ಅಗೋಚರವು. ಅದೊಂದೇ ವಸ್ತುವು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದರೆ ನಾನು ನೀನೆಂಬ ಜೀವರು ಬ್ರಹ್ಮನೇ ! ಇರಲಿ ! ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಅನುಭವದಿಂದ ಎಲ್ಲ ಜೀವರು ಸುಖದುಃಖಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗಿರುವರೆಂಬುದು ಅನುಮೇಯಿಸತಕ್ಕ ಮಾತಾಗಿದೆ. ಈ ಸುಖದುಃಖಗಳು ಅಜ್ಞಾನದ ತೆರಿಗೆಳೆಂಬುದು ಸರ್ವರಿಗೂ ಸಮ್ಮತವು. ಈ ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲ ಕೇವಲ ನಿತ್ಯಶುದ್ಧಬುದ್ಧಮುಕ್ತನಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಭ್ರಮಿಸಿದ ಅಪೂರ್ವ ವಸ್ತುವೇ ಹೊರತು ಸತ್ಯವಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವೇ ಸತ್ಯವೆಂದವೇಲೆ ಸರ್ವ ಸುಖದುಃಖಗಳಿಗೂ ಕಾರಣವಾದ ಈ ಅಜ್ಞಾನವು ಯಾರಿಗೆ ? ಬ್ರಹ್ಮನಿಗಲ್ಲವೇ ? ಆದರೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ಸರ್ವಜ್ಞ ಮೂರ್ತಿಯು, ಜ್ಞಾನಾನಂದಸ್ವರೂಪಿಯು. ಅವನಿಗೆ ಅಜ್ಞಾನವು ಬರುವಬಗೆ ಎಂತು ?

ಮುಂಬೈ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಾಸ್ಯ ಮಂದಿರವಿದೆ. (Laughing gallery) ಅಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೇ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕನ್ನಡಿಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆಪ್ಪಾಗುವನು. ತಾನು ಮೊಂಡವಾಗಿರುವನಿದ್ದರೂ ಆ ಕನ್ನಡಿಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಅವನ ಮೂಗು ಮೂರು ಮಳುಗಿದ್ದವಾಗುವದು. ದುಂಡಗೆ ಕಟಿದ ಬೊಗರೆಯಂತಿರುವ ಮುಖವು ಚಪ್ಪಟೆಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುವದು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ನಗಹತ್ತಿದ

ಕೂಡಲೇ ಅವನನ್ನು ಅಣಕಿಸುವಂತೆ ಹಲ್ಲುಗಳು ನೆಲಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುವವು. ತಾನು ಇದ್ದಂತೆ ಇದ್ದರೂ ಕನ್ನಡಿಯೊಳಗಿನ ಅವನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವು ಕನ್ನಡಿಯ ಗುಣದಿಂದ ಅನೇಕ ವಿಕಾರಗಳನ್ನು ಹೊಂದುವದು.

ಹೀಗೆಯೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮನೇ ಒಂದು ನಿಜವಾದ ವಸ್ತುವು. ಆದರೂ ಅಜ್ಞಾನವು ಜೀವನನ್ನು ಆವರಿಸುವವೇ ಹೊರತು ಪರಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ತಟ್ಟಲಾರದು. ಜೀವವು ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವು ಕನ್ನಡಿಯಮೂಲಕ ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವು ವಿಕಾರ ಹೊಂದಿದರೂ ಮನುಷ್ಯನು ಇದ್ದಹಾಗೆ ಇರುವಂತೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾದ ಜೀವನಿಗೆ ಅಜ್ಞಾನವು ಮುಸುಕಿದರೂ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಅಜ್ಞಾನವು ಸೊಂಕಲಾರದು.

ವಿಚಾರಿಸಬೇಕು ! ಎಲ್ಲ ಜಗತ್ತಿನ ಹೊರಗೂ ಒಳಗೂ ಹಬ್ಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮ ಒಂದೇ ನಿಜವಾದ ವಸ್ತುವು. ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನು ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವು ಕಣ್ಣಿನಂತೆ ಕನ್ನಡಿಯ-ತಹ ಯಾವದೋ ಒಂದು ಉಪಾಧಿಯಮೂಲಕ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವು ಕಾಣುವದು. ಅದೇ ಜೀವವೆನಿಸುವದು. ಈ ಜೀವನಿಗೆ ಅಜ್ಞಾನವು ಹೊರಕೆ ಹಾಕಿ ಸುಖದುಃಖಗಳ ತಮಾಷೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವದು. ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಮುಖವು ನಿಜವಾದ ಮುಖವಿಂದ ಕನ್ನಡಿಯಿರುವವರಿಗೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ತೋರುವದು. ಮುಖವನ್ನು ಕನ್ನಡಿಯಿಂದ ತಿರುಗಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಕನ್ನಡಿಯೊಳಗಿನ ಮುಖವು ಕಾಣದಾಗುವದು. ಅದರಂತೆಯೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾದ ಜೀವವು ಬೇರೆ ನಿಜವಾದ ವಸ್ತುವಲ್ಲ. ಆ ಉಪಾಧಿಯಿಂದ ಬೇರೆ ಇರುವಂತೆ ತೋರುವದು.

ಸರಿಯೇ ! ಆದರೆ ಈ ಉಪಾಧಿಯಾವದು ? ಕನ್ನಡಿಗೂ ಮುಖಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧ ಬರಲಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವು ಕಾಣುವದು. ಹಾಗೆಯೇ ಜೀವವು ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾದರೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ಉಪಾಧಿಗೂ ಸಂಬಂಧವಿರಬೇಕು. ಈ ಉಪಾಧಿಯನ್ನೇ ನಾವು ವಿವೇಚಿಸೋಣ.

ಬ್ರಹ್ಮಬಂದೇ ನಿಜವಾದವಸ್ತುವು. ಅವನ್ನಳಿದು ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳು ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕಲ್ಪಿತವಾದವು ಅಂದರೆ ಸುಳ್ಳು ಎಂಬದೇ ಮಾಯಾವಾದಿಯ ಮತವು. ಯಾವ ಉಪಾಧಿಯ ನಿಮಿತ್ತ ಜೀವ ಬ್ರಹ್ಮರು ಭಿನ್ನರಾಗಿ ತೋರುವರೋ ಆ ಉಪಾಧಿಯು ಸ್ವಭಾವಸಿದ್ಧವಾದುದೋ ಅಥವಾ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕಲ್ಪಿತವಾದದ್ದೋ? ಬ್ರಹ್ಮನಂತೆಯೇ ಆ ಉಪಾಧಿಯೂ ಸ್ವಭಾವಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದರೆ ಎರಡು ನಿಜವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಬೇಕಾಗುವದು; ಅನ್ವೈತವಾದಕ್ಕೆ ತಿಲಾಂಜಲಿಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುವದು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಸ-ಗ ಆ ಉಪಾಧಿಯೂ ಅಜ್ಞಾನ ಕಲ್ಪಿತವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುವದು.

ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ವಿಚಾರತಂತುಗಳನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಸಾಗೋಣ. ಬ್ರಹ್ಮಬಂದೇ ಸತ್ಯ ಆತನುಸಜ್ಜಿದಾನಂದ ಸ್ವರೂಪನು, ಸರ್ವಜ್ಞನು; ಆದರೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸುಖದುಃಖಾದಿಗಳು ಜೀವನಿಗೆ ಕಂಡುಬರುವವು. ಈ ಸುಖದುಃಖಾದಿಗಳು ಅಜ್ಞಾನದಿಂದಲೇ ಬರುವವೆಂಬ ಮಾತು ನಿರ್ವಿವಾದವು. ಸಜ್ಜಿದಾನಂದ ಸ್ವರೂಪಿಯಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಅಜ್ಞಾನವು ಅವರಿಸುವ ಬಗೆಯೆಂತು? ಕನ್ನಡಿಯ ದೋಷದಿಂದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವು ವಿಕಾರ ಹೊಂದುವಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾದ ಜೀವನಿಗೆ ಉಪಾಧಿಮೂಲಕ ಅಜ್ಞಾನವೇ ಕೊರತು ಸರ್ವಜ್ಞನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗಲ್ಲ. ಆ ಉಪಾಧಿಯು ಸತ್ಯವಾದುದೇನೂ ಅಲ್ಲ; ಯಾಕಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮನೊಬ್ಬನೇ ನಿಜವಾಗಿ ಸತ್ಯನು. ಅವನನ್ನಳಿದು ಸರ್ವವೂ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕಲ್ಪಿತವಾದುದು. ಎಂದಮೇಲೆ ಯಾವ ಉಪಾಧಿಯಿಂದ ಜೀವನಿಗೆ ಅಜ್ಞಾನವು ತಟ್ಟುವದೋ ಆ ಉಪಾಧಿಯ ಕೂಡಾ ಅಜ್ಞಾನ ಕಲ್ಪಿತವೆಂದು ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತು.

ಇರಲಿ! ಜೀವನೂ ಬ್ರಹ್ಮನಾದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಸುಖದುಃಖಾದಿಗಳು ಹಾಗೆಯ್ಯಾವುದು ಕೇಳಿದರೆ, ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಬರುವವೆಂದು ಉತ್ತರ. ಸೀಯೇ!! ಅಜ್ಞಾನವು ಯಾಂಗೆ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಆನುಸಿತೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ, ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬದ ಮುಖವನ್ನು ಎಂನಗೆಡಿಸುವ ಕನ್ನಡಿಯಂತೆ

ಉಪಾಧಿಯೊಂದಿರುವದು; ಅದು ಜೀವನಿಗೆ ಅಜ್ಞಾನದ ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ಹಾಕುವದೆಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದ್ದಾಯಿತು. ಈ ಉಪಾಧಿಯಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತೆಂದು ಹೆಚ್ಚು ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಅಜ್ಞಾನಕಲ್ಪಿತವು. ಅಂದರೆ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿತೆಂದುಸುರ.ವಿರಿ. ಇದು ಹೇಗೆ? ಉಪಾಧಿಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಅಜ್ಞಾನವು ಉಪಾಧಿಗೆ ಜನಕವಾಗಬಹುದೇ ? ಅದುದರಿಂದ ಉಪಾಧಿಯು ಅಜ್ಞಾನಕಲ್ಪಿತವೆಂಬ ಪಕ್ಷವು ಕೂಡ.ವದಿಲ್ಲ ಅದು ಸ್ವಭಾವಸಿದ್ಧವೆಂದರೆ ಮೂಲದ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮನಂತೆ ನಿಜವಾದುದರಿಂದ ಎರಡು ಸತ್ಯವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಬೇಕಾಗುವದು. ಆಮೇಲೆ ಅದ್ವೈತವೆಲ್ಲಿಯದ ?

ಇದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮಾರ್ಗವುಂಟು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ ಒಂದೇ ನಿಜವಾದ ವಸ್ತುವು. ಈ ಜೈತನ್ಯ ಒಂದೇ ನಾನಾ ರೂಪಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಈ ಜಗದೊಳಗೆ ಬಾಕುವದು ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬನು ರಾಜನೇಷ ಧರಿಸಿ ರಂಗ ಭೂಮಿಗಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ತೋರುವನು; ಮತ್ತು ತಿರುಕನವೇಷದಿಂದ ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸುವನು. ಹಾಗೆಯೇ ಒಬ್ಬನೇ ಬ್ರಹ್ಮನು ಅಂತಃಕರಣಗಳೆಂಬ ಅನೇಕವೇಷಗಳಿಂದ ನಾನಾ ರೂಪಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು ಉನ್ನತ ರಾಜನಾಗಿಯೂ, ವಿರಕ್ತ ಯತಿಯಾಗಿಯೂ, ಆಸಕ್ತ ಸಂಸಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಅಕಿಂಚನ ದರಿದ್ರನಾಗಿಯೂ, ಅಜ್ಞ ಪಶುವಾಗಿಯೂ ಮೆರೆಯುವನು. ಮೇಲೆ ಸ್ತುತಿಸಾದಿಸಿದ ಮತದಂ? ಈ ಮತದಲ್ಲಿ ರಾಜನಿಗೂ ಯತಿಯೂ ಸಂಸಾರಿಗೂ ಇರತಕ್ಕ ಪರಸ್ಪರಭೇದವು ಸುಳ್ಳೇನೂ ಎಲ್ಲ; ಅಜ್ಞಾನ ಕಲ್ಪಿತವಲ್ಲ. ಅದರಿಂತೆಯೇ ಈ ಭೇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಅಂತಃಕರಣಗಳೆಂಬ ಉಪಾಧಿಯೂ ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಸತ್ಯವಾದುದೇ. ಹಾಗಾದರೆ ಅಂತಃಕರಣಗಳೂ ಸತ್ಯ ಭೇದವೂ ಸತ್ಯ ಅಸ್ವೈತವಾದವು ಹೇಗೆ ಕೂಡುವದು ? ಭೇದವು ಸತ್ಯವಾದರೂ ಅದು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಲ್ಲ ಅಂತಃಕರಣಗಳೆಂಬ ಉಪಾಧಿಯುಂಟು ಪ್ರಾಪ್ತವಾದದ್ದು. ಅಂದಮೇಲೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮ ಒಂದೇ ನಿಜವೆಂಬವಾದಕ್ಕೆ ಬ ಧನೇನು ? ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯ

ಲ್ಲಿಯೂ ಆಕಾಶವು ಪಡುಸಿರುವದು. ಅದು ಇರುವದು ಒಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವತಃ ಭೇದವಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಮನೆಗಳ ಗೋಡೆಗಳಿಂದ ಸುತ್ತಲ್ಪಟ್ಟ ಆಕಾಶವು ಬೇರೆ; ಕೊಡಗಳಲ್ಲಿರುವ ಆಕಾಶವು ಬೇರೆ. ಎಂದು ವಿನಿಕೊತ ಮುಂತಾದ ಉಪಾಧಿಗಳಿಂದ ಆಕಾಶವು ಭಿನ್ನವಾಗಿ ತೋರುವಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಅವಸ್ಥೆಯು. ಇದು ಭಾಸ್ಕರಮತವು. (ಮಾಯಾವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು).

ಈಮತವೂ ಯುಕ್ತವಾಗಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಉಪಾಧಿಯು ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿರುವ ಸ್ವಭಾವಿಕ ಭೇದವನ್ನು ಕ್ರಮಗೊಳಿಸುವದೇ ಹೊರತು, ಇಲ್ಲದ ಭೇದವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಲಾರದು. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಯಾವರೂ ಸ್ವಭಾವಸಿದ್ಧವಾದ ಭೇದವನ್ನೇ ಘಟಿಸಲಾರದು ಎತ್ತರಗೋಳಿ ಸವನೇ ಹೊರತು ಇಲ್ಲದ ಭೇದವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಲಾರವು ಒಳ್ಳೆದ! ಇಲ್ಲದ ಭೇದವನ್ನು ಉಪಾಧಿಯು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸುವದೆಂದು ಕ್ಷಣಕೋತ್ಪತ್ತಿ ಕಲ್ಪಿಸುವಾ! ಸರ್ವವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೊಡವನ್ನು ತಂಡಟ್ಟರೆ ಆ ಕೊಡದಲ್ಲಿಯೂ ಆಕಾಶವು ಸೇರಿ ಅದು ಕೊಡದೊಳಗಿನ ಆಕಾಶವೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವದು ಅದರೆ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಏಕವಾಗಿ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಭೇದವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಈ ಕೊಡಕ್ಕೂ ಆಕಾಶಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಾಗುವದೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೇಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಕೊಡದೊಳಗಿನ ಆಕಾಶವೆಂದು ನಮಗೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ತೋರುವ ಬಗೆಹೇಗೆ? ಇನ್ನು ಘಟಕ್ಕೂ ಆಕಾಶಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಾದ ಮೇಲೆ ಇದು ಘಟಾಕಾಶವೆಂದು ಭೇದವು ಹುಟ್ಟುವದು. ಆಗ ಘಟಕ್ಕೂ ಆಕಾಶದ ಒಂದು ಭಾಗಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಾಗುವದೋ ಅಥವಾ ಇಡೀ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧವಾಗುವದೋ ಎಂದು ಪಶ್ಚ ಬರುವದು. ಆಕಾಶದ ಒಂದು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಘಟವು ಘಟಾಕಾಶವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವದೆಂದು ಒಪ್ಪಿದರೆ ಆ ಆಕಾಶದ ಒಂದು ಭಾಗವು ಸರ್ವಾಕಾಶವಿಂದ ಹೇಗೆ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ತೋರುತು? ಅದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಉಪಾಧಿಯು ಬೇಕು. ಮತ್ತು ಆ ಉಪಾಧಿಗೂ ಆಕಾಶದ ಒಂದು ಭಾಗದ ಭಾಗಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಒಪ್ಪಬೇಕು. ಆ ಆಕಾಶದ ಒಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಭಾಗ

ವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಜೀರೋಂದು ಉಪಾದಿಯು ಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಜಗತ್ತು ಮುಳುಗುವವರೆಗೆ ವಿಚಾರಮಾಡಿದರೂ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಮುಗಿಯಲಾರದು. ಇನ್ನು ಘಟವು ಎಲ್ಲ ಆಕಾಶಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಾಗುವದೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಅದೂ ಸಯುಕ್ತಿಕವಾಗಿ ತೋರುವದಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಘಟವು ಎಲ್ಲ ಆಕಾಶವನ್ನು ಆವರಿಸಿದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಘಟಾಕಾಶವಾಗುವದು ಆಮೇಲೆ ಇದು ಘಟಾಕಾಶ ಇದು ಮಠಾಕಾಶವೆಂದು ಭೇದಹುಟ್ಟುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ? ಅದು ದರಿಂದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಇದ್ದ ಭೇದವನ್ನೇ ಉಪಾಧಿಗಳು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸುವವು. ಅದರಂತೆಯೇ ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವಿಕವಾಗಿ ಭೇದವನ್ನು ಒಪ್ಪಬೇಕಾಯಿತು. ಅಂದಮೇಲೆ ಅದ್ವೈತವಾದಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಕಾಣಿ ತಟ್ಟದೇಬಿಡಲಿಲ್ಲ.

ಮೇಲಾಗಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಭೇದವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೇರೆಬೇರೆ ಜೀವಗಳಿಗೆ ಬೇರೆಬೇರೆ ಸುಖದುಃಖಗಳ ಅನುಭವವು ಏಕೆ ತಾನೇಬರಬೇಕು ? ರಾಮರಾಯರಿಗಾದ ಅನೇಕ ವಿಕಾರಗಳ ಅನುಭವವು ನನಗೇಕಾಗಬಾರದು ? ಯಾಕಂದರೆ ಸ್ವಭಾವತಃ ನಾನು ರಾಮರಾಯರೂ ಒಬ್ಬನೇ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲವೇ ? ಇದು ಏನು ! ಸ್ವಭಾವತಃ ಬ್ರಹ್ಮನು ಒಬ್ಬನಾದರೂ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಅಂತಃಕರಣಗಳು ಬೇರೆಯಾದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರ ಸುಖದುಃಖಗಳ ಅನುಸಂಧಾನವು ನಮಗಾಗಲಾರದು. ಹಾಗಲ್ಲ!! ಕೇವಲ ಅಂತಃಕರಣಗಳೆಂಬ ಉಪಾಧಿಗಳು ಬೇರೆ ತೋರಿಸುತ್ತದಿಂದ ಅನುಭವಗಳು ಬೇರೆಯಾದರೆ ಹಸ್ತಪಾದಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ನೋವಾಗಲೇ ಸುಖವಾಗಲೀ ಅದರಿಂದ ಅದು ಒಬ್ಬನೇ ಜೀವನಿಗೆ ಬರಬಾರದಾಗಿತ್ತು. ವಸುಷ್ಯನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕ ಸುಖದುಃಖಗಳ ಅನುಭವವು ಒಬ್ಬ ಜೀವನಿಗೆ ಬರುವ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಜೀವನು ಒಬ್ಬನಿರುವನು; ಕೈಕಾಲುಗಳೆಂಬ ಉಪಾಧಿಗಳು ಎಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುತಕ್ಕ ಅನುಭವದ ಅನುಸಂಧಾನವು ಇವನಿಗೆ ಆಗೇ ಆಗುವದು.

ಸೌಭರ್ಯಾದಿ ಏಷಿಗಳು ಯೋಗಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಶರೀರಗಳನ್ನು ಧಾರಣಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಶರೀರಗಳಲ್ಲಿ ಅಗತಕ್ಕ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ಸೌಭರ್ಯ ಋಷಿಯ ಜೈತನ್ಯವು ಅನುಭವಿಸುವರು. ಕೇವಲ ಶರೀರಗಳು ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆಯೆಂದು ಆ ಏಷಿಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಅನುಭವಗಳು ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಕಷ್ಟ ಬಟ್ಟು ಯೋಗಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಅವರು ಅನೇಕ ಶರೀರಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಧಾರಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು? ಸೌಭರ್ಯ ಋಷಿಯ ಜೈತನ್ಯವು ಸ್ವಭಾವತಃ ಒಂದಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವನ ಅನೇಕ ಶರೀರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಭವವು ಅವನಿಗೆ ಆಗುವದು. ಆದಂತೆಯೇ ಬ್ರಹ್ಮನು ಸ್ವಭಾವತಃ ಒಬ್ಬನಾದುದರಿಂದ ನಾನು ಬ್ರಹ್ಮನಾದ ಕಾರಣ ನನಗೆ ಎಲ್ಲ ಅನಂತ ಜೀವಗಳ ಅನುಭವವು ಅನುಸಂಧಾನವು ಏಕೆಬರಬಾರದು ?

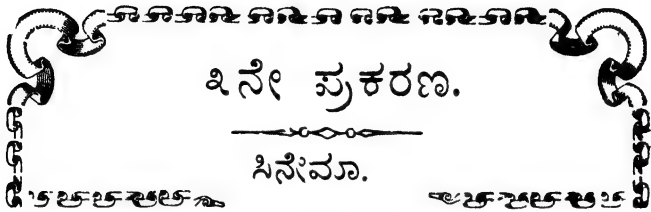
ಮತ್ತು ಅವರವರು ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಅವರವರೇ ಭೋಗಿಸಬೇಕಲ್ಲವೇ ! ಅದು ಅಲ್ಲದೇ ಬ್ರಹ್ಮ ಒಂದೇ ನಾನಾದೇಹಗಳನ್ನು ಧಾರಣ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಪುಣ್ಯಗಳಿಗೆ ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಏಕೆ ಭಾಗೀದಾರನು ? ಎಲ್ಲ ಜೀವಗಳೂ ಸಮಾನ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು !! ಹಾಗಲ್ಲ ! ನನ್ನ ದೇಹವು ಬೇರೆ ಇರುವುದರಿಂದ ನನ್ನ ದೇಹವು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕರ್ಮಫಲಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಬಾಧ್ಯಸ್ಥನು. ಅನ್ಯರು ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಫಲಕ್ಕೆ ಅನ್ಯರು ಬಾಧ್ಯಸ್ಥರು. ನಿಜ ! ಇದು ಕೇವಲ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಮಂಟು ತೂರುವ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ಹೊರತು ಸರಳವಿಚಾರವಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಜೈತನ್ಯವೇ ಒಂದಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ದೇಹವೂ ನನ್ನದೇ; ರಾಜಾರಾಯರ ದೇಹವೂ ನನ್ನದೇ ! ಅಂದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಪಾಪಪುಣ್ಯಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಬಾಧ್ಯಸ್ಥರು; ಎಲ್ಲರ ಪಾಪಪುಣ್ಯಗಳಿಗೆ ನಾನು ಬಾಧ್ಯಸ್ಥನು. ಹೀಗಾಗಿ ಕರ್ಮಲೋಪವೆಂಬ ಅರ್ಥವೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವದು. ಯಾರೂ ಸತ್ಯವರ್ತಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆಲ್ಲ ದುಷ್ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಬಿಡಲಿಕ್ಕೆಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಭಾಸ್ಕರ ಮತವು ತ್ಯಾಜ್ಯವೆಂದೆ ಹೇಳಬೇಕು.

ಸಾರಂಶ ಮಾಯಾವಾದಿಯ ಮತದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ ಒಂದೇ ಸತ್ಯ; ಅದನ್ನುಳಿದು ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳೂ ಆಜ್ಞಾನ ಕಲ್ಪಿತ ವಾದವು ಅಂದರೆ ಸುಳ್ಳು.

ಮೊದಲು ಹೇಳಿದಂತೆ ಅಜ್ಞಾನ ಮೂಲಕ ನಮಗೆ ಬರತಕ್ಕ ಸುಖದುಃಖ
ಗಳೂ ಸುಳ್ಳು. ಈ ಸಾಂಸರವು ಫೊಳ್ಳು. ಮೋಕ್ಷವು ಅದು ಒಂದು
ಡೊಳ್ಳು ಅಲ್ಲದೇ ನಿಜವೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಇವರ ಮತದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನವೇ ಕೂ
ಡದ ಮೇಲೆ ಅಜ್ಞರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ; ಎಂದಮೇಲೆ ಉಪದೇಶ ಯಾರಿಗೆ
ಮೋಕ್ಷವಾರಿಗೆ? ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಉಪದೇಶವು ಅರಣ್ಯರೋದನವೇ ! ಶಿಷ್ಯರ ಶ್ರವ
ಣವು ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜನವೇ. ಎಲ್ಲವೂ ಇಲ್ಲಕಟ್ಟು, ಮೋಸ. ಜಗತ್ತು
ಒಯಲಾಗುವ ಹೊಗೆಯು, ಜೀವನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಸುಳ್ಳು ಬಾಳುವದು
ಸುಳ್ಳು; ಸತ್ತದ್ದು ಸುಳ್ಳು. ಸುಳ್ಳಿನ ಸುಳಿದಾಟಿನೇ ಸುಳಿದಾಟ !

ಸಾಕ ! ಸಾಕ ! ಈ ಸುಳ್ಳಿನ ಗಾಳಿಗೆ ಮೈಯೊಡ್ಡಿ ಮೂಢನಾಗ ಬೇ
ಡ ! ತಿಳಿಗಾಳಿಯೇ ತಂಗಾಳಿಯು; ಅದರಿಂದಲೇ ಮನಃ ಕಮಲವು ವಿಕ
ಸಿತವಾಗಿ ಜ್ಞಾನಭಕ್ತಿ ಮೈರಾಗ್ಯಗಳೆಂಬ ಭೃಂಗಗಳು ಅಲೆವಾಡಹತ್ತುವವು.
ಅವುಗಳ ಇಂಪಾದ ರೈ (ಂಕಾರದಸೊಂಪಿಗೆ ಮೈವರೆತು ಕಮಲನಯನನು
ಕುಣಿಯಹತ್ತುವನು. ಸುಖದುಃಖಗಳ ತಾಸವು ಅಳಿದು ಹೋಗುವದು.
ಸ.ಳ್ಳುಗುವದಿಲ್ಲ ! ಬನ್ನಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅವನ ವೇಣುನಾದಕ್ಕೆ ಚಪ್ಪಳಿಕ್ಕೋಣ !

೨ನೇ ಪ್ರಕರಣ.

ಸಿನೇವಾ.

(ಮಿಥ್ಯಾತ್ವಾನುಮಾನ ಖಂಡನದ ಆಧಾರದಿಂದ ಬರೆದದ್ದು)

ಮರಾವತಿ:- ನಮಸ್ಕಾರ ಕಿಶನರಾಯರೇ ! ಎಂದು ಬರೋಣವಾಯಿತು ?

ಕಿಶನರಾವ:- ನಮಸ್ಕಾರ; ನಮಸ್ಕಾರ ! ನಿನ್ನ ಸಾಯಂಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಂದೆನು. ಎಲ್ಲ ಫೇಮವೇ ?

ರಾಮ:- ಎಲ್ಲ ಫೇಮ; ಬನ್ನಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾರುತಿಯ ದರ್ಶನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಯಕಡೆಗೆ ಹೋಗೋಣ.

ಕಿಶನ- ಇದು ಏನು ರಾಮರಾಯರೇ ? ಇಲ್ಲಿ ' ಘಟ ಪಟ ' ಶಬ್ದಗಳು ಚಟ ಪಟ ಹಾರುಹತ್ತಿವೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಎಷ್ಟು ತಲೆಯೊಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆನಪು ?

ರಾಮ:- ಕಿಶನರಾಯರೇ ! ಅವರು ಬಹುದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸರು. ನ್ಯಾಯ ವೇದಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶಾರದರು. ಮೇಲಾಗಿ ಹತ್ತು ಎಂಟು ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನ್ನವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಓದು ಹೇಳುವರು.

ಕಿಶನ- ನೀವು ಬೇಕಾದ್ದು ಹೇಳಿ ! ನಿಮ್ಮ ವೇದಾಂತಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಶಬ್ದಾಡಂಬರವು ಬಹಳ. ಯಾಕೆ ನಮ್ಮ ಫಿಲೊಸೋಫಿ (ವೇದಾಂತ)

ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಓದಿರಿ. ಭಾಷೆ ಎಷ್ಟು ಸುಲಭ ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಎಷ್ಟು ಅಂದವಾದುವು. ಅಷ್ಟೈತನೇದಾಂತದ ಕಲ್ಪನೆಗಳಾದರೂ ಬಹು ಗಂಭೀರವಾದವು. ' ಎಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳು ಒಂನೇ ನಿಜ ' ವೆಂಬ ಕಠೋರವಾದ ಕುತಂಯು ಈ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೆಲ್ಲ ಭಿಸ್ತುಭಿಸ್ತುವಾಗಿ ಮಾಡಿರುವದು. ಅದಕ್ಕೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ತತ್ವಜ್ಞರಾಗ ಕಾಂಟ ವೊದಲಾದವರ ಅನುಮತಿಯಾದರೂ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಂಟು.

ರಾಮು- ಕಿಶನರಾವ ! ವೇದಾಂತದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೂ ಗತಿಯಿಲ್ಲಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಒಳಕ್ಕೆ ಬನ್ನಿ ಆಚಾರ್ಯರ ಬಿಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕರೆ ನಾಲೈದು ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡೋಣ.

ಕಿಶನ - ಆಗಲಿ.

(ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಮಾಡಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.)

ಆಚಾರ್ಯ- ರಾಮರಾಯರೇ ಇವರು ಯಾರು ?

ರಾಮು- ಇವರು ನಮ್ಮ ಸಹಾಧ್ಯಾಯಿಗಳು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವೇದಾಂತ ತರ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿಶಯವಿದೆ. ಅಷ್ಟೈತನೇದಾಂತವನ್ನಾದರೂ ತಿಳಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಆಚಾರ್ಯ- ವಿಹಿತವಾದುದು.

ಕಿಶನ- ಸ್ವಾಮೀ ! ಏನೋ ತಮ್ಮ ತತ್ವಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಒಂದೆರಡು ಮಾತು ತಮಗೆ ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಕ್ಷೇಪವಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ ? ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಶಬ್ದಪ್ರವಾಹದ ಸೆಳೆವಿಗೆ ಮಾತ್ರ ನಾನು ತಡೆಯಲಾರನೆಂದು ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು

ಆಚಾರ್ಯ - ಕಿಶನರಾಯರೇ ! ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಪರಿಭಾಷೆಯೊಂದು ಬಹು ಅಂದಗೇಡಿಯಾದ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಟುಬಿದ್ದಿದೆ. ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ನಿಮ್ಮರಸಾಯನ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕಾದರೂ H. O. ೨ (ಎಚ್ ಓ ಟೂ=ನೀರಿಗೆ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಶಬ್ದವು) ಬಿಟ್ಟಲ್ಲ; ಅದರಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಸಂಗತಿಯು.

ಈ ಪರಿಭಾಷೆಯು ಕುರೂಪಿಯೂ, ಕಠೋರಳೂ ಆಗಿದ್ದರೂ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಬಹುದಕ್ಷಳು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಸ್ತ್ರೀಗಳೂ ಇವಳನ್ನು ಮನ್ನಿಸುವವು. ಆದರೂ ತಮಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವೆನು.

ಕಿಶನ- ಸ್ವಾಮೀ ತಾವು ಎಂದಾದರೂ ಸಿನೆಮಾಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರುವುದುಂಟೋ ?

ಆಚಾರ್ಯರು — ಅಹುದು ಮೊನ್ನೆ , ಲಂಕಾದಹನಕ್ಕೆ , ವೈದಿಕ ಕೂಟದೊಡನೆ ಹೋಗಿದ್ದೆವು.

ಕಿಶನ — ಸರಿಯೇ ತಾವು ಅಲ್ಲಿ ಏನು ನೋಡಿರಿ ?

ಆಚಾರ್ಯ — ಒಂದು ಸಂಠ ಕಿಡಿಕೆಯೊಳಗಿಂದ ತಸಬೀರಗಳು ಬಿಳಿ ವಸ್ತ್ರದ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿ ಎಲ್ಲತರಹದ ಚೀಷ್ಟೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವು.

ಕಿಶನ — ಆ ಚಿತ್ರಗಳು ತಮಗೆ ಯಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕಾಣುವವು ?

ಆಚಾರ್ಯ — ಅದು ಏನು ವಿಚಿತ್ರ ರಾಯರೇ ! ಕತ್ತಲೆ ಇರುವವರಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಕಾಣುವದು. ಬೆಳಕು ಬಿದ್ದೊಡನೆಯೇ ಎಲ್ಲ ಚಿತ್ರಗಳು ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿ ಬಿಳಿ ಪಟವೆಂದು ಮಾತ್ರ ಕಾಣಹತ್ತುವದು.

ಕಿಶನ — ಸ್ವಾಮೀ ಈ ಜಗತ್ತಾದರೂ ಹೀಗಿಯೇ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ ಸಿನೆಮಾ ಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲೆ ಕವಿದಾಗ ಆ ಕನಸುಂತನ ಹಾರಾಟವೂ ಲಂಕಾಪಟ್ಟಣದ ಗೋಳಾಟವೂ, ಎಷ್ಟು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ತೋರುವವು ! ಅದೇ ಬೆಳಕು ಬಿದ್ದೊಡನೆಯೇ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತೋರದ್ದೆಲ್ಲವೂ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೊಸ ಜಗದೇ ಮೊಗವೆತ್ತುವದು. ನಾವು ಈಗಾದರೂ ಅಜ್ಞಾನವೆಂಬ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮುಗ್ಗೂಡಿ ಬಿದ್ದಿರುವೆವು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ನಮಗೆ ಈಗ ನಿಜವೆನಿಸುವದೆಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳು ಅಥವಾ ವಿ.ಘ್ನ. ಮುಂದೆ ಅಂಧಕಾರವು ಆಳಿಮ ಹೋಗಿ ಸುಜ್ಞಾನದ ಸ್ವಚ್ಛ ಪ್ರಕಾಶವು ಬೀರಹತ್ತಿದಂತೆ ಈ ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ಮಾಯವಾಗುವದು.

ಅಚಾರ್ಯ- ಕಿಶಕರಾನ ! ಈ ಜಗತ್ತು ಸುಳ್ಳು ಅಥವಾ ಮಾಯಾ ವೆಂಬುವ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನಷ್ಟು ವಿಶದ ಮಾಡುವಿರಾ !

ಕಿಶನ- ಇದು ನೋಡಿ; ಮೊಲದ ಕೊಂಬು ಆಕಾಶಪುಷ್ಪ ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲ. ಆಮದರಿಂದಲೇ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಸತ್, ಪದಾರ್ಥಗಳೆನ್ನುವರು. ಈ ಜಗತ್ತು ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಕಣಿಗೆ ನುಣುಗೆ ಕಾಣುವದು. ಮಹಾಸರಸ ಉಣ್ಣಲು ಬಲು ಸವಿತ್ಯಾಗೆ ತಗಲುವದು ಮೊಲದ ಕೊಂಬಿನಂತೆ ಸಟಿ ಕೇಗಾದೀತು ! ಆದರೂ ನಿಜವಾಗಿರುವದು ಒಂದು ಕಣಿಗೆ ಕಾಣುವದು ಗುತ್ತೊಂದು. ಸಿನೇವಾಮೊಳಗಿನ ಒಂವೇ ಬಿಳಿ ಪಟವು, ಶ್ರೀ ರಾಮಚಂದ್ರನ ವಿರಹ ತಾಪದಿಂದ ಮಲಿನವಾದ ಪಂಚವಟಿಯೂ, ಸೀತೆಯ ಅಸಹರಣದಿಂದ ತನ್ನ ಮಾನವು ಮಕ್ಕಾಯಿತೆಂದು ಮರುಗಿ ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಿದ ಲಂಕೆಯೂ ಆಗುವದು. ಈ ಪಂಚವಟಿಯೂ ಲಂಕೆಯೂ ಮೊಲದ ಕೊಂಬಿನಂತೆ ಎಂದೂ ಕಾಣದೇ ಇದ್ದ ಪದಾರ್ಥವೂ ಅಲ್ಲ. ಎಂಚಿನಂತೆ ವಂಚಿಸಿ ಬಯಲಾಗುವದಂದನಿಜವಾದ ವಸ್ತುವೂ ಅಲ್ಲ. ಆಮದರಿಂದಲೇ ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಸ್ವರೂಪವು ಹೀಗೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಲು ಬರುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಕಾರರು ಅನ್ನುವರು. ಅದು ಸತ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ ಅಸತ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿರುವದು.

ಅಚಾರ್ಯ- ಕಿಶಕರಾನ ನಮ್ಮ ನಿದಶನಕ್ಕೆ ಬಂದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಎಂಗಡಿಸಿದರೆ ಕೆಲವು ಸತ್ಯವಸ್ತುಗಳೂ ಕೆಲವು ಅಸತ್ಯ ವಸ್ತುಗಳೂ ಎಂದು ಎರಡೇ ಭಾಗಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗುವವು ಈ ಜಗತ್ತು ಸತ್ಯವಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಮೊಲದ ಕೊಂಬಿನಂತೆ ಅಸತ್ಯವಾಗಬೇಕು. ಅದು ಅಸತ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ ವೆಂದು ಹೇಗೆನ್ನುವಿರಿ?

ಕಿಶನ- ಆಕಾಶಪುಷ್ಪ ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಅಸತ್ ಪದಾರ್ಥಗಳು. ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ಸತ್ ಅಥವಾ ನಿಜವಾದ ವಸ್ತುವು. ಕಣಿಗೆ

ತೋರಿ ಬಯಲಾಗುವ ವಸ್ತುಗಳು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಸತ್ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಈ ಜಗತ್ತು ಸತ್ಯವಲ್ಲ. ಆದರೆ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಸತ್ಯವಾದುದು.

ಆಚಾರ್ಯ— ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಸತ್ಯವೆಂದರೇನು? ಆ ಪದಾರ್ಥವು ಎಂತಹದು.

ಕಿಶನ— ಈಗ ಸೂರ್ಯನು ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ 'ಲಕ್' 'ಕ್' ಹೊಳೆಯುವ ಸಿಂಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ನೋಡುವವರಿಗೆ ಬೆಳ್ಳಿಯಂತೆ ತೋರುವದು. ಆಸಿಬ್ಬಿಯು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವರಿಗೆ ತೋರಿ ಅಲ್ಲಿ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಸಿಂಪಾಗುವದು. ಹೀಗೆ ಮೊದಲು ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ತೋರಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಬಗೆಯಾಗಿ ಕಾಣಲು ಅದಕ್ಕೆ ಭ್ರಮವೆನ್ನುವರು. ಸಿಂಸು ಬೆಳ್ಳಿಯಂತೆ ತೋರುವದು ಭ್ರಮ. ಅದು ಬೆಳ್ಳಿಯಲ್ಲ, ಸಿಂಸು ಎಂದು ತಿಳಿಯುವವೇ ಆ ಭ್ರಮದ ನಾಶ ಅಥವಾ ಬಾಧೆ ಈ ಜಗತ್ತಾದರೂ ಅಖಂಡ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಮೇಲೆ ತೋರಿ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬಯಲಾಗುವದು. ಸಿಂಪಿನ ಭ್ರಮವು ಬೇಗ ಬಯಲಾಗುವದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾತಿಭಾಸಿಕವೆಂದೂ ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಭ್ರಮವು ಬಹು ದಿವಸಗಳಿಂದ ದೂರಾಗುವದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವೆಂದೂ ಶಾಸ್ತ್ರಕಾರರು ಹೇಳುವರು.

ಆಚಾರ್ಯ— ಅಂತೂ ಜಗತ್ತಿನ ಬಾಳುವಿಕೆಯು (ಸತ್ತಾ) ನಮ ಭ್ರಮ ಮೂಲಕವಾದುದು. ಮುಂದೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದಿಂದ ಈ ಭ್ರಮವು ನಶವಾಗುವವೆಂದು ಹೇಳಿನಂತಾಯಿತು. ಎಂದ ಮೇಲೆ ಈ ಜಗತ್ತು ಮೇಲಾದ ಕೊಂಬಿನಂತೆ ನಿಜವಾಗಿ ಅಸತ್ಯವೆಂದೇ ಅಂದಂತಾಯಿತು. ಈ ಜಗತ್ತು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತೋರುತ್ತಿರಲು ಅದಕ್ಕೆ ಅಸತ್ಯ ವೆನ್ನಬೇಕೇ? ಈ ಪ್ರಶ್ನವಂತೂ ಹಾಗಿರಲಿ. ನೀವು ಸಿನೇಮಾದಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲೆ ಕವಿದಾಗ ತೋರುವದೆಲ್ಲವೂ ಮುಂದೆ ಪ್ರಕಾಶ ಬಿದ್ದಮೇಲೆ ಬಯಲಾಗುವದರಿಂದ ಈ ಜಗತ್ತಾದರೂ ದೂರಾಗುವದೆಂದು ಅನುಮಾನ ತೆಗೆದಿರಿ. ಆದರೆ ಈ ಅನುಮಾನವು

ನಿನ್ನನ್ನು ಬಂಧಿಸುವದು. ಇದು ನೋಡಿ ! ಸಿನೇಮಾದಲ್ಲಿ ಲಂಕಾದಹನವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ರಾಮನ ವಿರಹಾವಸ್ಥೆಯಿಂದ ' ನನಗೆ ' ವ್ಯಥೆಯಾಯಿತು. ಹನುಂತನ ನಿಶ್ಚಲ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ' ನಾನು ' ಹರ್ಷಾತಿರೇಕದಿಂದ ಭರಿತನಾವೆನು— ಕತ್ತಲೆಯು ಮುಸುಗಿದ್ದರೂ ' ನಾನು ' ಸುಖಿ ನಾನು ದೇವಿ ಎಂಬ ನನ್ನ ವಿಚಾರಗಳ ಮೇಲಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಮರೆತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ನನಗೆ ' ನಾನು ' ತೋರುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಪ್ರಕಾಶ ಬಿದ್ದರೂ ' ನಾನು ' ಅಳಿದು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯೆ ಖರ್ಚೆಯ ಮೇಲೆ ಸ್ಪಷ್ಟ ಕುಳಿತಿದ್ದೆನು. ಎಂದ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡದ್ದೆಲ್ಲವೂ ಬಯಲಾಗುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ? ಆದರಂತೆಯೇ ನಮಗೀಗ ಜಗತ್ತಿನ ಜ್ಞಾನವಾಗುವಂತೆ ಆತ್ಮನ ಜ್ಞಾನವೂ ಆಗುವದು. ಅದುದರಿಂದ ಆ ಆತ್ಮನೂ ಸುಳ್ಳೇನು ? ಇಷ್ಟು ದೂರವೇಕೆ ! ಸಿನೇಮಾದಲ್ಲಿರುವ ಹನುಂತನೇ ಸುಳ್ಳಾದ ಮೇಲೆ ಅವನು ಶ್ರೀ ರಾಮನಿಗೆ ಅಭಿವಚನ ಕೊಟ್ಟ ಬದ್ಧ ಸೀತಾದೇವಿಗೆ ತನ್ನ ಗುರುತು ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳಲ್ಲವೇ ? ಅವರಂತೆಯೇ ಈ ಜಗತ್ತೇ ಮಿಥ್ಯಾ ಆದರೆ, ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ನಾವೂ ನಮ್ಮ ವಿಚಾರಗಳೂ, ನಮ್ಮ ಆಚಾರಗಳೂ ಎಲ್ಲವು ಸುಳ್ಳು, ಎಂದ ಮೇಲೆ ಜಗತ್ತು ಮಿಥ್ಯಾ ಎಂಬ ನಮ್ಮ ಊಹೆಯಾದರೂ ಸತ್ಯವೆನು ಕೇಗೆ ಹೇಳಬೇಕು ?

ಕಿಶನ— ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಜಗತ್ತು ಸತ್ಯವಾದುದೇನು ?

ಅರ್ಚಾರ್ಯ — ರಾಯರೇ ಇದರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಸಂಶಯ ಉಂಟೇನು ? ಸಿನೇಮಾದಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಪಟದ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿ ಮಾಯವಾಗುವ ಚಿತ್ರಗಳು ಸುಳ್ಳೇನು ? ಛೇ ಎಂದೂ ಅಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿ; ನಿಮಗೇನು ಕಾಣುವದು ? ಒಂದು ಸಂಣ ಭಿದ್ರದೊಳಗಿಂದ ಪ್ರಕಾಶವು ಹೊರಟು ಆ ಬಿಳಿಪಟವನ್ನು ಆಚ್ಛಾದಿಸಿರುವದು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಗೆ ಬನ್ನಿ ಆ ಪ್ರಕಾಶವು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರುವದು ನೋಡೋಣ. ಇದು ನೋಡಿ ಏನು ಚಮತ್ಕಾರ !! ಪ್ರಬರವಾದ ದೀಪದ ಪ್ರಕಾಶವು ತಸಬೀರಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಆ ಮೇಲೆ ಆ

ಕಿಟಕಿ ಯೋಳಗಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದದೆ. ಈ ಪ್ರಕಾಶದ ಸಹಾಯದಿಂದ ತಸ ಬೀರಗಳು ಬಿಳಿ ಪಟದ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿ ಅನೇಕ ಚೀವೈಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲಿವೆ, ಬದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬನು ಕುಳಿತು ಸರ್ವಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ತಸಬೀರುಗಳು ಸುಳ್ಳೇನು; ಅಥವಾ ಪ್ರಕಾಶ ಸುಳ್ಳೇನು ? ಎಂದೂ ಅಲ್ಲ; ಎಂದ ಮೇಲೆ ಆ ಬಿಳಿ ಪಟದ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿದ ಗೊಂಬೆಗಳೇನು ಅಸಾಧ್ಯ ಮಾಡಿರುವವು ? ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮೂಡಿ ಮುಳುಗುವ ಮಾತ್ರದಿಂದ ಅವು ಅಲ್ಪಾಯುಷಿಗಳಾದರೂ ಸುಳ್ಳಾಗಲಾರವು. ಆದರೆ ಆ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಎಲ್ಲ ಚಲನವಲನಗಳು ಆ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಆ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿರುವದು. ಅದರಂತೆಯೇ ಆ ಚಿತ್ರಗಳು ಸ್ವಂತವಲ್ಲ. ಅವು ಆ ಚಾರುಕರ ಇಚ್ಛಾನುಸೃತ್ತಿಗಳು. ಹೀಗಿದ್ದೂ ಅವು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತವೆ ಎಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದರೆ ಅದು ಮಾತ್ರ ಮರುಕತನವು ಹೀಗೆಯೇ ಈ ಜಗತ್ತಾದರೂ ಅನಿತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು ಆದರೆ ಅಸತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಈ ಕಂಣಿಗೆ ತೋರುವ ಜಗವು ಹೊಗೆ ಹ್ಯಾಗಾದೀತು ?

ಕಿಶನ— ಹಾಗಾದರೆ ಕಂಣಿಗೆ ತೋರುವದೆಲ್ಲವೂ ನಿಜವೇನು ?

ಆಚಾರ್ಯ— ಛೇ ಹಾಗೆಂದೂ ಅನ್ನಲಾರಿವು. ಚೈತ್ರ ವೈಶಾಖಮಾಸ ಬಿಸಲು ಕಂಡದಂತೆ ಸುರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಪಾಂತಸ್ಥನೊಬ್ಬನು ನೀರಡಕೆಯಿಂದ ಬಾಯಾರಿ ಬೇಸರಗೊಂಡು ಒಂದು ಗಿಡದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು ಜಲಾಶಯ ಒಂದು ಕಣಹತ್ತಿತು. ಆಗ ಆ ದಾಂಕಾರನಿಗೆ ಅದು ಬಿಸಲ್ಗುದರೆ ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಬಾಧಿಸಹತ್ತಿತು. ಅದರೂ ನೀರಡಕೆಯ ಹಿಡೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೇ ಎದ್ದು ಆ ಜಲಾಶಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟನು ನಿಜವಾಗಿ ಅದು ನೀರು ಬಿಸಲ್ಗುದರೆ ಅಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಬಹು ಅನಂದವಾಗಿ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ನೀರು ಕುಡಿದು ನೀರಡಕೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಅದು ಬಿಸಲ್ಗುದರೆ ಎಂಬ ಭ್ರಾಂತಿಯು ಹೋಯಿತು. ಹೀಗೆಯೇ

ಕಂಠಿಗೆ ಮೋಸವಾದರೆ ವಾಸನೆಯಿಂದ ಪರೀಕ್ಷಿಸ ಬೇಕು; ಅದರಿಂದಲೂ ನಿಶ್ಚಯವಾಗದಿದ್ದರೆ ಕಿವಿಯಿಂದ ಕೇಳಬೇಕು; ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಮುಟ್ಟಬೇಕು. ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ರುಚಿ ನೋಡ ಬೇಕು. ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಿಗೂ ಬಗೆಹರಿಯದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಅಂತರಾತ್ಮನಿಗೆ ಅಪೀಲು ಮಾಡಬೇಕು. ಇಂದ್ರಿಯಗೋಚರವಾದ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸತಕ್ಕ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶನು ಅವನೇ ಮಂಡಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಮಂಣಿಗಾಗಿ ಜೀವಿಸಿ ಕಡೆಗೆ ಮಂಣುಪಾಲಾಗಿ ಹೋದರೂ ಈ ಮಂಣು ಮಾಯವೆಂಬುದು ಮೂಢತನವಲ್ಲವೇ.

ಕಿಶನ— ಹೀಗೆ ಈ ಜಗತ್ತು ಸತ್ಯವಾದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ವಿರಕ್ತಿವಿಕೆ ? ವಿರಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಮುಕ್ತಿ ಸಿಗಲಾರದು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಸಜ್ಜನರು ಈ ಜಗತ್ತು ಒಂದು ಕಣ್ ಕಟ್ಟಿ; ಅದರಲ್ಲಿ ಮನ ನಡಿಸಬೇಡಿರೆಂದು, ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಕೂಗುವರು.

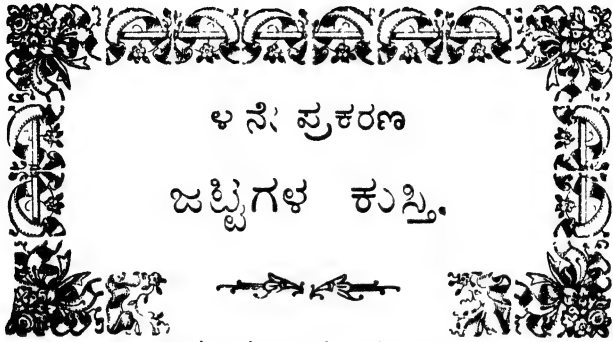
ಆಚಾರ್ಯ—ರಾಯರೇ ಈ ಜಗತ್ತು ಕಣಕಟ್ಟುಟವಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನು ಅಹಂಭಾವದಿಂದ ಮತ್ತನಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ಕೀಲವನ್ನು ತಿಳಿಯದಲೇ 'ಈ ಜಗತ್ತೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನವಾದುದು ನಾನು ಈ ಮಣ್ಣಿನ ಮಾಲಕನೆಂದು ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಾ ಮೈಮರೆಯುವೆನು' ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳು ವಿಕಾರಕೊಂದುವವು. ಅವುಗಳ ಮೂಲ್ಯವು ಹೆಚ್ಚುಕಡಿ ಯಾಗುವದು. ಈ ಜಗತ್ತು ಅನಿತ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಇದು ನಿತ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯುವನು. ಅದರಂತೆಯೇ ವರ್ತಿಸುವನು ಇದೇ ಭ್ರಮವು. ಈ ಭ್ರಮದ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ಬೀಳಬೇಡರೆಂದು ಸಜ್ಜನರು ಹೇಳುವರು. ರಾಯರೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಈ ವಿಶ್ವದ ಅಗಾಧ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಿ ! ಭೂಪ್ರಪ್ಪದಲ್ಲಿ ನೀತು ಮೇಲೆ ನೋಡಲು ಅನಂತವಾದ ಆಕಾಶವು ಆವರಿಸಿರುವದು. ನಾವೆ

ರುನ ಭೂಮಿಯುಕಿಂತಲೂ ಅನೇಕಪಟ್ಟು ದೊಡ್ಡವನಾದ ಸೂರ್ಯನು ಪ್ರಕಾಶಿಸುವನು. ಬೆಳಕು ಬೆಳಕೆಂದು ಬೆಳಕಿಗೆ ಮರುಳುಗ ಬೇಡಿರಿ ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ಹಳಿಯ ಬೇಡಿರಿ. ಕತ್ತಲೆಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅನಂತ ಜ್ಯೋತಿಗಳು ವಿಣುಕುತ್ತಿರುವವು. ಚಂದ್ರನು ಶಾಂತನಾಗಿ ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ಬೆಳಗುತ್ತಿರುವನು ಏನು ಬ್ರಹ್ಮಾಂತ ಕಟಾಹವಿದು. ಏನು ಪ್ರಚಂಡವಾದ ವ್ಯಾಪಾರವಿದು. ಅದರೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡಾ ಅರಾಜಕತೆಯಿಲ್ಲ; ನಿಯಮ; ನಿಯಮ; ಈ ಭವ್ಯವಾದ ವಿಶ್ವವು ನಿಯಮಗಳಿಂದ ಸುತ್ತಲೂ ಬಿಗಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಕಡ್ಡಿಯೂ ಕೂಡ ನಿಯಮ ವಿಲ್ಲದೆ ಕದಲಲಾರದು. ಇಂತಹ ಆಗಾಧವಾದ ಚಿತ್ರವ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಇಚ್ಛೆಯು ಈ ವಿಶ್ವದ ಚಾಲಕತ್ವವನ್ನು ವಹಿಸಿರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದಲೇ ಬೇಗು ಬೆಳಗು; ಮೂಡುವದು; ಮುಳುಗುವದು. ಆದರೆ ಈ ವಿಶ್ವವೆಲ್ಲವೂ ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಬಯಲಾಗುವ ಧೂಳವಾಗಿದ್ದರೆ ಆ ಈಶ್ವರನ ವಿಶ್ವಯವೇತಹದು; ಆ ಸರ್ವಸಮರ್ಥನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ಏನೆನ್ನಬೇಕು ! ಸೃಷ್ಟಿಯು ಅನಿತ್ಯವಾದರೂ ನಿಜವಾದುದೆಂದು ಆ ಈಶ್ವರನು ಈಶ್ವರನು, ಆ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನು ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನು. ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಲಾರದೇ, ಕಿಮಿಯಿಂದ ಕೇಳದರೂ ನಂಬಲಿಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು, ಸೃಷ್ಟಿಯ ಅನಂತ ವ್ಯಾಪಾರಗಳ ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತೆಯನ್ನೂ, ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯನ್ನೂ, ನೋಡಿ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಕುಸ್ಥಿತ ಶಂಕೆಗಳನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ ಆಸ್ತಿಕ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಪರಮಾತ್ಮನೆಡೆಗೆ ನಡುನಡುಗುತ್ತಾ ತೆರಳುವದು. ಪರಮಾತ್ಮನ ಮಹಾತ್ಮ್ಯದ ಆಗಾಧ ನಿರರ್ಥನವಾದ ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯೇ ಸುಳ್ಳಾದಮೇಲೆ, ಆ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಾದರೂ ಸುಳ್ಳು, ಅವನ ಮಹಾತ್ಮವೂ ಸುಳ್ಳು. ಎಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳು. ನಮ್ಮ ಮರುಕತನ ಒಂದೇ ನಿಜವಲ್ಲವೇ !!

ಕಿಶನ— ರಾಮರಾವ ಅಚಾರ್ಯರ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ನನಗೆ ಮೊದಲು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ನನಗೆ ಈ ಹೊತ್ತು ವಿಚಾರದ ಹೊಸದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಋಣಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಇಂತಹ ಗುರುಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜನ ಶಿಷ್ಯರು ತಯಾರಾಗಬೇಕು. ಅದೇ ನಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಭಾರತವಾತೆಯ ಏಳಿಗೆಯು. ಇನ್ನು ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಅಚಾರ್ಯರೇ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು.

ಅಚಾರ್ಯ— ಒಳ್ಳೇದು ಹೋಗಿಬರೋಣಾಗಲಿ.
ಸಾಠವಾಳೆಯಷ್ಟು ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿರಲಿ.

ಆ ನೆ: ಪ್ರಕರಣ ಜಟ್ಟಿಗಳ ಕುಸ್ತಿ.

(ಕಥಾಲಕ್ಷಣದ ಅಧಾರದಿಂದ ಬರೆದದ್ದು)

ವನವು ಜಗಜಟ್ಟಿಯ ಕುಸ್ತಿಯು. (Life is a great struggle) ರಾಜನು ಚತುರಂಗ ಬಲದೊಡನೆ ಹೋರಾಡುವದೂ, ಪಂಡಿತನು ಪಂಡಿತನೊಡನೆ ವಾದವಿವಾದ ಮಾಡುವದೂ, ಯತಿಯು ವಿಕಾರಗಳನ್ನು ಹತ್ತೊತ್ತುವದೂ, ಈ ಕುಸ್ತಿಯ ಪ್ರಕಾರಗಳು. ರಾಜನು ಶರೀರದಿಂದ ಹೋರಾಡುವನು; ಕಂಠಿತನು ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ಕಲಹ ಮಾಡುವನು; ಯತಿಯು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಗೆಲ್ಲುವನು.

ಇಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡುವವರು ವಾಕ್ಯತುರರು; ಸಭಾಸ್ಥಾನವೇ ಅವರ ಖಣವು. ಮಧ್ಯಸ್ತರೇ ನಿರ್ಣಯ ಹೇಳುವವರು ವಿಚಾರಸಂಘವೇ ಅವರ ಪದ್ಧತಿಯು. ವಾಕ್ಯಪ್ರವೃತ್ತಿ ಅವರ ಆಯುಧವು. ಗುರುಶಿಷ್ಯರು ತತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಯುವದಕ್ಕೆ, ಮತ್ತು ಸರಿಗಟ್ಟುವ ಪಂಡಿತರು ಈರ್ಷ್ಯೆಗೆ ಬಿದ್ದು ಧನಮಾನಗಳಿಗೆ, ವಾದವಿವಾದ ಮಾಡುವರು. ಈ ವಾಗ್ಯುದ್ಧವಾದರೂ ನಿಯಮಬದ್ಧವಾದುದು. ವಾದವನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಜ

ಯಾಸಜಯಗಳ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಯಾರು ಮಾಡಬೇಕು ಮುಂತಾದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಂಕ್ಷೇಪವಿಂದ ವಿವರಿಸುವದೇ ಈ ಲೇಖನದ ಉದ್ದೇಶವು.

ಎಲ್ಲ ಪ್ರಕರಣಗ್ರಂಥಗಳು ಪರಮೋನ್ನತವಾದ ತತ್ವಜ್ಞಾನದ ಗೋಸುಗ ಹೊರಟಿರುತ್ತವೆ. ವಾದದವಿವಾದ ಹಾಳುರಗಳೆಯೇಕೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸೂಕ್ಷ್ಮದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿಚಾರ ಮಾಡಲಾಗಿ ಈ ಆಕ್ಷೇಪವು ಸೇಯಲ್ಲವೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಮನಗಾಣುವರು. ಈ ವಾದವಿವಾದಕ್ಕೆ 'ಕಥಾ' ಎಂದು ಹೆಸರುಂಟು. ಇದು ವಾದ, ಜಲ್ಪ, ವಿತಂಡವೆಂದು ಮೂರುವಿಧವಾಗಿರುವದು. ಈ ಮೂರೂ ವಿಧವಾದ ಕಥಾಪ್ರಸಂಗವು ಅಜ್ಞಾನವನ್ನೂ ಸಂಶಯವನ್ನೂ ಹೊಡೆದೋಡಿಸಿ ಪಾಪಾಂಡಿಗಳ ಮತದ ಗಾಳಿಯುಕ್ಕೂಡಾ ಸೊಂಕದಂತೆ ತತ್ವಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗುವದು. ಆಮದರಿಂದಲೇ ಈ ಕಥಾ ಪ್ರಸಂಗವು ಹರಟೆ ಕೊಚ್ಚುವ ಹಾಳುರಗಳೆಯಲ್ಲ; ಆದರೆ ಈ ವಾದವಿವಾದದಿಂದ ತತ್ವವು, ಮಜ್ಜೆಗೆಯೊಳಗಿಂದ ಬೆಣ್ಣೆಯು ತೇಲುವಂತೆ, ಮೇಲೆ ತೋರಹತ್ತುವದು. ಮನಸಿನೊಳಗಿನ ಅಜ್ಞಾನವು ಅಳಿದು ಹೋಗುವದು; ಅಲ್ಲದ ಸಂಶಯಗಳು ಬಂದು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಲ್ಲಣಗೊಳಿಸುತ್ತಿರಲು ಈ ಕಥಾಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ಅವಿಲ್ಲವೂ ದೂರಾಗುವವು.

ಅನೇಕ ವಿದ್ವಜ್ಜನರುಕೂಡಿ, ವಿಚಾರಯುಕ್ತ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವದೇ ಕಥೆಯೆನಿಸುವದು. ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವ ಮಹಾವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವಷ್ಟು ಅವರಿಗೆ ವಿಸ್ತೃತ ಇದ್ದರಾಯಿತು. ಮೇಲಾಗಿ ಅವರು ಶಾಂತಚಿತ್ತರೂ ಸರ್ವಜನರ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರೂ, ಕಾಲುಕೆದರಿ ಜಗಳ ತೆಗೆಯದವರೂ ಇರಬೇಕು. ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು ಪ್ರಬಲವಿರುವದೋ ಉತ್ತರಪಕ್ಷವು ಪ್ರಬಲವಿರುವದೋ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವದೇ ವಿಚಾರವೆನಿಸುವದು.

ನೊದಲು ಹೇಳಿದಂತೆ ಈ ಕಥೆಯು ವಾದ, ಜಲ್ಪ ವಿತಂಡನೆಂದು ಮೂರು ವಿಧವಾಗಿರುವದು. ಗುರುತಿಷ್ಯರು ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಈ ಷಾಸೂಯಗಳನ್ನು ತೊಲಗಿ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಂವಾದ ಮಾಡುವರು. ಅದೇ ವಾದವೆನಿಸುವದು. ಗುರುತಿಷ್ಯರು ತತ್ತ್ವವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದರೂ ಸಭೆಯ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ವಾದವಿವಾದ ಮಾಡಿದರೂ, ಅದೂ ವಾದವೆನಿಸುವದು. ಮಿತ್ರರಾಗಲಿ ಅಥವಾ ನಿರಪೇಕ್ಷಿಗಳಾದ ಸಜ್ಜನರಾಗಲೀ ವಾದ ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬಹುದು.

ಇನ್ನು ಎರಡನೇ ವಿಧವಾದ ಜಲ್ಪ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಸಜ್ಜನರೇ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಿಂದ ದ್ರವ್ಯಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದಾಗಲೀ, ಬಹು ಜನರಲ್ಲಿ ಮಾನಕೊಂದಬೇಕೆಂದಾಗಲೀ ಸೇರುವರು. ಆದರೆ ಅವರೆಂದೂ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿಯುವದಿಲ್ಲ ಮೂರನೇ ವಿಧವಾದ ವಿತಂಡಾ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪಾಷಂಡಿಗಳ ಕೂಡ ಪ್ರಸಂಗ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವದು. ಈ ಜಗತ್ತೇ ಹೆಚ್ಚಿನದೆಂದು ಗೃಹಿಸಿ, ತಿಂದುಂಡು ತಿರುಗುವ ಚಾರ್ವಾಕನಾಗಲೀ ಎಲ್ಲವೂ ಶೂನ್ಯವು ಎಲ್ಲವೂ ಕ್ಷಣಿಕವೆಂದು ಹೇಳುವ ಬೌದ್ಧನಾಗಲೀ ಬಂದರೆ, ಈ ವಿತಂಡಾರೂಪಕಥೆಯನ್ನು ಸುರುವು ಮಾಡಬೇಕು. ಜಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಸಜ್ಜನರು ಕೂಡಿ ವಾದ ಮಾಡುವದರಿಂದ ವಾದಿಪ್ರತಿವಾದಿಗಳಿಬ್ಬರೂ ಸತ್ತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡು ಪರಸತ್ತ್ವವನ್ನು ದೂಷಿಸುವರು. ಆದರೆ ಪಾಷಂಡಿಯಕೂಡ ವಾದ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಸಜ್ಜನರು ವಿತಂಡಾಕಥೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನೆಮ್ಮೂ ಬೈಲಿಗೆ ತರಬಾರದು. ಅವರು ವೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವದಿಲ್ಲ; ಆಮದರಿಂದ ವೈದಿಕ ಪ್ರಮಾಣಗಳು ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗುವವು. ಅದುಗೋಸ ಗ ಸಜ್ಜನರು ಇಂತಹ ವಿತಂಡದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋದರೇ ಕೇವಲ ಪರಸತ್ತ್ವವನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಬೇಕು ವಾದಕ್ಕೂ, ಜಲ್ಪವಿತಂಡಗಳಿಗೂ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಶೇಷವೇನೆಂದರೆ, ಪ್ರಾಕ್ಷಿಕರು (ಮಧ್ಯಸ್ಥರು) ವಾದದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಜಲ್ಪ ವಿತಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ

ಪ್ರಾಶ್ಚೀಕರು ಬೇಕೆಚ್ಚೇಕು. ಯಾಕಂದರೆ, ವಾದ ಮಾಡುವ ವಿಷಯವಾದದ್ದು, ಯಾವ ತರಹದ ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕು; ಮತ್ತು ಮೊದಲು ಯಾರು ಸುರು ಮಾಡಬೇಕು, ವಾದಿ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳ ಗುಣದೋಷಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವುದು, ಯಾರಾದರೂ ಸೋತರೆ ಅದನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸುವುದು. ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವನೇ ಪ್ರಾಶ್ಚೀಕನೆನಿಸುವನು. ಅದುದರಿಂದ ಜ್ಞಾನಿತಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವಾದಿ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳು ದುರಾಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಬಡಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಪ್ರಾಶ್ಚೀಕರ ಉಪಯೋಗ. ವಾದ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ತತ್ವನಿರ್ಣಯಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನಾಸಮಾನಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಹೆಣಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಅಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವೇ ಇಲ್ಲ. ಎಂದನೇಲಿ ಪ್ರಾಶ್ಚೀಕರಾದರೂ ಏಕೆಬೇಕು? ಇನ್ನು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಯಾರಾದರೂ ದೊರೆತರೆ ಅವರನ್ನು ಪ್ರಾಶ್ಚೀಕರೆಂದು ನಿಯಮಿಸಬಹುದು.

ಪ್ರಾಶ್ಚೀಕರು ಮಾತ್ರ ಸಜ್ಜನರಾಗಿರಬೇಕು. ಸಿಟ್ಟು ಸೆಡವುಗಳು ಅವರಿಗೆ ತಟ್ಟಿರಬಾರದು. ಎಲ್ಲ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮನಮುಟ್ಟಿ ದುಡಿದಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ವಾದಿ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳ ವಿವಾದಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಹೇಗೆ ಬರಬೇಕು? ಇದಲ್ಲದಲಿ ಪ್ರಾಶ್ಚೀಕರು ವಾದಿಯ ಹೇಳಿದ ವಿಷಯವನ್ನೂ ತಾವು ಸ್ವತಃ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡು; ಪ್ರತಿವಾದಿಗೆ ಅದನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು. ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಶ್ಚೀಕರು ಒಬ್ಬರಿರಬೇಕು. ಅಥವಾ ಮೂರು, ಐದು, ಎಳು, ಹೀಗೆ ವಿಷಯ ಅಂಕಿಯವರು ಇರುವುದು ವಿಹಿತ; ಯಾಕಂದರೆ ಅವರಲ್ಲಿಯೇ ನಿರ್ಣಯದ ಬಗ್ಗೆ ವಾದ ವಿವಾದ ಬಿದ್ದರೆ ಬಹು ಮತದಿಂದ ನಿರ್ಣಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದು. ಆದರೆ ಎರಡು ನಾಲ್ಕು ಹೀಗೆ ಸಮಂದ್ರದ ವಾದವಿವಾದ ಬಿದ್ದಾಗ ಅವರಲ್ಲಿಯ ಎರಡೂ ಬಣಗಳು ಸಮವಾದರೆ ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವವರು ಯಾರು? ಅದುದರಿಂದ ಪ್ರಾಶ್ಚೀಕರು ವಿಷಮುರಿರುವದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಆದರೂ ಎಲ್ಲ ಸಂಶಯಗಳನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಿ, ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಮುಚ್ಚುವುದೇ ಇಲ್ಲದೇ ಹೇಳಿ ರಾಗದ್ವೇಷಗಳನ್ನು ಹಳಿಯುವ ಒಬ್ಬನೇ ಪ್ರಾಶ್ಚೀಕ ನಿರುವದೇ ಪ್ರಶಸ್ತ

ನೆಂದು ಸಜ್ಜನರ ಮತ. ಒಬ್ಬರೆ ಇರಲಿ ಅನೇಕರೇ ಇರಲಿ ಪ್ರಾಶ್ನಿಕರು ಪರವಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿರಬೇಕು. ಭಕ್ತಿಯೇ ಸದ್ಗುಣಗಳ ಕರುಣೆ.

ಈ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಮಲ್ಮಯಾದ್ಭವು ಸಜ್ಜಾದಮೇಲೆ ವಾದಿ ಪ್ರತೀವಾದಿಗಳು ವಾದವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸುರುವು ಮಾಡಬೇಕು? ವಾದ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡುವವರು ಹೊನ್ನು ಹೆಣ್ಣು ಮಣ್ಣಿನ ಆಶೆ ತೊರೆದು ವಿರಕ್ತರಾಗಿ ತತ್ವವನ್ನು ಕಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಹವಣಿಸುವರು ಕಣ್ಣು ಕಿವಿ ಮೂಗುಗಳು ಈ ತತ್ವವನ್ನು ಕಡೆಯಲಾರವು. ಆಗಮವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಯುಕ್ತವಾದ ಕಡಗೋಲು. ರಾಗವೈಷಗಳ ಬಿಸಿಲು ಇದಕ್ಕೆ ಬಡಿಯಬಾರದು ಲೋಭ ಮೋಹಗಳ ಬಿಸಿನೀರು ಇದರಲ್ಲಿ ಬೆರೆಯಬಾರದು. ಅಂದರೆ ಕಡಿದ ಮೇಲೆ ಹೊರಡುವ ಅಬಿಣ್ಣೆಯ ನುಣುಪೂ ರುಚಿಯೂ ಬಣ್ಣಸಲಕವಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ಅನುಭವದ ಬೆಂಕಿಯ ಮೇಲೆ ಕಾಯಿಸಿ ಸೇವಿಸಿದರೆ ಭವರೋಗವು ದೂರವಾಗಿ, ಭಕ್ತವತ್ಸಲನ ಪಾದವು ಸಮಾಪಿಸುವದು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ವಾದಿಗೆ ಪ್ರತೀವಾದಿಯು ಪ್ರಸ್ತುತ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಕೇಳಲು, ವಾದಿಯು ಅವನ ಪ್ರಶ್ನವನ್ನೇ ಖಂಡಿಸಿ ಮಾನಭಂಗ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹಾತೊರೆಯದೇ ಶಾಂತಚಿತ್ತದಿಂದ ಆಗಮವನ್ನೇ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಯಾಕೆಂದರೆ ತತ್ವವುಕಂಠಿಗೆ ಕಾಣದ್ದು ಬುದ್ಧಿಗೆ ತೋಚುವೆಂದು ಆಗಮವೇ ಸಾರುತ್ತದೆ.

अथयजुःसामाथर्वाश्च भारतं पंचरात्रकं ।

मृगरामायणंचैव संप्रोच्यंते सदागमाः ।

अनुकूलाय एतेषां तेचप्रोक्तारसदागमाः ॥

ಋಗ್ವೇದ ಯಜುರ್ವೇದ ಸಾಮವೇದ ಮತ್ತು ಅಥರ್ವಣವೇದಗಳೆಂಬ ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳೂ ಮೂಲರಾಮಾಯಣವೂ ಸದಾಗಮವೆನಿಸಿ

ಸುವವು. ಇನ್ನು ಇವುಗಳಿಗೆ ಅನುಸರಿಸಿರುವ ಇತರ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಸದಾ ಗಮನಗಳಿಸುವವು ಇನ್ನುಳಿದವು ದುರಾಗಮಗಳು ಅವುಗಳಿಂದೊ ತತ್ಪ್ರನಿರ್ಣಯವಾಗಲಾರದು

ವಾದಿಯು ಪ್ರತಿವಾದಿಗೆ ವೇದಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಹೇಳಿದಮೇಲೆ ಪ್ರತಿ ವಾದಿಯು ಅವೇದವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಎರಡನೇ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಕಾಯ್ದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೇ ಹೊರತು ಆ ವಾಕ್ಯವು ಸರ್ವಥಾ ಅಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಹೇಳಕೂಡದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಪ್ರತಿವಾದಿಯೂ ವೇದಕ್ಕೆ ಮಾನ ಕೊಡುವ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಅಲ್ಲವೇ? ವಾದಿಯು ವೇದವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಅನ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದರೆ ಪ್ರತಿವಾದಿಯು ಕೆಲಸವು ತೀರಲಿಲ್ಲ; ತಾನು ಹೇಳಿದ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಿರುವ ಇತರ ವೇದವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಅವನು ಉದಾಹರಿಸ ಬೇಕು; ಅಂದರೆ ಅವನ ನುಟ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗುವದು.

ಆಮೇಲೆ ವಾದಿಯು ಪ್ರತಿವಾದಿಯ ವಾಕ್ಯಗಳಿಗೆ ಅನ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿ, ತನ್ನವಾಕ್ಯಗಳಿಗೆ ಬೇರೆತಾತ್ಪರ್ಯದ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ದೂಷಿಸಿ ಪ್ರತಿ ವಾದಿಯು ತನ್ನ ತಾತ್ಪರ್ಯವೇ ಸರಿಯೆಂದು ಸಾಧಿಸಿದರೆ, ವಾದಿಯು ತನ್ನ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಬೆಂಬಲವಾಗಿ ಆ ವಾಕ್ಯವು ಹೊರಟ ಸಂದರ್ಭ ಮುಂತಾದ ಉಪಪತ್ತಿಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೈಲಿಗಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಮತವು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಡುವಂತೆ ಯಶಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಆ ಮೇಲೆ ಪ್ರತಿವಾದಿಯು ಸೋತನೆಂದು ಕೊಬ್ಬದಲೇ, ತತ್ಪ್ರನಿರ್ಣಯವಾಯಿತೆಂದು ಉಬ್ಬಿ ಬಂಧುಪ್ರೇಮದಿಂದ ವಾದಿಯು ಅವನನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಸೌಮ್ಯರೀತಿಯಿಂದ ಅವನು ಹಿಡಿದ ಅಡ್ಡ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬಿಡಿಸಬೇಕು ಇವೇ ವಾದಿಯ ನಿಜವಾದ ಜಯವು. ಈ ಪ್ರೇಮದ ಬಡಿದಾಟವು ಯಾರಿಗೆ ಬೇಸರಾದೀತು? ಪ್ರಮುಖವಾದ ಬೆಳೆದು ವಾದದ ಉಷ್ಣತೆಯಿಂದ ಹಂಣಾದ ಈ ತತ್ವಫಲವು ಯಾರಿಗೆ ಕಹಿಯಾದೀತು?

ವಿತಂಡಾ ಮತ್ತು ಜಲ್ಪ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಭಿಕರು ಸಭಾಸತಿಗಳು ಪ್ರಾಪ್ತಿ
ಕರು ಕೂಡಿ ಕಥಾಪ್ರಕಾರವನ್ನು ನಿರ್ಬಂಧ ಮಾಡಿದವೇ ಲೆ ಕಥೆಯು ಪ್ರಾ
ರಂಭವಾಗಿ ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬರು ಸೋಲುವವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ನಡೆಯು
ವದು; ಯಾಕೆಂದರೆ ಜಯವೇ ಮುಖ್ಯೋದ್ದೇಶವು; ಮೈರಿಯ ಅಸಜ
ಯವೇ ಸಂತೋಷದ ಕಾರಣವು. ಆದರೆ ವಾದದಲ್ಲಿ ವಾದಿಯಾಗಲೀ ಪ್ರ
ತಿವಾದಿಯಾಗಲೀ ತತ್ವವಿರುದ್ಧವಾದ ಮಾರ್ಗಹಿಡಿಯುವವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ
ಕಥೆಯು; ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಅಷ್ಟಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದೊಡನೆಯೇ ಕಥೆ
ಬಂದಾಗುವದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ತತ್ವನಿರ್ಣಯದ ಉದ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಮಾತ್ರ
ವಾದವು ನಡೆಯುವದು. ಅಷ್ಟಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದರೂ ಯಾವ ವಾದಿಯಾ
ಗಲೀ ಪ್ರತಿವಾದಿಯಾಗಲೀ ಅದನ್ನು ಕಡೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ಅವನ ವಿಮಲ
ಜೈತನ್ಯಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗಕೊಟ್ಟು ಉದಾರ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುವರು.
ಆಗ್ರಹದಿಂದ ತಪ್ಪನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವೊಡೆ, ಜನರು ಹೀಯಾಳಿಸುವರು;
ಹೆಚ್ಚು ಆಗ್ರಹ ಹಿಡಿಸರೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ದಂಡಿಸುವರು.

ಸಾಕು! ಸಾಕು! ಈವಾದವಿವಾದದಮಾತು; ಅಲ್ಲಿ ಏನೋಇಂಪಾಗಿ
ಕೇಳಬರಹತ್ತಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪುಕಿವಿಗೊಡಿರಿ ಮುಕುಂದನು ಮನಃಪಟಲದಲ್ಲಿ
ಮೂಡಿರುವನು; ಅವನ ಮಂಗಳುನಗೆಯ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಸ
ನ್ನವಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವದು. ಏನ ಈಮೈಭವ!! ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ಬರೆದ
ರೆ ಅದು ನೀರಸವಾಗುವದು, ನಾವು ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವನ ಅಡಿಗಳಿಗೆ
ನೀಡಿ, ಕೇಡುಬಾರದಂತೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡು, ಎಡರುಗಳನ್ನು ದಾಟಿಕೊಂಡು,
ಈ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಸವಿಮಾಡೋಣ!

ಜಿನೇ ಪ್ರಕರಣ, ಬಿಚ್ಚುನುಡಿಗಳು.

(ಕರ್ಮ ನಿರ್ಣಯದ ಆಧಾರದಿಂದ ಬರೆದದ್ದು.)

ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸದ್ವ್ಯಸ್ಥವಾಗಿರಲು ಕಾಣದು. ಗಾಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದರೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ? ನೀರು ಕುದುರೆಯ ಓಟದಿಂದ ಓಡುವದು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಸೂರ್ಯನ ಉಷ್ಣತೆಯಿಂದ ವಾಯುವಾಗಿ ಗಗನಕ್ಕೆ ಹಾರುವದು ಗಿಡಗಂಟಿಗಳು ಮೊಳಕೆಯೊಡೆದು ಬಾಳಿ ಒಯಲಾಗುವವು. ಸುನ್ಮನೆಂತಹಾಗಿ ತೋರುವ ಕಲ್ಲು ಬಂಡಿಗಳೂ, ಸುಖನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿವಂತೆ ತೋರುವ ಬೈಲಪ್ರದೇಶಗಳು, ಕ್ಷಣ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗುವವು. ಅಮನವ್ವು ಕುರುಡುಗಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸದು. ಈ ನಮ್ಮ ಕಾಯವು ಮಗುವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ಸವಿದು ಮತಿಹೆಚ್ಚು ಮದಕರಾಗಿ ಮಡಿದುಹೋಗುವರು. ಕಾಲನ ಗಾಲಿಗಳಂತೆ ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರರು ಬೇಸರಿಸದೆ ತಿರುಗುತ್ತಿರುವರು. ಇಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುವವರು ಸ್ಥಿರವಾರಯ್ಯಾ!

ಈ ಎಲ್ಲ ಚಲನವಲನವು ಆ ಅಗಾಧವ್ಯಾಧವು ಸಂಕಲ್ಪವಲ್ಲವೇ! ಅವನಿಗೆ ಬೆದರಿಯೇ ಗಾಳಿಯು ಬೀಸುವವು; ಸೂರ್ಯನು ಮೂಡುವನು ಮುಳಗುವನು. ಅವನ ಇಚ್ಛೆಗನುಸರಿಸಿಯೇ ನಾವು ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಚಲನ

ವನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟಿ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕು. ಈ ಸೃಷ್ಟಿಚಕ್ರವು ತಿರುಗಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸಹಾಯವೇನೂ ಬೇಡಾ; ಅವರೂ ಆ ದೊಡ್ಡ ಗಾಲಿಯು ತಿರುಗುವಾಗ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪಗಳಿಗೆ ಗತಿಕೊಟ್ಟು, ಅವನ ಕಟ್ಟುನಾಡಿದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಜೀವಿಸಿದರೆ ಆ ಸೃಷ್ಟಿಚಕ್ರಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದಂತಾಯಿತು-

× × × ×

ಆ ಪುರುಷನ ಹೆಸರೇ ಹೆಸರು; ಅದು ಅರ್ಥ ಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವದು. ನಮ್ಮದು ಮಾತ್ರ ಕೇವಲ ಗುರುತು. ಆತನು ಬ್ರಹ್ಮನೆಂದರೆ ಗುಣಗಳಿಂದ ಉಕ್ಕೇರುವ ಉದಧಿಯು; ವಿಷ್ಣುವೆಂದರೆ ಎಲ್ಲವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿದವನು. ವಿಜವಾಗಿಯೂ ಅವನು ಗುಣಪೂರ್ಣನು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯು ಆದುದರಿಂದ ಲೇ ಹೆಸರು ಅರ್ಥವುಳ್ಳದ್ದೆನಿಸುವದು; ನಮ್ಮದೇ? ಕುಬೇರನೆಂದು ಹೆಸರಿದ್ದರೂ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಕಾಳುಗಳು ಸಿಕ್ಕದು. ಸುಮ್ಮನೇ 'ಕೋಗು' 'ಬಾ' ಎಂದರೆ ಕೆಲಸವು ಸಾಗದೆಂದು, ಹಾಲುಮಸರು ಮಾರುವ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ನೆನಪಿಗೆ ಶಗಣೆಗೂಡೆಯು ಮೇಲೆ ಮೊಸುನ ಬಟ್ಟೆಟ್ಟಂತೆ, ಮುತ್ತಿನಂತ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಮೂರ್ಖರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟವರು ಮೂಢರಲ್ಲವೇ? ತಮ್ಮ ದುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಆ ಅದಿಪುರುಷನಲ್ಲಿರುವ ಗುಣಗಳೂ ಸುಳ್ಳೆಂದು ಕೆಲವರು ಗಳಹುವರು. ಇದಂತೂ ಶುದ್ಧ ತಪ್ಪು.

✦ ✦ ✦ ✦

“ಹೇ ಧನವಂತ ದಯಾಘನಾ! ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಲು ನೀನೇ ಕಲಿಸು; ಹೇ ಜ್ಞಾನಮೂರ್ತಿಯೇ! ಬಹುದಿನದಿಂದ ಪರಿಯುವ ತೀಯ ಹೊಳೆಗೆ ನೀನೇ ಕೂಡಿಸು.”

“ಹೀಗೆ ಹೊಗಳಲು ನೀನು ಮುಗುಳುನಗೆನಕ್ಕು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅರಳಿಸಿ ಮದವನ್ನು ಓಡಿಸುವದಿಲ್ಲವೋ? ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವದಿಲ್ಲವೋ?”

“ ಹೇ ಬಲಿಷ್ಠನಾವ ಇಂದ್ರಾಧಿಪತಿಯೇ! ನಾನು ಧನಿಕನಾಗಿ ಉಂಡು ಸುಖಬಡಬೇಕೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಪ್ಪಣೆಮಾಡುವಿ! ಬಾ! ಈ ಸೋಮ ಕೂಡಿದು ಮತ್ತೆ ನಾಗು.”

“ ಸೋಲುಸೋಸದ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು, ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಲಿಕ್ಕೆ, ವೈರಿಗಳನ್ನು ಓಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ, ಕರೆಯುವೆನು”

“ ಶೂರನಾದ ವೀರನೇ, ಅದ್ವೀತೀಯನಾದ ಧೀರನೇ! ನಿನ್ನ ಸ್ತುತ್ಯ ಸ್ಮರಣವನ್ನು ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಡುವಂತೆ ಉಸದೀಶಿಸುವೆನು. ”

“ ಸ್ವಾಮೀ! ಸರ್ವೀಕದಲ್ಲಾಗಲೀ ದೂರದಲ್ಲಾಗಲೀ ನನ್ನದೆಲ್ಲವೂ ನಿನಗಲ್ಲವೇ? ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ವಿಷ್ಣುವೇ! ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಲು ನನಗೆ ಬಾರದು ನೀನೇ ಏಕೆ ಬರಬಾರದು! ,,

*

*

*

ಏನು ಮಾಡಿ ನಾವು ಆತನನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಬಹುದು? ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಆತನು ಏಲಿಯುವನು. ಈ ಸಂಸಾರದ ತಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಬಾರಿಸಿದರೆ ಅವು ಸುಖದುಃಖಗಳ ಕಠೋರವಾದ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಬೇಸರ ಬಾಸುವವು. ಅದೇ ಆ ತಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಭಕ್ತಿಯ ನೀರು ಕೊಟ್ಟು, ಭವದ ಆಶೆ ದೊರೆದು ಬಾರಿಸಹತ್ತಿದರೆ ಅವು ಇಂಪಾಸ ಧ್ವನಿಗೈಯ್ಯುವವು. ಇದರಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯು ಹೊಳೆಯ ಹತ್ತುವದು. ಬಾಂಬೋಳಿಯ ಪೆತ್ತನ ಪಾದವು ತೋರ ಹತ್ತುವದು. ಭಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದೇ ಭವರೋಗವು ತಪ್ಪಿತೇ? ಅರಸಿಲ್ಲದ ರಾಜ್ಯವು ಅನಾಯಕವಾದಂತೆ ಮುಳುಂದಿಲ್ಲದ ಜ್ಞಾನವು ಕಾಡು ಅಡವಿಯೇ! ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೂ ಒಡೆಯನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸದೊಡೆ ಅದು ಹೊಲಸಾಗುವದೇ ಹೊತು ಹುಲಸಾಗದು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನು ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿರುವನು. “ ಮನವನ್ನು ನನ್ನಲ್ಲಿ ನಡೆಸು; ಭಕ್ತಿಯು ವಡರೂಡಲಿ; ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಸು; ನನಗೆ ನಮಿಸು; ನನಗೆ ನೀನು ಬೇಕಾದವನು; ನನ್ನೆಡೆಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಬರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದು ಸುರಿ ಸುರಿ ಹೇಳುವೆನು. ”

(ಪ್ರಮಾಣಲಕ್ಷಣದ ಆಧಾರದಿಂದ ಬರೆದದ್ದು)

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಜ್ಞಾನದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುವೆನೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಜ್ಞಾನವು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಉರಿಯಬೇಕಾದರೆ ಆ ಪ್ರಣತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವು ತುಂಬಿರಬೇಕು; ಸಂಶಯವು ದೀಪಬಾರದ; ವಿಕರ್ಯವು ಅದನ್ನು ಆರಿಸಬಾರದು. ಅದರ ಸ್ವಚ್ಛಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕುಂದು ಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಮನಗಟ್ಟು, ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅಂತಃಕರಣವನ್ನು ಬೆಳಗಿ, ಅಂತರಾತ್ಮನನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ನೈಜಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾಗಿ ನಲಿದಾಡಬೇಕು.

ಇದ್ದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಇದ್ದಹಾಗೆ ತಿಳಿಯುವದೇ ಪ್ರಮಾಣವೆನಿಸುವದು. ಎದುರಿಗೆ ಕನ್ನಡಿಯು ತೂಗಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ 'ಅದು ಕನ್ನಡಿಯು' ಎಂಬ ಜ್ಞಾನವು ಪ್ರಮಾಣವೆನಿಸುವದು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕಂಠಾದರೂ ಪ್ರಮಾ

ಣವೇ ಅಮದರಿಂದಲೇ ಪ್ರಮಾಣವು, ಕೇವಲ ಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತು ಅನು ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಎರಡು ವಿಧ— ' ಅದು ಕನ್ನಡಿ ' ಎಂಬ ಜ್ಞಾನವು ಕೇವಲ ಪ್ರಮಾಣವು; ' ಅದು ಕನ್ನಡಿಯೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಸಾಧನವು. ಇದ್ದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಇದ್ದಹಾಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧನಗಳಾದ ನಮ್ಮ ಕಂಠ, ಕಿವಿ, ಮೂಗು ಮುಂತಾದವುಗಳು ಅನುಪ್ರಮಾಣ ಗಳೆನಿಸುವವು.

ಕೇವಲ ಪ್ರಮಾಣವು ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾಗಿರುವದು— ಈಶ್ವರಜ್ಞಾನ, ಲಕ್ಷ್ಮೀಜ್ಞಾನ, ಯೋಗಿಜ್ಞಾನ, ಅಯೋಗಿಜ್ಞಾನ. ಈಶ್ವರ ಲಕ್ಷ್ಮೀಜ್ಞಾನಗಳು ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದ ಹೇಯುತ್ತಿರುವವು; ಅವು ಎಂಮೂ ಬತ್ತುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಶ್ವರಜ್ಞಾನದ ಪ್ರವಾಹವು ಬೇರೆ ಹೊಳೆಹಳ್ಳಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಲಕ್ಷ್ಮೀಜ್ಞಾನವು ಮಾತ್ರ ಆ ಪ್ರವಾಹದ ಸೆಳವಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಒಳಪಟ್ಟಿರುವದು. ಈಶ್ವರಜ್ಞಾನವು ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನು ಬೆಳಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದು ಪರರಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಗೃಹಿಸುವದು. ಲಕ್ಷ್ಮೀಜ್ಞಾನವು ಈಶನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ, ಎಲ್ಲರಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ತಿಳಿಯುವದು. ಅವನನ್ನಳಿದು ಸರ್ವವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅವಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತವಳು. ಆದರೂ ಈಶ್ವರನ ತಿಳಿಯ ಹೊಳವು ಬೇರೆ; ಲಕ್ಷ್ಮಿದೇವಿಯು ತಿಳಿದು ಹೊಳವು ಬೇರೆಯೇ !!

ಋಜುಯೋಗಿಗಳ ಜ್ಞಾನವಾದರೂ ಅನಾದಿ ಕಾಲದಿಂದ ಬಂದದ್ದು; ಅನಂತ ಕಾಲದವರಿಗೆ ಹೋಗುವದು. ಈ ಋಜು ಯೋಗಿಗಳು ಉಳಿದ ಜೀವರಕಿಂತಲೂ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಿಳಿದವರು. ಈಶನಿಗೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿದೇವಿಗೂ ಎಲ್ಲವೂ ಕಂಠದೊಳಗೆ ಕಟ್ಟಿರುವದು. ಆದರೆ ಋಜುಯೋಗಿಗಳು ಇತರ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥರಿದ್ದರೂ, ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ತಲೆತುರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಕಣ್ಮಂದೆ ನಿಲ್ಲುವದು. ಈ ಯೋಗಿಗಳ ಜ್ಞಾನವು ಯೋಗಪ್ರಭಾವ,

ದಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಕ್ಕೇರುತ್ತಾ ಹೋಗುವದು. ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದಕ್ಕೆ ವಿಳತಗಳು ಬರಲಾರವು. ಅಯೋಗಿಜ್ಞಾನವು ಹುಟ್ಟಿ ಸಾಯುವದು. ಅವರ ಹಾಸಿಗೆಯೂ ಸಂಣದು.

ಇನ್ನು ಅನುಪ್ರವಾಣವು ಮೂರು ತೆರನಾಗಿರುವದು; ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುವಾನ, ಆಗಮ. ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ವಸ್ತುಗಳ ಗೋಚರವೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವೆನಿಸುವದು. ಕಂಠಿಗೆ ಗಿಡಗಂಟಿಗಳು ಕಾಣುವದು; ಕಿವಿಗೆ ಇಂಪಾದ ಗಾಯನವು ತಲ್ಪುವದು, ಮೂಗಿಗೆ ಸುಗಂಧವಾಸನೆ ತಟ್ಟುವದು, ಮೈಗೆ ಬೆಚ್ಚಗೆ, ತಂಠಗೆ ತಗಲುವದು; ನಾಲಿಗೆಗೆ ಕಹಿ, ಸೀ ಎಂದು ರುಚಿ ಗೊತ್ತಾಗುವದೂ - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದ ಉದಾಹರಣೆಗಳು.

ಕಂಡಿನಲ್ಲಿ ಹಾದು ಹೋಗುತ್ತಿರಲು ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ಹೊಗೆಯು ಹಾಯುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿಸ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಊಹಿಸುವೆವು. ಹೊಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ಏಕೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು ? ಯಾಕಂದರೆ ಈ ಮೊಲಹೊಗೆಯು ಬೆಂಕಿಯನ್ನಗಲಿ ಎಂದೂ ಇರುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಾವು ಮನಗಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಹೊಗೆಯು ಬೆಂಕಿಯ ಚಿಹ್ನವು (ಲಿಂಗ). ತಪ್ಪದೇ ತನ್ನ ಜಾತಿಗಾರನ ಗರುತು ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಈ ಹೊಗೆಯೇ ಅನುವಾನ ವೆನಿಸುವದು.

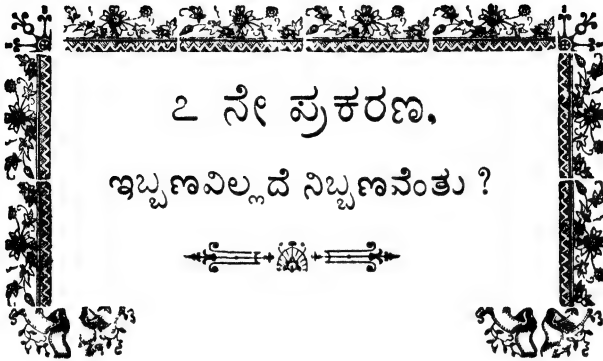
ಮನುಷ್ಯನು ಮೂಢನು. ತಪ್ಪತಿಳುವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವನು. ಸಂಶಯದಿಂದ ಚಂಚಲನಾಗಿರುವನು. ಹೆಣ್ಣೆಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಮುಗ್ಗರಿಸುವನು; ಮೇಲಾಗಿ ಅನ್ಯರನ್ನು ವಂಚಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹವಣಿಸುವನು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಸಹಸ್ರ ಯೋಗೂ ಯಾರನಾತಿನಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಗಮವು ಈ ಎಲ್ಲ ದೋಷಗಳಿಂದ ದೂರಿರುವದು. ಯಾಕಂದರೆ ಯಾ

ವ ಮನುಷ್ಯನೂ ಇದನ್ನು ರಚಿಸಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಇದು ಉತ್ತಮ ಪ್ರಮಾಣವೆನಿಸುವದು.

ಹೀಗೆ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಾಧನಗಳು ಇವು ಮೂರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಲಾಬಲ ವಿಚಾರ ಮಾಡಲು ನಮ್ಮ ಅಂತರಾತ್ಮನಾದ ಸಾಪ್ತಿಯೇ ಕೊನೆಯ ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವದು. ಸುಖದುಃಖಾದಿಗಳ ಜ್ಞಾನವು ಈತನಿಗೆ ಹೊರತು ಆನ್ಯ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಾಗದು. ಸಾಪ್ತಿಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೇ ಅಂತರ್ಭೂತವಾಗಿರುವದು.

ನೆನಸು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದಾದರೂ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವೇ ! ಅದಕ್ಕೆ ಮಾನಸ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವೆನ್ನುವರು. ಮನಸ್ಸು ಎರಡು ವಿಧವಾಗಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವದು. ಐದು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ರಾಜನಾಗಿ ಮನಸ್ಸು ಅವುಗಳದ್ವಾರಾ ಕಂಠದಿಂದ ನೋಡುವದು; ಕಿವಿಯಿಂದ ಕೇಳುವದು; ಮುಂತಾದ-ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವದು; ಮತ್ತು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ತಂದು ಕೊಡುವದು. ಹಿಂದಿನ ಅನುಭವಗಳು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕಾರರೂಪದಿಂದ ವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅನೇಕಕಾಲ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹೊಂದಿಕೊಡನೆಯೇ 'ನೆನಸು' ಹುಟ್ಟುವದು. ಈ ನೆನಸೂ ಪ್ರಮಾಣವೆನಿಸುವದು. ನೆನಸು ಪ್ರಮಾಣವಾಗದಿದ್ದರೆ ಹಿಂದಿನ ನಮ್ಮ ಅನುಭವವು ಸುಳ್ಳಾಗಬೇಕಾದೀತು !

ವೇದವು ದಟ್ಟಡವಿಯು; ಪ್ರಮಾಣಜ್ಞಾನವೇ ಅವರ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮಪುರಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವು. ಈ ಪಟ್ಟಣದ ಸುತ್ತ ಕಾಡು ಗಿಡಗಳು ಬೆಳೆದಿವೆ. ಮೋಡಗಳು ಮೇಲೆ ಮುಚ್ಚಿವೆ. ಪ್ರಮಾಣಜ್ಞಾನದ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಆ ಪುರವನ್ನು ಸಂಶೋಧಿಸಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ಝಗ್ಗಿಂದು ಬೆಳಕಿನಿಂದ ಕಂಠು ಕುಕ್ಕುವದು. ಮಂಠು ಬೇಡಾಗುವದು. ಮೋಹವು ಮಾಯವಾಗುವದು; ದೋಷವು ದೂರಾಗುವದು. ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಆನಂದವೇ ಆನಂದ !! ಇನ್ನೂ ಏನು ಬೇಕು?

೭ ನೇ ಪ್ರಕರಣ.

ಇಬ್ಬಣವಿಲ್ಲದೆ ನಿಬ್ಬಣವೆಂತು ?

(ತತ್ವೋದ್ಭೂತದ ಆಧಾರದಿಂದ ಬರೆದದ್ದು.)

ಈ ವಿಶ್ವದ ಅಗಾಧ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಆಲೋಚಿಸಿ ನೋಡಲು, ಮನುಷ್ಯನು ಬೆಪ್ಪಾಗಿರುವನು. ಸೂರ್ಯೋದಯ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತ, ಋತುಗಳ ಚಕ್ರ ಮುಂತಾದ ನಿಯತವಾದ ಕಾಲಗತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ನಮ್ಮ ಮಂದಬುದ್ಧಿಗೆ ಅನಿಯತವಾದವೆಂದು ತೋರುವ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಕೂಡ ನಿಯತವಾದುವೆಂದು ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿ ಈ ಭವ್ಯನಾಟಕದ ಸೂತ್ರಧಾರನು ಯಾವನಿರಬಹುದೆಂದು ಕುತೂಹಲ ಬಡುವದು. ಸಕಲ ಚರಾಚರ ವಸ್ತುಗಳು ಯಾವನ ಆಳಿಕೆಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿರುವವೋ, ಯಾವನ ಅಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಇಕ್ಕಲಾರವೋ ಅಂತಹಾ ಈ ಮಹಾಮಹಿಮನು ಯಾವಿರಬಹುದು!! ಯಾವನ ಇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲದೇ ಕಡ್ಡಿಯ ಕೂಡ ಕದಲಲಾರದೋ ಅಂತಹ ಪುರಷೋತ್ತಮನು ಯಾರು! ಸೃಷ್ಟಿಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಚೇತನಾಚೇತನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಗರಗರನೇ ತಿರುಗಿಸುವ ಅವನ ಸಂಕಲ್ಪವೇ ಸಂಕಲ್ಪವು!! ಪದ್ಗುಣೈಶ್ವರ್ಯ

ಸಂಪನ್ನನಾದ ಅನಂತಕಲ್ಯಾಣ ಗುಣಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತನಾದ, ಅನಂತ ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಭೂಷಿತನಾದ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಮೂರ್ತಿಯಾದ ಈ ಪರಮಾತ್ಮನು ಜಗತ್ತನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಜೋಕೆಮಾಡಿ ನುಂಗಿಬಿಡುವನು. ಆಗಾಧ ವ್ಯಾಪಾರ ವಿಚಿತ್ರಲೀಲೆ !!

ಈ ಸೃಷ್ಟಿಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ಜಡವಸ್ತುಗಳು ಮತ್ತು ಜೀವಜನಪುರುಷರು ಆ ನಿಯಮಾನುಕೂಲಿಗೆ ಅಧೀನರಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಆ ಚಕ್ರದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ ಮುಕ್ತರು ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೇಕೆ ಅಧೀನರಾಗಬೇಕು? ಮೋಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಜೀವನು ಪರಮಾತ್ಮನು ಎಂದು ಭೇದ ಉಳಿದರೆ ತಾನೇ ಜೀವನು ಆಳು ಪರಮಾತ್ಮನು ಅರಸು ಎಂದು ಹೇಳುವದು? ಜೀವಾತ್ಮನು ಮೋಕ್ಷಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ಭಿನ್ನನಿರುವನೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಏನು ಪ್ರಮಾಣ? ಒಳ್ಳೆದು ಏನೋ ಒಂದು ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಜೀವಬ್ರಹ್ಮರು ಮುಕ್ತಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಭಿನ್ನನಿರುವರೆಂದು ಸಾಧಿಸಿರಿ! ಆದರೆ ಅವರು ನಿಜವಾಗಿ (ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕವಾಗಿ) ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇರದಲೇ ನಮಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎಂದು ತೋರಿದರೂ ಮುಂದೆ ಅವರು ಒಂದಾಗುವರು. ಅಂದರೆ ಅವರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎಂದು ತೋರುವದು ಸುಳ್ಳು ಅಥವಾ ವಿಘ್ನ.

ಮಿಥ್ಯಾ ಪದಾರ್ಥವೆಂದರೇನು? ಬ್ರಹ್ಮನಂತೆ ಸತ್ ಪದಾರ್ಥವೂ ಅಲ್ಲ ಮೊಲದ ಕೊಂಬಿನಂತೆ ಅಸತ್ ಪದಾರ್ಥವೂ ಅಲ್ಲ. ಇವೆರಡೂ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೂ ವೀಕ್ಷಣವಾದ ಜಗತ್ತೇ ಮಿಥ್ಯಾ ಆದರೆ ಸುಳ್ಳು. ಇಂತಹ ಮಿಥ್ಯಾಪದಾರ್ಥಗಳು ಆಗಮದಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ನಿವೇದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ.

आसदातीतोसदासीत्तदानीं नासीद्रजो नो व्योमा परोयदित्यत्र॥

ಮಹಾ ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸತ್ ಪದಾರ್ಥವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ಅಸತ್ ಪದಾರ್ಥವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ವೀಕ್ಷಣವಾದ ಅನಿರ್ವಚನೀಯ ಅಥವಾ ಮಿಥ್ಯಾಭೂತವಾದ ತಮಸ್ಸು ಅಥವಾ ಅವಿದ್ಯಾ ಎಂಬುದದು

ಸೌದೆ ಅಥವಾ ಅಚಿಂತ್ಯನೆಂದರೆ ನಿರ್ಭಯ ಅಥವಾ ಸುಖ್ಯ ಎಂದು ಅರ್ಥ ಪಲ್ಲ ಯಾಕಂದರೆ ಆದೇ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮವೂ ಅನಿರ್ವಚನೀಯವು ಅದೂ ಅಚಿಂತ್ಯವು ಎಂದು ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಎಂದಮೇಲೆ ಬ್ರಹ್ಮವೂ ಸುಖೀನು ಮತ್ತೆ ? ಹಾಗೆಂದೂ ಆಗದು. ಪರಮಾತ್ಮನ ಅಗಾಧವ್ಯಾಪಾರಗಳನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದಿವೈಕರಚನೆಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಚಿಂತ್ಯ ಅನಿರ್ವಚನೀನೆಂದು ಕರೆದಿರುವರೇ ಹೊರತು ಅವು ಸುಖೀಂದೂ ತಾತ್ಪರ್ಯವಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಕೆಲವೆಡೆಮಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಮತನೆಂದೂ, ಪ್ರಪಂಚವು ಅನೃತವೆಂದೂ ಹೇಳಿದೆ. ಪ್ರಪಂಚವು ಪರಿಣಾಮ ಹೊಂದುವದರಿಂದ ಅನೃತವೂ ಬ್ರಹ್ಮವು ಪರಿಣಾಮಹೊಂದದಿರುವರಿಂದ ಮತವೂ ಎಂಬದೇ ಇದರ ತಾತ್ಪರ್ಯವು.

ಮತ್ತೆ ಬೇರೆ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮವು ಸತ್ಯನೆಂದೂ, ಜಗತ್ತು ಅಸತ್ಯನೆಂದೂ ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಸತ್ಯನೆಂದರೆ ಶುಭವಾದದ್ದು; ಜಗತ್ತು ಸಂಸಾರವಾದುದರಿಂದ ಅಸತ್ಯನೆಂದರೆ ಅಶುಭವೆನಿಸುವದು. ಅಥವಾ ನಿಯಮವಿಲ್ಲದ ಯಾರ ಚಿತ್ತವು ಹೊರಗೆ ತಿರುಗುವದೋ ಅವರು ಅಸತ್ ಅಂದರೆ ದುಷ್ಟ ಜನರು ಅಂಥ ಜನರು ಈ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಚಿಂತಿಸುವದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಅಸತ್ಯವೆನ್ನುವರು. ಇನ್ನು ಪರಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿಯಾರ ಚಿತ್ತವು ಸುಸ್ಥಿರವಾಗಿನೆಲೆ ತಿರುವದೋ, ಅವರು ಸತ್ ಅಂದರೆ ಸಜ್ಜನರು. ಅವರು ಧ್ಯಾನಮಾಡುವ ಆ ಬ್ರಹ್ಮವು ಸತ್ಯವು.

ಸಾರಾಂಶ ಈ ಜಗತ್ತಾದರೂ ಪರಮಾತ್ಮನಂತೆಯೇ ಪ್ರಮುಖ ವಾದದ್ದು. ಅದರೂ ಅವನ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರುವದು. ನದಿಯ ಪ್ರವಾಹದಂತೆ ಅನಾದಿಯಾದರೂ ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ವಿಕಾರವಹಿಸುವದು. ಗಿಡಾದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಸಂತೆ ಅಬ್ಬಬುದ್ಧಿಗಳೂ ತಮೋಯೋಗ್ಯರು ಮಾತ್ರ ಈ ಜಗತ್ತು ಸುಖೀಂದೂ
 * ಜನರ ಕಂಠದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರವಾಚನವು. ಪರಮಾತ್ಮನ ಮಹಿ

ಮೆಯು ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಥಿತಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವದು. ಅವನು ಮಹಿಮೆಯಂತೂ ಸತ್ಯವಾದದ್ದು. ಎಂದ ಮೇಲೆ ಜಗತ್ತು ಹೇಗೆತಾನೇ ಸುಳ್ಳಾದೀತು ?

ಕೇವಲ ಕಂಡಿಗೆ ಕಾಣುವ ಮಾತ್ರದಿಂದ ಈ ಜಗತ್ತು ಸುಳ್ಳೆಂದು ಸಾಧಿಸುವರು. ಇದಂತೂ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾನೇ ಮೋಸಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಯಕ್ತಿರು. ದೇವರು ಯೋಗ್ಯರಾದವರಿಗೆ ಕಂಡಿಗೆ ಕಾಣುವದಿಲ್ಲವೇ ? ಅವನೂ ಸುಳ್ಳೇನು ಹಾಗಾದರೆ ? ಮೇಲಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ತೋರುವ ಈ ಜಗತ್ತು ಸುಳ್ಳು ಹೇಗೆ ? ಜಗತ್ತು ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿ ವಿವೃತವಾಗಿ ಮುಂದೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದಿಂದ ಅಳಿದುಹೋಗುವದೆಂದು ಮಾಯಾವಾದಿಗಳ ಮತವು. ಆದರೆ ಜಗತ್ತು ಮೊದಲು ಅಜ್ಞಾನಕಲ್ಪಿತವೆಂಬುವದಕ್ಕೆ ಏನು ಪ್ರಮಾಣ.

ಮೇಲಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧಮತ ನಿರಾಕರಣ ಮಾಡುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಹೊಟ್ಟು ಸೂತ್ರಗಳು (ನಾಸಂತಿ ಕ್ಷತವಾಃ, ನಾಮಾವತಳಕೇಃ ಶಿಖಾಶ್ಚಾಪವಾಃ, ವಿವಿಕ್ತ ಮುಂತಾದವುಗಳು) ಜಗತ್ತು ಸುಳ್ಳೆಂಬುವದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತವೆ. ಯಾಕಂದರೆ ಈ ಸೂತ್ರಗಳ ಪ್ರಸಕ್ತಿಯ ಹೀಗೆ ಹೊರಟಿವೆ: — “ ಶೂನ್ಯದಿಂದ ಜಗತ್ತು ಏಕೆ ಹುಟ್ಟಿಬಂದ ? ಯಾಕಂದರೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶೂನ್ಯದಿಂದ (ಅಭಾವದಿಂದ) ಯಾವ ಪದಾರ್ಥವೂ ಹುಟ್ಟಿದಂತೆ ನಿವರ್ತನಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಬಂಜಿಯ ಮಗನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ? ಅಲ್ಲ; ಜಗತ್ತು ಶೂನ್ಯದಂತೆ ಅಸತ್ ಪದಾರ್ಥವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಶೂನ್ಯದಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವಾದರೆ ಏನು ಬಾಧಕ ? ಜಗತ್ತು ಅಸತ್ ಪದಾರ್ಥವೇ ಅಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಅದು ನಿಜವಾದ ಪದಾರ್ಥವೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಅನುಭವವಿರುವದು. ಮತ್ತು ಅದು ಸ್ವಪ್ನದಂತೆ ಕಂಡಿಗೆ ತೋರಿ ಮಂಕಾಗುವ ಮಾಯವಲ್ಲ; ಯಾಕಂದರೆ ಅದು ಸ್ವಪ್ನದಕಿಂತಲೂ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದುದು. ” ಇದರಿಂದ ಜಗತ್ತು ಸುಳ್ಳು ಅಥವಾ ನಿಜವೆಂಬದನ್ನು ವಾಚಕರೇ ವಿಚಾರಿಸ ಬೇಕು.

ಮಾಯಾವಾದಿಯು ವೇಷಾಂತರವನ್ನು ಧೃಷಿಡ ಶೂನ್ಯವಾದಿಯಾದ ಬೌದ್ಧನೆಂಬುವದಕ್ಕೆ ಏನೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ ಮುಖ್ಯ ಮುಖ್ಯ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಬೌದ್ಧನಿಗೂ ಮಾಯಾವಾದಿಗೂ ಶಬ್ದಭೇದವಿದ್ದರೂ ಅರ್ಥ ಸಾಮ್ಯವದೆ. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ:—

ಮಾಯಾವಾದಿ.

೧ ಜಗತ್ತು ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಸತ್ಯ ೧
ಪದಾರ್ಥವಲ್ಲ. ಅದು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ
ಸತ್ಯಪದಾರ್ಥವು ಎಂದು ವ್ಯವಹಾರ
೦ಕ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕಾರಮಾಡಿ
ರುತ್ತಾರೆ.

ಶೂನ್ಯವಾದಿ

ಸತ್ಯತ್ರೈವಿಧಿಂ ಪ್ರೋಕ್ತಂ
ಸಾಂವೃತಂ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕಂ
ಸತ್ಯವು ಎರಡು ವಿಧವಾಗಿರುವದು.
ಒಂದು ಸಾಂವೃತ ಸತ್ಯ ಅಂದರೆ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ
ಮತ್ತೊಂದು ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ.

೨ ಪರತತ್ವವಾದ ಬ್ರಹ್ಮವು ನಿರ್ವಿಣ್ಣ ನಿರಾಕಾರ ನಿರ್ವಿಶೇಷವಾದುದು.

೩ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸತ್ತ್ವದಿ ಧರ್ಮಗಳು ಕೂಡ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕವಲ್ಲ.

೪ ಬ್ರಹ್ಮವು ಯಾವ ಶಬ್ದಗಳಿಂದಲೂ ವಾಚ್ಯವಲ್ಲ. ಲಕ್ಷಣದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಬೋಧ್ಯವು.

೫ ಬ್ರಹ್ಮವು ಅಖಂಡವಾದುದು.

೨ ನಿರ್ವಿಣ್ಣಿ ಸ್ವಯಂಭಾವ ನಿರ್ಲೇಪ

ಮಜ್ಜರಾಮರಂ । ಋಣತತ್ವಂ

ಶೂನ್ಯತತ್ವವು ನಿರ್ವಿಶೇಷ ವಾದುದು.
ಸ್ವಪ್ರಕಾಶವಾಗಿಯೂ ನಿರ್ಲೇಪವಾಗಿಯೂ ಅಜರಾಮರವಾಗಿಯೂ ಇರುವದು

ನಾಸ್ಯ ಸತ್ವಂ ಅಸತ್ವಂವಾ

ಶೂನ್ಯಕ್ಕೆ ಸತ್ತ್ವವೂ ಇಲ್ಲ. ಅಸತ್ತ್ವವೂ ಇಲ್ಲ.

೪ ಶೂನ್ಯವೂ ಎಲ್ಲ ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಅಗೋಚರವು.

ಮಾತೃಂ ಸರ್ವಂ ಶಬ್ದೈಃ ತಲ್ಲಕ್ಷಯತೇ ಚಾ

ಖಿಲೈಃ ಪದೈಃ

೫ ಶೂನ್ಯವೂ ಅಖಂಡವಾದುದು.

ಸರ್ವವೂ ಶೂನ್ಯವು ಜಗತ್ತು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವು ಎನ್ನುವ ಬೌದ್ಧನಿಗೂ ಸರ್ವವೂ ಬ್ರಹ್ಮವು, ಈ ಜಗತ್ತು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವು. ಬ್ರಹ್ಮವು ನಿರ್ವಿಶೇಷ ನಿರಾಕಾರ ಅಖಂಡವೆನ್ನುವ ಮಾಯಾವಾದಿಗೂ ಭೇದವೇನಯ್ಯಾ ? ಶಬ್ದ ವಷ್ಟೇ ಭೇದ; ಅವರು ಶೂನ್ಯವೇ ಪರತತ್ವವೆನ್ನುವರು; ಅದಕ್ಕೇನೇ ಇವರು ಬ್ರಹ್ಮವೆನ್ನುವರು.

ಮಾಯಾವಾದಿಗಳು ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಮುಂದು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಅದ್ವೈತವಾದವನ್ನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸುವರು. ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದಿಂದ ಸರ್ವ ಜ್ಞಾನವೂ ಆಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮನ ಅತಿರಿಕ್ತವಾದ ಈ ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲವೂ ನಿಜವಾಗಿ ಸತ್ಯವಾದರೆ ಈ ಮಾತು ಕೂಡುವ ಬಗೆಹೇಗೆ? ಅದುದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಒಂದೇ ನಿಜವಾದದ್ದು. ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಹಗ್ಗ ವನ್ನು ಹಾವೆಂದು ಗೃಹಿಸಿದಂತೆ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಈ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚವು ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಅದು ಮಿಥ್ಯಾ ಅಂದರೆ ಸುಳ್ಳು, ಮುಂದೆ ಅದೇ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿಯೇ (**याथास्तीहैकैनेमृत्पितृतेन सर्वं मृणमयं विज्ञातं स्यात्** **घाघारभाणं विकारोनामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्**) ಕಾರ್ಯವು ಕಾರಣವಸ್ತುವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಾರದ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಮಂಣಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟುವ ಕೊಡ ಹರಿವಾಣ ಗಡಿಗಳನ್ನು ಮಂಣನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆಯಾಗಿ ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವೋ ? ಅದುವರಿಂದ ಒಂದು ಮಂಣನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡರೆ ಮಂಣಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟುವ ಕೊಡ ಹರಿವಾಣ ಗಡಿಗಳೆಲ್ಲವನ್ನು ತಿಳಿದಂತಾಯಿತು. ಸತ್ಯವಾಗಿರುವದು ಮಂಣು ಒಂದೇ; ಉಳಿದ ಕೊಡ ಹರಿವಾಣ ಮಂತಾದವುಗಳು ಕೇವಲ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ವ್ಯವಾಹಾರಾರ್ಹವು. ಕೊಡರೂಪ ವಿಕಾರವು ವಸ್ತುಗತ್ಯಾ ಮಂಣಿನಲ್ಲಿರುವದಲ್ಲ; ಅದುದರಿಂದಲೇ ವಿಕಾರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳು. ಅದರಂತೆಯೇ ಬ್ರಹ್ಮ ಒಂದೇ ನಿಜ ಇತರ ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲವೂ ಸುಳ್ಳು; ಅಂತೆಯೇ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದಿಂದ ಎಲ್ಲವೂ ತಿಳಿದಂತಾಗುವದು.

ಆ ಶ್ರುತಿಯ ಅರ್ಥವೇ ಹೀಗಲ್ಲ; ಅಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದಿಂದ ಸರ್ವಜ್ಞಾನವಾಗುವದೆಂದು ಪ್ರಸಕ್ತವಾದದ್ದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದು ಹೇಗೆ ?

ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ತೆಗೆದರೆ, ಪುರುಷ ಮತಿವೈಚಿತ್ರ್ಯದಿಂದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆನೇಕ ಭಾಷೆಗಳು ಹೊರಟಿವೆ. ಸೃಷ್ಟಿಕಾ ಎಂಬ ಸಂಸ್ಕೃತ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಂಣಾ ಎಂತಲೂ ಮರಾಠಿಯಲ್ಲಿ 'ಮಾತೀ' ಎಂತಲೂ ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ 'ಮಟ್ಟೀ' ಎಂತಲೂ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ 'Earth' ಎಂತಲೂ ಹೆಸರುಗಳುಂಟು. ಆಮದಿಂದ ಈ ನಾಲಿಗೆಯ ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ವೃತ್ತಿಕಾ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಹೆಸರುಗಳುಂಟು ಆದರೆ ಸನಾತನಕಾಲದಿಂದ ಬಂದ ಗೀರ್ವಾಣ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ ವೃತ್ತಿಕಾ ಎಂಬ ಶಬ್ದವೇ ನಿತ್ಯವಾದದು. ಮಂಣಾ, ಮಾತಿ, ಮಟ್ಟೀ, Earth ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳು ಅನಿತ್ಯವಾದವು ವೃತ್ತಿಕಾ ಎಂಬ ವೈದಿಕ ಶಬ್ದದಿಂದ ಪ್ರಾಕೃತ ಶಬ್ದಗಳಿಂದಾಗುವ ಫಲವು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರಂತೆಯೇ ಪ್ರಧಾನ ಭೂತವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದಿಂದ ಅಪ್ರಧಾನ ಭೂತವಾದ ಪ್ರಪಂಚವು ಕೀರ್ತಾರ್ಥವೇ ! ಆಮದಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಹೋಲಿಕೆಯಿಂದ ಮತ್ತು ಮುಖ್ಯ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಅಮುಖ್ಯ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಜನರು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದಿಂದ ಜಗತ್ತಿನ ಜ್ಞಾನವಾಗುವದು. ಅದರಿಂದ ಜಗತ್ತು ಸುಳ್ಳೆಂದರ್ಥವಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಕಾರಣ ಜ್ಞಾನವಿಂದಲೇ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಪಾಚಾರಂಭಣ ದೃಷ್ಟಾಂತವನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಿ ಪರಿಮುಂದೆ ಒಂದು ನಿಖರನಿಶ್ಚಿತನ (ಉಗುರು ತೆಗೆಯುವ ಕತ್ತಿ) ದಿಂದ ಎಲ್ಲ ಉಕ್ಕಿನ ಸಾಮಾನಗಳ ಜ್ಞಾನವಾಗುವದೆಂದು ದೃಷ್ಟಾಂತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಿಖರನಿಶ್ಚಿತನವು ಕಾರ್ಯವು- ಅದರಿಂದ ಕಾರಣ ಜ್ಞಾನವಾಗುವದೆಂದು ಹೇಳಿದಂತಾಯಿತಲ್ಲಾ ? ಅದರಿಂದ ಹೋಲಿಕೆಯಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೇ ದೃಷ್ಟಾಂತದ ತಾತ್ಪರ್ಯವು

ಇರಲಿ. ಈ ಎಲ್ಲ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಜಗತ್ತು ಸುಳ್ಳಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದ ಮೇಲೆ ನೇದದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಮಿಥ್ಯಾಪದಾರ್ಥವು ಯಾವದು? ಮಿಥ್ಯಾ ಪದಾರ್ಥ ನೇದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತವಾಗದ ಮೇಲೆ ಮುಕಿ

ಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಭೇದವು ವಿಧ್ಯಾ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಬಗೆಯಂತೂ ದೂರೋಪಾಸ್ತವಾಯಿತು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ! ಮುಕ್ತಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭೇದವಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ ! ಎಂದ ಮೇಲೆ ಮುಕ್ತನಿಗೂ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿರುವ ನನಗೂ ಭೇದವಿಲ್ಲ ; ಅಂದರೆ ನಾನೂ ಮುಕ್ತನೇ ಅಥವಾ ಮುಕ್ತನೂ ಸಂಸಾರಿಯೇ ಏಕೆಂದರೆ ಇಬ್ಬರೂ ಗೂ ಭೇದವಿಲ್ಲ !

ಚಿನ್ನಾಗಿದೆ ! ಭೇದವು ಅಜ್ಞಾನಮೂಲಕವು. ಸಂಸಾರಿಯು ಅಜ್ಞಾನಿಯಾದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಮುಕ್ತನು ಭಿನ್ನನಾಗಿ ತೋರುವದು. ಸಂಸಾರಿಗೂ ಅಜ್ಞಾನವು ಹೋಯಿತೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಭೇದವು ಅಳಿಸಿಹೋಗಿ ಐಕ್ಯದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ತಳವೂರುವದು.

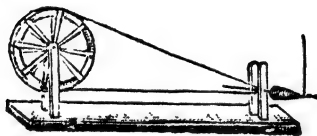
ಭೇದವು ಅಜ್ಞಾನಮೂಲಕವಾದರೆ, ಈಶ್ವರನಿಗೂ ತಾನು ಸಂಸಾರಿಯೆಂದು ಅನುಭವ ಬರಲಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಈಶ್ವರನು ಸರ್ವಜ್ಞನು ; ಅಜ್ಞಾನವೆಂತೂ ಅವನಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಎಂದಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಭೇದಜ್ಞಾನ ಬರುವಬಗೆ ಹೇಗೆ. ಸಂಸಾರಿಗೂ ತನಗೂ ಭೇದಜ್ಞಾನ ಬರದಿರಲು ಈಶ್ವರನೂ ದುಃಖಿಯಾಗಿಲಿ. ಇಂತಹ ಅನಿಷ್ಟಗಳು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವವೆಂದೇ ಭೇದವು ಅಜ್ಞಾನಮೂಲಕವಲ್ಲವೆಂಬದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಗೀತಾದಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನು ಸಂಸಾರಿಗೆ ಅಜ್ಞಾನವು ; ತನಗೆಜ್ಞಾನವು ಎಂದು ಸಂಸಾರಿಗೂ ತನಗೂ ಭೇದವನ್ನೇ ತೋರಿಸಿರುವನು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಮುಕ್ತನಿಗೂ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನವಿರುವದರಿಂದ ಅವನಿಗೂ ಭೇದಜ್ಞಾನವು ಉಂಟಾಗಿ ತಾನೂ ಸಂಸಾರಿಯೂ ಬೇರೆಯೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವನು. ಮುಕ್ತಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭೇದಜ್ಞಾನವು ಸುಸ್ಥಿರವಾದ ಮೇಲೆ ಈಶ್ವರನೂ ಮುಕ್ತಜೀವರೂ ಭಿನ್ನರೆಂದು ಬೇರೆವಿಕೆ ಹೇಳಬೇಕು ?

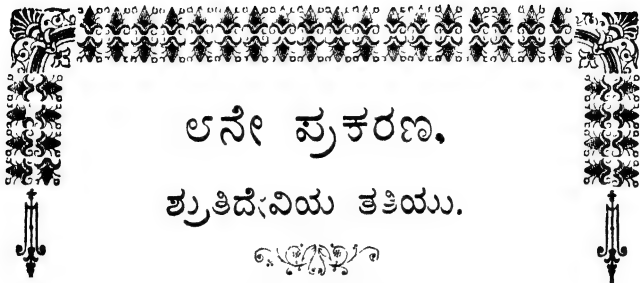
ಗೀತಾದಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನು ತನ್ನ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದವರು ತನ್ನಂತೆ ಆಗುವರೆಂದು (**ममसाधर्म्यं साधतः**) ಪ್ರತಿಜ್ಞಾ ಮಾಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಉಪನಿ

ಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ (ನಿರಂಜನಃ ಪರಮಂ ಸಾಮ್ರ ಸ್ತುತಿ) ಜೀವನು ಪುಣ್ಯಪಾಪಗಳನ್ನು ತೊಲಗಿ ಸಾಮ್ಯಹೊಂದುವನೆಂದು ಮುಕ್ತಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭೇದವನ್ನೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಕೃತ್ಯಕ್ಷವು, ಯುಕ್ತಿಯೂ, ಆಗಮವೂ ಬಲವಾಗಿ ಭೇದವನ್ನು ಬಿನ್ನು ಕಟ್ಟುವದರಿಂದ, ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಸರುವಂತೆ ತೋರುವ ವೇದಗಳು ಕೂಡಾ ಘಾಬರಗೊಂಡು ಭೇದ ಪಕ್ಷವನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸುವವು.

ತಿಳಿಯದ ಕೂಸು ವಿನೇಕವನ್ನು ಹಳಿದು ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದೆಂದು ನೈವ ಹಾರ ಮಾಡುವದು ತಿಳಿಗೇಡಿ ಮನುಷ್ಯನು ಕಾರ್ಯವೂ ಅಕಾರ್ಯವು ಒಂದೇ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಜಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದು ನಗೆಗೇಡಿ ಯಾಗುವನು. ಹೀಗೆ ಹುಚ್ಚುತನದಿಂದಲೇ ಒಂದೆಂಬ ಭಾವನೆಯು ಬರುವದು ಈ ಹುಚ್ಚುತನದಿಂದ ಪರಮಾತ್ಮನೆಂದಾದರೂ ಮೆಚ್ಚಬಹುದೇ ? ಯೋಗಿಯು ಸಮಾಧಿಸ್ಥನಾಗಿ ದೇವರನ್ನು ಚಿಂತಿಸಹತ್ತಿದಾಗ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಮರೆತುಬಿಡುವನು; ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ದೇವರೊಡನೆ ಐಕ್ಯಹೊಂದಿದನೆಂದು ಹೇಳುವರು. ಇದಂತೂ ಶುದ್ಧತಪ್ಪು, ಯಾಕಂದರೆ ಮರವು ಅಜ್ಞಾನದಲಕ್ಷಣವಲ್ಲವೇ ? ಅವನಿಗಿನ್ನೂ ಅಜ್ಞಾನವಿರುವವರಿಂದಲೇ ಆ ಯೋಗಿಯು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟನು. ಆದದರಿಂದಲೇ ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವವರೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜ್ಞಾನಿಗಳೆಂದು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟಾವಧಾನಿ, ಶತಾವಧಾನಿ ಎಂಬ ನಾಮಗಳಿಂದ ಹೆಸರಾಗಿರುವರು. ತನ್ನ ಜ್ಞಾನವೇ ತನಗಿಲ್ಲದ ಯೋಗಿಯು ದೇವರನ್ನು ತಿಳಿಯುವದೆಂತಪ್ಪು. ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಅಪರೋಕ್ಷ ಜ್ಞಾನವಾದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವ ಧರ್ಮಗಳಿಂದ ವಿದಿತವಾಗುವವು. ಐಕ್ಯವೇ ನಮ್ಮ ಅವಸ್ಥೆಯಾದರೆ ಮೋಹವೇ ಮೊದಲಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾದೀತು. ಹುಚ್ಚುತನವೇ ಹೆಚ್ಚಿನದಾದೀತು ಜ್ಞಾನವೇ ಅಳಿದು ಹೋದೀತು. ನಾವು ಎಷ್ಟು ಜಪಮಾಡಿದರೇನು; ತಪಮಾಡಿದರೇನು; ಮುಕ್ತರಾದರೇನು ? ಸಮಸ್ತಗುಣ ಪರಿಪೂರ್ಣನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಪಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ಹತ್ತಲಾರೆವು. ಅವನ ಸ್ಥಾನವು ಮುಕ್ತಾ ಮುಕ್ತ ದೊರೆಯುವದು ದುರ್ಲಭವೆಂದು ಶ್ರುತಿಗಳು ನೋಳಗುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ

ಪರಮಾತ್ಮನೊಡನೆ ಐಕ್ಯಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಆನಂದ ಹೊಂದುವ ನಮ್ಮ
ನ್ನೇ ಕೊಂದುಹಾಕಿ ಎಲ್ಲವೂ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷೇನು ?
ಹೇಳಬಾರದೇ ? ಅದೇ ನಾನೆಂಬ ಕನೈಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವಳ
ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕಿ; ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಬೆಳಸಿ ವಿರಕ್ತಿಯಿಂದ ತೊಳಸಿ
ಜ್ಞಾನದಿಂದ ತಿಳಿಸಿ, ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನೊಡನೆ ಮದುವೆಗೆ ಕಳಿಸಿ
ದರೆ ಆ ಆನಂದದ ಪಾರಾವಾರವನ್ನು ತಿಳಿಯುವವರಾರು ? ಇದೆಲ್ಲ ಸೊಬ
ಗಿಗೆ ನಾನು ಪರಮಾತ್ಮನೆಂಬ ಇಬ್ಬಣ (ಎರಡು ಬಣ-ಭೇದ)ವೇ ಕಾರಣ
ವಲ್ಲವೇ; ಅದುದರಿಂದ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇಬ್ಬಣವಿಲ್ಲದೊಡೆ ನಿಬ್ಬಣದ
ಸೊಬಗೇ ಕುಂದುವದು !!! ಈ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗಿ.

ಲನೇ ಪ್ರಕರಣ.

ಶ್ರುತಿದೇವಿಯ ತತಿಯು.

(ತತ್ವನಿರ್ಣಯದ ಅಧಾರದಿಂದ ಬರೆದದ್ದು.)

ಪಾರ ಮಹಿಮನ ಅಗಾಧ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಬಗೆ ಎಂತು? ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಲ್ವಾ; ಕಿವಿಯಿಂದ ಕೇಳಲ್ವಾ? ನಾಲಿಗೆಯಿಂದ ರ.ಚಿ ಹತ್ತಿರೇ? ಮೂಗಿಗೆ ವಾಸನೆ ತಟ್ಟೀತೆ? ಕೈಗೆ ಮುಟ್ಟೀತೆ? ಏನುಮಾಡಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಲಿ !! ಮನಸ್ಸಾದರೂ ಅವನನ್ನು ತರ್ಕಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ತವಾ

ದೀತೀನು? ಛೇ? ಅನಂತರಾಶಿಯನ್ನು ಒಂದೊಂದೇ ಎಣಿಸಿ ಕೊನೆಗಾಣಬಹುದೇ? ಅಸ್ಮರ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲವಲೇ ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯದವನು ಅವನನ್ನು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯುವದು? ನಾನು ಯಾರ ಮಗನೆಂಬದಕೆ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳ, ಗುರುಕುಿಯರ, ಆಪ್ತೇಷ್ಟರ, ವಾಕ್ಯವೇ ಪ್ರಮಾಣ ಹೊರತು, ನಾನು ನನ್ನತಂದಿಯ ಮಗನೆಂಬದು ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಕಂಡಿಲ್ಲ. ಲಾಕಿ ಕಥಲ್ಲಿ ಸಹ ಅನ್ಯರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಗೆ ಇಲ್ಲವೊಡೆ ಅರಘುಳಿಗೆ ಕೂಡಾ ಕೆಲಸವಾಗದು. ಇಂಗ್ಲಂಡವು ಯಾವದೇಶವೋ ಯಾವ ಕೋಶವೋ? ನೂರರಲ್ಲಿ ತೊಂಭತ್ತರಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ಹಿಂದೆನೋಡಿಲ್ಲ ಮುಂದೆ ಎಂದೂ ನೋಡುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲಂಡವು ನಡುಮನೆಯಂ

ತಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಂಡದ್ದೆ ಪ್ರಮಾಣವೆನ್ನವವರು ಒಂದು ಘಳಿಗೆ ಕೂಡಾ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಾಳರು. ಎಂದಮೇಲೆ ಆ ಮಹಾಪುರುಷನನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯ ಬೇಕಾದರೆ ಅನ್ಯರಾರು ನಮಗೆ ಗತಿಯು? ಪರಮಾಪ್ತಳೂ, ಭಗವದ್ಗುಣಕಥಾನಿರತಳೂ ಆದ ಶ್ರುತಿಯೇ ನಮಗೆ ಗತಿಯು !!

ಆ ವೇದಕ್ಕೆ ಯಾವ ದೋಷಗಳೂ ತಟ್ಟಲಾರವು. ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯ ವಿಪರೀತ ಕಲ್ಪನೆಯೂ, ಮನಸಿನ ವಾಗ್ವರ್ಯವೂ, ಕಣ್ಣಿನ ಕೊಂಕೂ, ಕಿವಿಯ ಕೆವಡತನವೂ ನುಡಿಯ ಕಡತನವೂ- ಯಾವೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಬೆರೆತಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಅಯೋನಿಜೆಯು; ಯಾಕಂದರೆ ವೇದವು ಅಸೌರುಷೇಯವಲ್ಲವೇ ? ಯಾವ ಮನಸ್ಸಿನ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ವೇದವು ವಾಸಿಸಿಲ್ಲ; ಗುಣದೋಷಗಳೆಂಬ ಶುಕ್ರಶೋಣಿತವ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾವ ನೀಚ ಉದ್ದೇಶದ ಬೇನೆಯನ್ನೂ ತಿನ್ನದಲೆ ಪರಮ ಪವಿತ್ರವಾದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಮುಖವು ಶ್ರುತಿಯನ್ನುಸುರಿತು. ಇಂತಹ ಪವಿತ್ರ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ವೇದವೇ ಪರಮಾತ್ಮನ ಗುಣಗಳನ್ನು ಹೊಗಳುವದು- ಅದೇ ನಮಗೆ ಜ್ಞಾನದಬೀಡು !!

ಆಕಾಶವು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಿರುವದು ಶಬ್ದವೇ ಅದರಗುಣವು. ಈ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ವರ್ಣಗಳು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವವು ಅವರ್ಣಗಳ ಸಮುದಾಯವೇ ಪದವು. ಪದಗಳು ಕೂಡಿ ವಾಕ್ಯವಾಗುವದು. ಇಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳ ಗುಂಪೇ ವೇದವೆನಿಸುವದು; ಸರ್ವಜ್ಞನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಅದನ್ನು ಸದಾ ಗೃಹಿಸುವದರಿಂದ ನಿತ್ಯವೆನಿಸುವದು.

ಈ ವೃದ್ಧಮಾತೆಯು ದಯಾಸಾಗರನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಅನಂತ ಗುಣಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಅಂತಃಕರುಣದಲ್ಲಿ ಪೋಣಿಸಿ ಸದಾ ಜಗಿಸುತ್ತಿರುವಳು ಅವಳು ಅನ್ನುವದೇನಂವರೆ:- “ ಸರ್ವವನ್ನೂ ತಿಳಿದು, ತನ್ನೊಳು ಗುಣಗಳನ್ನಳಿದು ದೋಷಗಳನ್ನು ಅಳಿದು ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಜಗವನ್ನು ಹಡೆದ್ದು ಜೋಕೆನಾಡಿ ನುಂಗಿ ನೀರಲ್ಲಾಡುವನು. ಅವನನಾಡೇ ನಿಜವಾದ ಸುಖದ

ಬೀಡು. ಅವನನ್ನು ತಿಳಿಯರಿ. ಮೋಹನ ಕಳೆಯರಿ; ಸುಸಾರವ ಹಳೆಯರಿ ಎಂದರೆ ಅವನ ನಾಡು ಒಡನೆಯೇ ದೊರೆಯುವದು. ದುಃಖವನ್ನು ನೀಗಿ ಸುಖಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗುವಿರಿ. ”

ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಕೆಲವರು ವೇದಕ್ಕೆ ಐಕ್ಯದಲ್ಲಿ ತಾತ್ಪರ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುವರು ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಕೆಲವು ವೇದವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಿಸುವರು. ಅದು ಹಾಗಿರಲಿ. ಸ್ವತಃ ನಮಗೆ ‘ ನಾವು ದುಃಖಿಗಳು ಪರಶಂತ್ರರು ’ ಎಂದು ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ವಿಲಕ್ಷಣರೆಂಬ ಅನುಭವವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸಾಕ್ಷಿಯಂತೂ ಭೇದವನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತದೆ. ವೇದವಾದರೂ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವದೆಂದು ಕೆಲವರ ಮತ. ಇದರಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಸತ್ಯವಾಗಲಿ ರವು, ಇನ್ನು ಯಾವದು ಸ್ವಲ್ಪಗರ್ವಿಕ ? ಇದು ನಿಜ ಇದು ಸುಳ್ಳು ಇದು ಪ್ರಮಾಣ ಇದು ಅಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸುವದೇ ನಮ್ಮ ಸಾಕ್ಷಿಯು; ಒಂದು ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಅಪ್ರಮಾಣವಾದರೆ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಸುರುವ ವೇದವಾದರೂ ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಏತರಮೇಲಿಂದ ? ಯಾಕಂದರೆ ವೇದವು ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಹೇಳುವ ನಮ್ಮ ಸಾಕ್ಷಿಯೇ ಖೋಟೆಯೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಿಂದ ಸಾಕ್ಷಿಯು ಸುಳ್ಳಾದರೆ ವೇದವೂ ಸುಳ್ಳಾಗುವದು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯು ಸತ್ಯವೆಂದು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಒಪ್ಪಬೇಕು. ಸಾಕ್ಷಿಯಂತೂ ಭೇದವನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತದೆ. ವೇದಕ್ಕಾದರೂ ಭೇದದಲ್ಲಿಯೇ ತಾತ್ಪರ್ಯ ವಿರಬೇಕು

ಮೋಕ್ಷವೇ ನಮಗೆ ಪರಮ. ಪುರುಷಾರ್ಥವು. ಯಾವನ ಪ್ರಬಲ ಸಂಕಲ್ಪವು ನಮ್ಮನ್ನು ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಅಡಕಿಸಿರುವದೋ, ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಸನ್ನವಾಗದ ಹೊರತು ಆ ಗಂಟು ಸಡಿಲಾಗುವ ಬಗೆವೆಂತು ? ಅವನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅವನು ನಮ್ಮ ಕಿಂತಲೂ ಅಧಿಕನೆಂಬ ಜ್ಞಾನವು ಅವಶ್ಯವು. ಯಾಕಂದರೆ ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಪರದಾತ್ಮನೇ- **ಯೋಮಾಭಿವಮಸಂಶ್ರುತೋ ಜಾನಾತಿ ಪುರುಷೋತ್ತಮಃ । ಸರ್ವವಿಜ್ಞಜತಿಮಾಂ ಸರ್ವ ಭಾವೇನ ಭಾರತ**

ತನ್ನನ್ನು ಗುಣಗಳಿಂದ ಅಧಿಕನೆಂದು ತಿಳಿದವನೇ ತನ್ನನ್ನು ಹೊಂದುವ
ನೆಂದು ಕೈಯೆತ್ತಿ ಹೇಳಲು, ನಾನು ನೀನು ಒಂದೆಂದರೆ ಅವನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗ
ಬಹುದೇ ? ಅವನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗದೊಡೆ ಅವನಾವನಪ್ಪಾ ಈ ಜನ್ಮದಗಂಟು
ಸಡಿಲಿಸುವವನು ? ಗಂಟು ಸಡಿಲಾಗದೊಡೆ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೇಗೆ ?

ಶರಣು ಹೋದ ಶ್ರುತಿಗಾದರೂ ಮಾನಕೋಡಿರಿ; ಅನಾವಸ್ಥಾ ಎಂದು
ಒಂಬತ್ತು ಸಾರೆ ಒಂಬತ್ತು ದೃಷ್ಟಾಂತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಜೀವನು ಪರಮಾತ್ಮ
ನಲ್ಲವೆಂದು ಭೇದವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ವೇದವು ಹೆಡುಗಾಟಕೇನಯ್ಯಾ ?
ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಸಕ್ತಿಯು ಹೀಗಿದೆ- ಮೊದಲು ಜೀವ ಪರಮಾತ್ಮನು ಭಿನ್ನ
ರೆಂದು ಬೋಧಿಸುವದಕ್ಕೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಅಗಾಧ ಮಹಾತ್ಮೆಯೂ ಅವನು ಅ
ಸಹಾಯನಾಗಿ ತೇಜ, ಅಸ್, ಅನ್ನ ಮುಂತಾದ ಸಮಸ್ತ ಜಗತ್ತನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ
ಮಾಡಿದನೆಂದೂ ನೀವಿದಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ಮಹಾತ್ಮೆಯು ಶ್ರುತಿಯೆಂಬ
ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೊಳೆಯುವದು; ಮಿಕ್ಕಕಡೆ ದೊರೆಯದು. ಅದುದ
ರಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿನಾದ ಜೀವನು ಎಚ್ಚತ್ತಾಗ ಮೈಮರೆತು ಮೂಢನಾಗುವನು
ಮಲಗಿದಾಗ ಮಾನವನ್ನು ತೊರೆದು ಜೀವನು ಪರಮಾತ್ಮನ ಅಡಿಗಳಲ್ಲಿ
ಅಡಗುವನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಜಾಗರಸ್ಥಾವಗಳಲ್ಲಿ ಶರೀರೇಂದ್ರಿಯಗಳು
ಅತ್ತಿತ್ತಹರಿದಾಡಿ ಜೀವನು ಶ್ರಾಂತನಾಗಿ ಭ್ರಾಂಕಿಗೊಂಡು ಕೊನೆ
ಗೆ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದವನ್ನೇ ಕಾಣಬೇಕೆಂದು ಹಠಾತ್ತಾಯವನು. ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು
ದೃಷ್ಟಾಂತ ಕೊಟ್ಟಿರುವರು. “ ಯಾವರೀತಿಯಾಗಿ ಗೂಟಕ್ಕೆ ಬಿಗಿದ ಗಿಳಿ
ಯು ಟಿಣಪುಣ ಹಾರಾಡಿದರೂ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದದೇ ಬೇಸತ್ತು ಗೂಟ
ಅಶ್ರಯಿಸುವದೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಜೀವನು ಎಷ್ಟು ಒದ್ದಾಡಿದರೂ
ಮನಸಿನ ಶಾಂತತೆಯ ಸಿಗದೊಡೆ ಕರಣಾಳುವಾದ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಶರಣು
ಹೋಗುವನು, ” ಇದರಿಂದ ಜೀವ ಪರಮಾತ್ಮನು ಒಂದೆಂದು ಶ್ರುತಿಮು
ಅಭಿಪ್ರಾಯವೋ ಅಥವಾ ಜೀವನು ದಾಸನು ಪರಮಾತ್ಮನು ಈತನೆಂದು
ಶ್ರುತಿಗೆ ತಾತ್ಪರ್ಯವೋ ವಾಚಕರೇ ಊಹಿಸಲಿ !

“ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಜೆಗಳು ಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮೆಟ್ಟಿ ಮಾಡಿರುವವು”
ನನ್ನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹೊರತು ಅನ್ಯರು ಕಾಣರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಗನ ಅಪ್ಪೇ
ಪಕ್ಕ ಮತ್ತೆ ತಂದಿಯು ಹೇಳುವದೇನಂದರೆ: —

“ ಭ್ರಮರವು ಮಂದವಾಗಿ ಅಲೆದು ನಾನಾಸೃಕ್ಷಗಳ ಮಕರಂದವನ್ನು
ಕೂಡಿಸಿ ಮಳುವನ್ನು ಮಾಡಲು ಆ ನಾನಾರಸಗಳು ತಾನು ಮಾಡಿನ ರಸವು
ನಾನು ಹೆಲಸಿನ ರಸವು ಎಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಶಃ ತಿಳಿಯಲಾರವು; ಹಾಗೆಯೇ ಈ
ಎಲ್ಲ ಪ್ರಜೆಗಳು ತಮ್ಮತಮ್ಮ ದೇಹಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಬೆರೆತಿ
ದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಅರಿಯರು. ಈ ಪರಮಾತ್ಮನ ಆಶ್ರವನ್ನು ಅರಿಯದ ಅವ
ರಾಧದಿಂದಲೇ ಸಿಂಹ ಪ್ಯಾಘ್ರದಿಗಳಾಗಿರುವವು.

“ ಗಂಗಾನದಿಗಳು ಪೂರ್ವಕ್ಕೆ ಹರಿಯುತ್ತಾ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಕೂಡುವ
ವು; ಕೆಲವು ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಹರಿಯುತ್ತಾ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಕೂಡುವವು. ಸಮುದ್ರ
ದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿ ಸಮುದ್ರವನ್ನೇ ಪ್ರವೇಶಿಸುವವು. ಅದರೂ ನಾನು ಗಂಗೆ
ನಾನು ಯಮನೆ ಇವು ಸಮುದ್ರವೆಂದು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆ
ಯೇ ಸರ್ವ ಜೀವಗಳು ಪರಮೇಶ್ವರನಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನರಾಗಿ, ಅವನ ಆಶ್ರಯ
ವನ್ನೇ ತಿಳಿಯದಾಗುತ್ತವೆ.

“ ಈ ಜೀವವೆಂಬ ವ್ಯಕ್ತಕ್ಕೆ ಪರಮಾತ್ಮನು ಪ್ರಭುವಾಗಿ, ಅದರ ರಸ
ವನ್ನು ಸವಿಸು; ಅದರ ಒಂದು ಟೀಂಗೆಯನ್ನು ಈತನು ಬಟ್ಟಿಡೆ ಒಣಗ
ಹತ್ತುವದು.”

ಈ ವಚನಗಳ ಮೇಲಿಂದ ಶ್ರುತಿಯು ಭೇದಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲವಾಗಿರು
ವದೋ ಅಥವಾ ಅಭೇದವನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುವದೋ ನೀವೇ ವಿಚಾರಿಸಿರಿ
ಅಭೇದವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಈ ಜಗತ್ತು ಸುಳ್ಳೆಂದು ಸಾರಿ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು
ಹೊಂದುವರ . ತಳವೂರಿದ ಭೇದವನ್ನು ಟೀಂಗೆ ಕತ್ತರಿಸಿ ಒಣಗಿಸಬೇಕೆಂದು
ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ ಅದು ಕಸಿ ಮಾಡಿದಂತಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಟೀಸಳು ಒಡೆಯುವದು.

ಈ ಭೇದವುಳ್ಳಕ್ಕೆ ಐದು ಶಾಖೆಗಳು. ಜೀವ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗಿರತಕ್ಕ ಭೇದವು ಒಂದು ಶಾಖೆಯು. ಜಡಕ್ಕೂ ಈಶ್ವರನಿಗೂ ಇರತಕ್ಕ ಭೇದವು ಎರಡನೆಯದು. ಜೀವರಿಗೂ ಭೇದವು ಮೂರನೆಯದು. ಜೀವನಿಗೂ ಜಡನಿಗೂ ಕಾಣುವ ಭೇದವು ನಾಲ್ಕನೆಯದು. ಜಡ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಭೇದವು ಐದನೆಯದು.

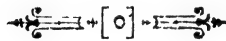
ಒಂದು ನಯು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು : ಜನಗ ಳಿರಾ ಲೋಕವು ಮುಳುಗುತ್ತದೆ; ಮುಳುಗುತ್ತದೆ ' ಎಂದು ಕೂಗಹ ತ್ತಿತು. ಜನಗಳು ಕೇಳಿ ಗಾಬರಿಗೊಂಡರು; ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಚತುರನು ಏಕೆ ಗಾಬರಿಗೊಳ್ಳುವಿರಿ ತಾನು ಸಾಯುತ್ತದೆಂದು ಈ ಲೋಕವೇ ಮುಳುಗುತ್ತ ದೆಂದು ಕೂಗುತ್ತದೆ" ಎಂದ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ನೆರೆದ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಖೊ ಳೈದು ನಕ್ಕರು. ಒಬ್ಬ ಜೀವನು ಮುಕ್ತನಾಗಿ ಅವನ ಅಜ್ಞಾನವು ನಾಶ ವಾಗಿ ಈ ಜಗತ್ತೇ ಲೋಪ ವಾಗುವದೆಂಬ ಮತವಾದರೂ ಇಷ್ಟೇ ಹಸ್ಯ ಸ್ವದ ವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಮಾಯಾವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾದರೂ ಮುಕ್ತನಿರು ತ್ತಾನಷ್ಟೇ ? ಎಂದಮೇಲೆ ಈ ಜಗತ್ತು ಸ್ವಪ್ನವೆಂದು ಅನುಭವಗೊಂಡ ಈ ವೇದಾಂತಿಯು ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಉಪದೇಶವನ್ನೇಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಮೇಲಾಗಿ ಈ ಜಗತ್ತು ನಮಗೆ ಭ್ರಮವಾದರೆ ನಿಜವಾದ ಒಂದು ಜಗತ್ತು ಬೇಕಲ್ಲವೇ ! ಈಗ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳು ಸುಳ್ಳಿಯಾಗಿ ಹಗ್ಗವು ಬಿ ದ್ದಿರಲು ಹಾವು ಬಿದ್ದಿರುವದೆಂದು ನಮಗೆ ಭ್ರಮಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಭ್ರಮಬರ ಬೇಕಾದರೆ ನಮಗೆ ಬೇರೊಂದು ಕಡೆ ನಿಜವಾದ ಹಾವು ಕಂಡಿರ ಬೇ ಕಲ್ಲವೇ ? ಎಚ್ಚತ್ತಾಗ ಅನುಭವಿಸಿದ ಸಂಗತಿಗಳೇ ವಾಸನಾರೂಪ ದಿಂದ ಪರಿಣಮಿಸಿ ಸ್ವಾಪ್ನಪದಾರ್ಥಗಳ ಅಂದವಾದ ಚಿತ್ರವು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಗೊಳಿಸುವದು. ಮೊದಲು ಅನುಭವವಿಲ್ಲದೇ ಅದರ ಭ್ರಮ ಬರುವ ದುಂಟೆ ? ಅದರಿಂದ ನಿಜವಾದ ಒಂದುಜಗತ್ತು ಒಪ್ಪದಹೊರತು ಜಗತ್ತು ಭ್ರಮವೆಂದಾಗಲೀ ಕನಸೆಂದಾಗಲೀ ಹೇಳಿದರೆ ಯುಕ್ತಿ ವಿರುದ್ಧವಾಗುವದು.

ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರೀತಿಯಿಂದ ವಿಚಾರ ಮಾಡಲಾಗಿ ಐಕ್ಯವು ಶ್ರುತಿಸಮ್ಮತ ವಲ್ಲವೆಂದು ಸುಜ್ಞಾನಿ ಸಹಜವಾಗಿ ತಿಳಿಯುವದು. ಸರ್ವತಂತ್ರ ಸ್ವತಂತ್ರ ನಾದ ವಿಷ್ಣುವೇ ಪರಮ ದೈವತವೆಂದೂ, ಬ್ರಹ್ಮರುದ್ರಾದಿಗಳ ಶರೀರ ನಾಶ ವಾಗುವದರಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಕ್ಷರವೆಂತಲೂ, ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯು ಅಕ್ಷರವೆಂತಲೂ, ವಿಷ್ಣುವು ಇರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಉತ್ತಮನೆಂದೂ ಶ್ರುತಿ-ಸ್ಮೃತಿಗಳು ಸಾರು ತ್ತಿರಲು, ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಎಂಬ ಹುಚ್ಚು ವಾದವನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಸಾಯುವದು ಯಾರು ಹೇಳಿದ ಮಾತು? “ ಪ್ರಲಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣನೊಬ್ಬನೇ ಇದ್ದನು, ರುವ್ರನೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ ಬ್ರಹ್ಮನೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ ” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವಾದರೂ ಆ ಮಹಾತ್ಮನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನೇ ವ್ಯಕ್ತ ಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಜನ್ಮವೆಂದರೆ ಅವಿಭಾವವೆಂದೂ, ಅವನ ಶರೀರವು ಅನಾದಿಯೂ ನಿತ್ಯವಾದದ್ದೆಂದೂ, ಇತರ ದೇವತೆಗಳ ಶರೀರವು ವಿನಾಶಿಯೂ, ಅವರ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ನಿಜವಾದ್ದೂ ಆದುದರಿಂದಲೇ ನಿತ್ಯವಾದ ಪರಮಾತ್ಮ ನಿಂದ ಅವರು ನಿಯಮ್ಯರೆಂದೂ ಪರಮ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ನಿವೇದಿತವಾಗಿದೆ.

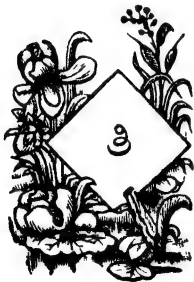
ಸಾರಾಂಶ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಮೂರ್ತಿಯಾದ ನಾರಾಯಣನೇ ಜಗತ್ತಿನ ನಾಯಾಮಕನು. ಎಲ್ಲ ಚರಾಚರ ವಸ್ತುಗಳು ಅವನಿಗೆ ಅಧೀನರು ಅವನ ಪ್ರಸಾದದಿಂದಲೇ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು ಆದರೆ ಜೀವನಿಗೆ ಈ ಸಂಸಾರದ ದುರ್ದಶೆಯನ್ನು ತಾಳಲಾರದೇ ತಾನೂ ಬ್ರಹ್ಮನಿರಬೇಕೆಂಬ ಭ್ರಮೆಯು ಬಂದು ಈ ಎಲ್ಲ ಸಂಸಾರವೂ ಸುಳ್ಳೆಂದು ಒಟಗುಟ್ಟುತ್ತಾ ಬ್ರಹ್ಮಸಿಂಹಾಸನವನ್ನೇರದೋಗಲು ಕೆಳಗೆ ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ದಬ್ಬಲ್ಪಡುವನು ಒಮ್ಮೆ ಅತಿಕುರೂಪೆಯಾದ ಒಂದು ಮುದುಕಿಯು ತಾನು ಬಹು ಸುಂದರಳೆಂದು ತಿಳಿದು ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡಳು; ಕೂಡಲೇ ವಸ್ತ್ರ ಸ್ವರೂಪವು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿದು ಕನ್ನಡಿಯಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಂಡು ಅದನ್ನು ಒಡೆದು ಹಾಕಿದಳು; ಅದರಿಂದ ಆ ನಾರಾಯ ಕನ್ನಡಿ ಚೂರುಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳ ನಾರಾಯ ಕೂರೂಪೆ ಮುಖಗಳು ತೋರಹತ್ತಿದವು. ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ಅದ್ವೈತ ವೇದಾಂತಿಯು ತಾನು ಬ್ರಹ್ಮನೆಂಬ ಅಹಂಭಾವವನ್ನೆಲ್ಲ

ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಕನ್ನಡೆಯನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ
ಅವಳಿಸಲು ಸಾವಿರಾರು ನಿಜವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಒಕ್ಕುವಗತಿಯು ಪ್ರಾಪ್ತ
ವಾಗಿ ಕನ್ನಡೆಯನ್ನು ಒಡೆದ ಮುದುಕಿಯಂತೆ ಯಾಕಾದರೂ ನಾನು
ಸಂಸಾರವು ಸುಳ್ಳೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೇನಪ್ಪಾ ! ಎಂದು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಬಡಬೇಕಾಗು
ವದೆ. ಅದಾದರಿಂದಲೇ ಮಾಯಾವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಂದು ಪಂಗಡದವರು
ಈ ಸಂಸಾರವು ನಿಜವೆಂದೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮತವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು
ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಉಸುಬಿನಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಯನ್ನು ಕೆದಕಿದಂತೆ ಕಷ್ಟರಿಸುತ್ತಾ
ಹೋಗುವದು. ವಿಚಾರಿಗಳು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು.

[ತತ್ತ್ವವಿವೇಕ ಮತ್ತು ತತ್ತ್ವಸಂಖ್ಯಾನದ ಅಧ್ಯಾಯದಿಂದ ಬರೆದದ್ದು.]

ಉಪಕರಣ ಬಳಕೆಯೇ ಬಳಕೆಯು. ತಿಳುವಳಿಕೆಯು ಈ ಜಗತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಓತ ಸ್ತೋತವಾಗಿ ತುಂಬಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ತಿಳುವಳಿಕೆಗೆ ಹೊಳೆದದ್ದೇ ತತ್ತ್ವವು ಈ ಮೆಟ್ಟು ಮೂರರ ಕಗ್ಗಂಟು. ತಿಳಿಯು ಬಾಳ್ವೆಯಲ್ಲಿ

ಬೆರೆತು ಅನಂದದ ಸಂಮೋಹದಿಂದ ಅಂದವಾಗಿ ತೋರುವದು. ಅದರೂ ಅಚ್ಚ ತಿಳಿಯು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಾದರೂ ಮುಚ್ಚು ವ.ರೆ ಯಾದುದನ್ನು ಗೊತ್ತು ಹೆಚ್ಚುವದು ಬಹು ಕಠಿಣ. ಬಾಳ್ವೆಯು ಸೊಬ ಗನ್ನು ಸಾವು ತಾಳ್ಮೆಯಿಲ್ಲದಲೇ ಹಾಳು ಮಾಡುವದನ್ನು ಕಂಠಾರಿ ನೋಡು ವೆವು. ಅನಂದದ ಹರಿನಾಣದಲ್ಲಿ ದುಃಖದ ಉಪ್ಪು ಬೆರೆತು ಬಾಯಿ ಚಪ್ಪ ರಿಸಿದರೂ ತಪ್ಪಿ ಉಪ್ಪಿನ ಹರಳು ಕಚ್ಚದಿರಿವು. ಇದೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ಅಳು ತನನೇ ಮೂಲ ಹ.ಗಾದರೆ ಅರಸುತನವಾರದು

ಸುತ್ತಲೂ ಬಿದ್ದ ಬೋರ್ಗಲ್ಲುಗಳು ತುಚ್ಛವಾದುವೆಂದು ತನ್ನ ಉಚ್ಛ್ರಿಖರವನ್ನೂ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿ ವ್ಯಕ್ತವೊಂದು ಸೃಷ್ಟ್ಯದಿಂದಾದ ಮೆರೆಯುತ್ತಿರಲು, ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಯುವವನೊಬ್ಬನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕೊಡಲೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊಂಚು ಅತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಬಂದನು. ಗಿಡವು ನಡುಗಕತ್ತಿತು ತನ್ನ ಉಚ್ಛ್ರಿಯ ನೆಚ್ಚಿನದಲ್ಲವೆಂದು ಗಡಬಡಿಸಿ ಮಿಡುಕಾತ್ತಿತು. ಆ ವನಸ್ಪತಿಯು ಕೊಡಲೆಯನ್ನೆತ್ತಿ ಗಡಕ್ಕೆ ಕಚ್ಚಿ ಹಾಕುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಸರ್ವವೊಂದು ಅವನನ್ನು ಕಚ್ಚಿ ಲೋಸುಗ ಹೊಂಚು ಹಾಕಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಕೈಗಳು ಗದಗದ ನಡುಗಿ ಕೊಡಲೆಯು ಒಡನೆಯೇ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿತು !! ಭಯ ಭಯ ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ಭಯವು ನಮ್ಮನ್ನು ಮುಸುಕಿದೆ

ಭಯದಿಂದ ತಲೆಯ ನಡಗತ್ತಿರಲು ಅರಸುತನದ ಕಿರೀಟವು ಯಾರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾದೀತು ? ಕೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಚದರುವವಗೆ ಆಳುತನವು ಹೇಗೆ ಬಿಟ್ಟೀತು ? ಎಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚ ತಿಳಿಯೂ ಕಚ್ಚಿಲ್ಲದ ಬಾಲ್ಯೆಯೂ ಸೃಷ್ಟವಾದ ಆನಂದವೂ ಇರುವದೋ ಅದೇ ನಿತ್ಯವಾದ ಅರಸೊತ್ತಿಗೆಗೆ ಒಪ್ಪುವದು. ಅದೇ ಪೂರ್ಣವಾದ ವಸ್ತು; ಸ್ವತಂತ್ರದ ಮೂಲವೂ ದೋಷಗಳಿಗೆ ಕಾಲವೂ ಆನಂದದ ಜಾಲವೂ ಅದೇ. ಅದೇ ವಸ್ತುವೇ ಸಂಪೂರ್ಣ ತಿಳಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದು ಸ್ವತಂತ್ರವಿಚ್ಛಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿರ್ವಾಣ ಮಾಡಿ ಆಳುವದು. ಆ ವಸ್ತು ಒಂದನ್ನಳಿದು ಎಲ್ಲವೂ ಅಸ್ವತಂತ್ರವು.

ಹೀಗೆ ತಿಳಿಗೆ ಹೊಳೆದ ತತ್ವದಲ್ಲಿ ಅರಸು ಒಂದು ಆಳು ಒಂದು ಎಂದು ಎರಡು ವಿಭಾಗ ಮಾಡಿದ್ದಾಯಿತು. ಅರಸೇ ಆ ಸರ್ವತಂತ್ರಸ್ವತಂತ್ರನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು; ಆತನೊಬ್ಬನನ್ನಳಿದು ಸರ್ವವೂ ಅವನ ಆಳು. ಆಸುಮಕ್ಕಳು ಇವರಿಬ್ಬರು ಒಬ್ಬನು ಅಹುದಪ್ಪನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಅಲ್ಲಪ್ಪನು. ಮನೆಮಾರುಗಳು ಇರುವವು; ದನಕರಗಳು ಅಹುದು; ಗಿಡಗಟ್ಟಿಗಳು ಉಂಟು; ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ' ಇರುವವು ' ' ಅಹುದು ' ' ಉಂಟು ' ಮುಂತಾದ ಉಪನಾಮಗಳುಳ್ಳ ಪದಾರ್ಥಗಳೇ ಅಹುದಪ್ಪನ ಪರಿವಾರವು. (ಭವ ಪದಾರ್ಥಗಳು) ವರ್ತಿಯು ತಯಾರಾಗಿಲ್ಲ; ಗ್ಲಾಸು ಒಡೆದು

ಹೋಯಿತು; ಮೊಲದ ಕೊಂಬು ಎಂದೂ ಇಲ್ಲ; ಹೀಗೆ ' ತಯಾರಾಗಿ ' ಒಡೆದು ಹೋಯಿತು ' ಎಂದೂ ಇಲ್ಲಾ ? ಮುಂತಾದ ಅಡ್ಡಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಯಂತ್ರವಾದ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅಲ್ಲಪ್ಪನ ಪರಿವಾರವು. (ಅಭಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳು.)

ಅಹುದಪ್ಪನ ಪರಿವಾರವಾದ ಭಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಇರುವಿಕೆಯು (ಸತ್ತಾ) ನಿಜವಾಗಿರುವದು. ಅಲ್ಲಪ್ಪನ ಅನುಯಾಯಿಗಳಾದ ಅಭಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಇರುವಿಕೆಯು ನಿಜವಾಗಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಸರೀಕರು ಸರಿಗೆ ಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ನೆರೆಮನೆಯವರು ಉರಲು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡರೆಂಬಂತೆ ಅಲ್ಲಪ್ಪನ ಪರಿವಾರವೂ ಒಂದೊಂದು ಸಾರೆ ತಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಉಪನಾಮವನ್ನು ' ಟ್ಟು ' ಉಂಟು ' ' ಇರುವವು " ಮುಂತಾದ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ತೋರುವ ಉಪನಾಮಗಳೊಡನೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವವು. ಹೇಗೆಂದರೆ " ಇಲ್ಲಿ ಮೊಲದ ಕೊಂಬಿನ ಅಭಾವವು (ಇಲ್ಲದಿರುವದು) ಉಂಟು ಅಥವಾ " ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡಿನ ಅಭಾವವಿದೆ " ಅದರೆ ಕಪ್ಪು ಮೋರೆಯವನಿಗೆ ಬಣ್ಣ ಬಡೆದು ಸುಂದರನನ್ನು ಮಾತಾಡೋದರೆ ಅವನು ಅಂದಗೇಡಿಯಾಗಿ ತೋರುವಂತೆ, ಅಲ್ಲಪ್ಪನ ಪರಿವಾರವು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಇರುವಿಕೆಯ ಬಿರುದುಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು ಮೆರೆದರೆ ಕೋಶಿಗಳಂತೆ ಜಗದಲ್ಲಿ ನೆಗೆಗೇಡಿಗಳಾಗುವವು. ಆದರೂ ಇರುವಿಕೆ ಇರಲಿ, ಇರದಿರಲಿ, ಅಭಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಪದಾರ್ಥಗಳಹುದು; ಮತ್ತು ತಿಳುವಳಿಕೆಗೆ ಗೋಚರವಾಗುವವೆಂದು ' ಉಂಟು ' ಮುಂತಾದ ಇರುವಿಕೆಯು ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಮೋರೆಯನ್ನು ತೋರಿದರೂ ಹುಚ್ಚರ ಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯ ಬಾರದೆಂದು ನಾವಷ್ಟು ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ ಕೊಡುವದಿಲ್ಲ.

ಅಲ್ಲಪ್ಪನ ಪರಿವಾರದ ಅಭಾವ ಪದಾರ್ಥವು ಬಹು ವಿಚಿತ್ರವದೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಮೂರು ತರಹದ ಜನರುಂಟು. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಹುಟ್ಟಿದಲೇ ಸಾಯುವರು; ಕೆಲವರು ಸಾಯದಲೇ ಹುಟ್ಟುವರು. ಕೆಲವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಸಾವೂ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಕಂಠದೊರಿಗೆ ಒಂದು ಕೊಡವಿದೆ

ಎಂಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಸುವಾ ! ಕಾಂಬಾರನು ಆ ಮಂಚಿನ ಕೊಡವನ್ನು ತನ್ನ ತಿಗರಿಯ ಮೇಲೆ ತಯಾರ ಮಾಡುವ ಮೊದಲು ಆ ಕೊಡವು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇತ್ತೇನು ? ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ !! ಅದುದರಿಂದ ಆ ಮಂಚಿನ ಕೊಡವು ಹುಟ್ಟಿದ ಮೊದಲು ಆ ಕೊಡದ ಅಭಾವವು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇತ್ತೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ತಪ್ಪಾಗದು. ಇನ್ನೊಂದು ಮಾತು. ಈ ಕೊಡವು ಹುಟ್ಟಿದ ಮೊದಲು ಇಲ್ಲಿ ಈ ಕೊಡವು ಎಂದಿನಿಂದ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ಹೇಳಬಲ್ಲರೋ ! ಈ ಹೊತ್ತು ಆ ಕೊಡವು ತಯಾರಾಗಿದೆ. ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಆ ಕೊಡವು ಇದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬಹುದು. ಅದುಗೋಸುಗ ಆ ಕೊಡದ ಅಭಾವವು ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಇತ್ತು. ಈ ಹೊತ್ತು ಅದು ಉತ್ಪನ್ನವಾದಕೂಡಲೇ ಆ ಕೊಡದ ಅಭಾವವು ನಷ್ಟವಾಯಿತೆನ್ನುವರು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಈ ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟು ಇಲ್ಲ. ಸಾವು ಮಾತ್ರ ಉಂಟು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಆ ಕೊಡವು ಹುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಅದರ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಅಭಾವವು ನಾಶವೊಂದಾವದು. ಈ ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಕ (ಹುಟ್ಟುವ ಮೊದಲು ಇರುವ) ಅಭಾವವೆನ್ನುವರು.

ನೋಡನೋಡುತ್ತಲೇ ನಮ್ಮ ಕಂಠದೊಳಿರುವ ಆ ಮಂಚಿನ ಕೊಡದ ಮೇಲೆ ಡೊಣ್ಣೆಯೊಂದು ಬಿದ್ದು ಅದು ಒಡೆದು ಹೀಯೆತ್ತು ಕೊಡವು ಇಲ್ಲದಾಯಿತು. ಅಂದರೆ ಈ ಕೊಡದ ನಾಶವು ಚಿರಜೀವಿಯೆಂದೆನ್ನುವರು. ಸಾಯದಲೇ ಹುಟ್ಟುವ ಈ ನಾಶವೇ ಪ್ರಧ್ವಂಸ (ನಾಶ) ಭಾವವು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದ್ದರೂ ಮೊಲದ ಕೊಂಬು, ಬಂಜಿಯ ವಗ, ಆಕಾಶಮುಪ್ಪ ಇವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲನು ಕರುಣೆ ಇಲ್ಲದೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೆಲಸಮ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇವುಗಳ ಗೋಜಿಗೆ ಬರುವವಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಯಾವ ರಾಯನ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಇವು ಇಲ್ಲ. ಈಗಂತೂ ನಾವು ನೋಡಿಲ್ಲ. ಮುಂದಾದರೂ ಇವುಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ನೋಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಇವುಗಳಿಗೆ ' ಅಸತ್ ' ಪದಾರ್ಥಗಳೆ

ನ್ನುವರು. ಈ ಅಸತ್ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವದೇ ಅಥವಾ ಅವುಗಳ ಅಭಾವವೇ ಹುಟ್ಟಿ ಇಲ್ಲ ಸಾವೂ ಇಲ್ಲವ ಅಭಾವವು. ಅದಕ್ಕೇನೆ ಅತ್ಯಂತಾ ಭಾವ ಅಥವಾ ಸದಾಭಾವವೆನ್ನುವರು. ಇದು ಸುಧಾಕಾರರಾದ ಶ್ರೀಮ ಜ್ಞಯತೀರ್ಥರ ಮಾತವು. ಪ್ರಾಚೀನ ಟೀಕಾಕಾರರು ಮಾತ್ರ ಸನ್ಯಾಯರ ತನ್ನವಲಿ ನಯಚಂದ್ರಿಕೆ ಮುಂತಾದ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ 'ಅಕಾಶಃ ಸ್ವವೇ ಸದಾ ಭಾವವು ಮತ್ತು ಪ್ರವೇಯತ್ವಾದಿ ಭಾವ ಧರ್ಮಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತವಾದ ದ್ವಿಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ತಾತ್ಪರ್ಯದಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಒಂದಾಗಿರುವದ ರಿಂದ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು. ವಿರುದ್ಧವಾಗಲಾರವು. ಈ ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳು ಯಾವು? 'ಅಸತ್ ಪದಾರ್ಥವು ಒಲ್ಲೆನ್ನುವದು ಅಭಾವವೋ? ಅಥವಾ ಅಸತ್ತೇ ಅಭಾವವೋ? ಇವೆರಡು ಮೇಲೆ ತೋರಲಿಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧ ಕಂಡರೂ ಕೊನೆಯ ಅರ್ಥವು ಮಾತ್ರ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಯಾಕಂದರೆ ಮೊದಲನೇ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ 'ಅಸತ್ ಇಲ್ಲವು' ಅಂದರೇನು? ಅಸತ್ ಪದಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಇರುವಿಕೆ ಇಲ್ಲವೆಂದಷ್ಟೇ ಅರ್ಥವಲ್ಲವೇ? ಇನ್ನು ಎರಡನೇ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ 'ಅಸತ್' ಎಂದರೆ ಸತ್ತಾ ಇಲ್ಲದ್ದು; ಅದುದರಿಂದಲೇ ತಾತ್ಪರ್ಯದಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಪಕ್ಷಗಳು ಒಂದಾಗಿರುವವು.

ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸೂಕ್ಷ್ಮರೀತಿಯಿಂದ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿರಿ; ಆದರೆ ಈ ಕೊನೆಯ ಮಾದರಿಯ ಅಭಾವವು ಅಳೇಕೆ. ಅರಸೇಕಾಗಬಾರದು ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ತಟ್ಟುವದು ಯೋಂದರೆ ಈ ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿ ಇಲ್ಲ ಸಾವೂ ಇಲ್ಲ; ಅನ ದಿ ಅನಂತವಾಗಿರುವದು; ತಿಳಿಗೆ ಹೊಳೆಯುವದು; ಪದಾರ್ಥವೂ ಅಹುದು; ಎಂದ ಮೇಲೆ ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಈ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಅರಸೇಕೆ? ನಮ್ಮ ಅಭಾವವೇಕೆ ಅರಸೋತ್ತಿಗೆಗೆ ಪಾತ್ರವಲ್ಲ? ಜಗವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ವನು ಜಗದೊಡೆಯನು. ಬಯಕೆ ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳು ಕೂಡಿ ಕೃತಿಯೆಂಬ ಕಂದ ವನ್ನು ಹೆತ್ತರೆ ಕಾರ್ಯವಾಗುವದು. ಪರಮಾತ್ಮನು ಸಜ್ಜಿದಾನಂದ ಸ್ವರೂ ಪನು. ಅವನಿಗೆ ಸರ್ವವೂ ತಿಳಿದದೆ; ಇಚ್ಛೆಯು ಉಂಟು; ಎಂದೇ ಜಗ ತ್ತನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಬಲ್ಲನು. ಅಭಾವಮಾತ್ರ ಜಡವಸ್ತುವು ಅದಕ್ಕೆ ಅರುವು ನೊದಲೇ ಇಲ್ಲ. ಬಯಕೆಯಂತೂ ಬಹುದೂರವಾಯಿತು. ಬಯಕೆ ಇಲ್ಲದೆ

ಬಸರು ಇಲ್ಲ. ಬಸರಿಲ್ಲದೆ ಹೆರುವದಂಟೋ ? ಅದುದರಿಂದಲೇ ಜಡವಾದ ಈ ಅಭಾವವು ಆಳಾಗಿ ಉಳಿಯಬೇಕಾಯಿತು.

ಭಾವಪದಾರ್ಥಗಳೇ ಅಹುದಸ್ಸಿನ ಪರಿವಾರವು. ಅದು ಒಂದು ಚೇತನವೆಂತಲೂ ಇನ್ನೊಂದು ಅಚೇತನವೆಂತಲೂ ಎರಡು ವಿಧವಾಗಿರು ವದು. ಈ ಅಚೇತನ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಮೂರುವಿಧ- ನಿತ್ಯ, ಅನಿತ್ಯ ನಿತ್ಯಾ ನಿತ್ಯ. ವೇದವೂ ಐವತ್ತು ಆಕ್ಷರಗಳೂ ಅವ್ಯಾಕ್ಯತ ಆಕಾಶವೂ ನಿತ್ಯಪದಾ ರ್ಥಗಳು. ವೇದವೆಂದರೇನು ? ಇಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮತಗಳಿರುವವು. ಮೂಲ ವರ್ಣಗಳಾದ ಐವತ್ತು ಆಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಕ್ರಮದಿಂದ ಉಪಯೋಗಿಸಲು, ಇಂತಹ ವಿಶಿಷ್ಟಕ್ರಮಯುಕ್ತ ಮೂಲಾಕ್ಷ ರವೇ ವೇದವೆಂದು ಒಬ್ಬರ ಮತವು. ವೇದವು ಈ ಐವತ್ತು ವರ್ಣಗಳಿಂದಲೇ ಯುಕ್ತವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳ ಕ್ರಮವು ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವದರಿಂದ, ಅದು ಮೂಲಾಕ್ಷರಾತ್ಮಕವಲ್ಲ; ಅದರ ಭಿನ್ನವಾದ ಕ್ರಮವಿಶಿಷ್ಟ ಅನಂತ ವರ್ಣಾತ್ಮ ಕವೆಂದು ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಮತವು. ಈ ಎರಡು ಮತಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವದು ಯುಕ್ತವಾದದ್ದೆಂದು ಮುಂದೆ ವಿಚಾರಿಸುವಾ. ವೇದವು ನಿತ್ಯವೆಂದರೆ ಈಗ ಅದು ಯಾವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಉಪಲಬ್ಧವಿರುವದೋ ಅದೇ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವ ದಲ್ಲಿ ಇತ್ತು, ಮುಂದಾದರೂ ಇರುವದೆಂಬರ್ಥವು. ವೇದಗಳ ವರ್ಣಗಳು ಐವತ್ತೇ ಎಂದು ಮಿತವಾದರೂ ವೇದಗಳು ಮಾತ್ರ ಅನಂತವಾದವುಗಳೆಂ ಬುದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲವೇ ? ಈಶ್ವರನ ಅಚಿಂತ್ಯ ಶಕ್ತಿಯೇ ಅದಕ್ಕೆ ಯುಕ್ತಿಯು !!

ಪುರಾಣಾದಿ ಪೌರುಷೇಯ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಕಾಲವೂ ಮತ್ತು ಪ್ರಕೃತಿ ಯೂ ನಿತ್ಯಾನಿತ್ಯ ವಸ್ತುಗಳು. ಇವು ವೇದದಂತೆ, ನಿತ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ವಿವರಿಸಲ್ಪಡುವ ವಸ್ತುಗಳಂತೆ, ಕೇವಲ ಅನಿತ್ಯವು ಅಲ್ಲ. ಅದುದ ರಿಂದಲೇ ಇವು ನಿತ್ಯಾನಿತ್ಯ ವಸ್ತುಗಳೆನಿಸುವವು. ನಿತ್ಯ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಜನನ ಮರಣದ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಅನಿತ್ಯವಸ್ತುವಿಗೆ ಹುಟ್ಟು ಸಾವೂ, ಕಟ್ಟುಟ್ಟು ಮಾತು.

ನಿತ್ಯಾನಿತ್ಯ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಇದ್ದರೆ ನಾಶವಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ವಸ್ತು ವಿನ ಒಂದು ಭಾಗವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿ, ನಾಶಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಗವು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯುವದು, ಇಲ್ಲವೇ ಸ್ವರೂಪತಃ ಉತ್ಪತ್ತಿ ನಾಶಗಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗದಿದ್ದರೂ ಆ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಮೂಡುವದುಂಟು ಮುಳುಗುವದುಂಟು. ನಿತ್ಯಾನಿತ್ಯ ವಸ್ತುಗಳ ಈ ಮೂರು ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಪುರಾಣಾದಿ ಪೌರುಷೇಯ ಗ್ರಂಥಗಳು ಮೊದಲನೇ ಪ್ರಕಾರದವು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿಯ ಶಬ್ದಗಳ ಕ್ರಮವು ಪುರುಷಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ರಚಿತವಾದುದು; ಅದುದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಂಟು. ಆದರೂ ಈಶ್ವರನು ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ಗ್ರಹಿಸುವದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ನಾಶವಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಕಾಲವು ಎರಡನೇ ತರಹದ್ದು; ಯಾಕೆಂದರೆ 'ಒಂದು ಘಂಟೆ ಯಾಯಿತು. ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳು ಕಳೆದವು' ಎಂದು ಘಂಟೆ ನಿಮಿಷಗಳು ಹುಟ್ಟುವವು; ಸಾಯುವವು. ಆದರೆ ಈ ಘಂಟೆ ನಿಮಿಷಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮಹಾಕಾಲವು ನಿತ್ಯವಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವದು. ಹೇಗೆಂದರೆ ಹೊಳೆಯ ದಂಡೆಯಮೇಲೆ ಗಿಡದಕೆಳಗೆ ಕಳಿತು ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಆ ಹರಿಯುವ ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸೋಣ. ಎಂದರೆ ಹೊಸ ಹೊಸ ನೀರು ಬಹುದೂರದಿಂದ ಬಂದು ನಮ್ಮೆದುರಿಗೆ ಮೊಗವೆತ್ತಿ ಮೆರೆಯುತ್ತ ಹರಿಯುತ್ತ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವದನ್ನು ಮನದಣೆ ನೋಡುವೆವು. ನೀರು ಹೊಸ ಹೊಸದಾಗಿ ಒಂದು ಹೋದರೂ ಪ್ರವಾಹವು ಮಾತ್ರ ಒಂದೇಸವನೇ ಹರಿಯುವದು. ಅದಕ್ಕೆ ಆದಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಅಂತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆಂತೆಯೇ ಕಾಲದ ಅಂಶಗಳಾದ ಘಂಟೆ ನಿಮಿಷಗಳು ಬರುವವು. ಹರಿದುಹೋಗುವವು. ಆದರೆ ಈ ಕಾಲದ ಪ್ರವಾಹವು ಮಾತ್ರ ಏಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ನಡೆಯುವದು. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಕಾಲದ ಪ್ರವಾಹಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಸಾವೂ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಜಡ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಮೂರನೇ ವಿಧವು. ಜಡಪದಾರ್ಥಗಳು ಈ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕಾರ್ಯಗಳು. ಆದರೂ ಸ್ವರೂಪತಃ ಈ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ವಿನಾಶಗಳ

ವಿಕಾರವು ತಟ್ಟದಿದ್ದರೂ ಮಹತ್ತರವಾದ ಅವಸ್ಥಾ ವಿರೇಷದಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟು ಸಾವುಗಳು ಮುಟ್ಟುವವು.

ಇದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರವಿದೆ. ಪುರಾಣಾದಿ ನಿತ್ಯಾನಿತ್ಯ ವಸ್ತುಗಳ ಅಂಗಗಳಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ವಿನಾಶಗಳು ಇದ್ದರೆ ಅವು ಅನಿತ್ಯವಾಗಲಿ ಮತ್ತು ಅವು ಇರದೇ ಹೋದರೆ ಅವು ನಿತ್ಯವಾಗಲಿ. ನಿತ್ಯಾನಿತ್ಯವೆಂಬ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಕಲಬರಿಕೆಯ ಸೃಷ್ಟಿ ಏಕೆ? ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವೆಂದರೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ನಾಶಗಳುಳ್ಳ ಅಂಗಗಳೂ ಅವುಗಳಿಂದ ರಹಿತವಾದ ಅಂಶಗಳೂ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದರೆ ಒಂದು ಅನಿತ್ಯವೂ ಇನ್ನೊಂದು ನಿತ್ಯವೂ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಅವೆರಡೂ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದವಲ್ಲ. ಅಮರವೆಂದ, ಒಂದೇ ವಸ್ತುವೇ ನಿತ್ಯವೂ ಅನಿತ್ಯವೂ ಅಹುದೆಂದು ನಿತ್ಯಾನಿತ್ಯ ವಸ್ತುವನ್ನು ಒಪ್ಪಬೇಕಾಯಿತು.

ಇನ್ನು ಅಜೇತನ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಅನಿತ್ಯವಸ್ತುಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಮಾಡೋಣ. ಇವು ಎರಡು ವಿಧವಾಗಿರುವವು. ಒಂದಕ್ಕೆ ಅಸಂಸ್ಪೃಷ್ಠ ವಸ್ತುಗಳೆಂತಲೂ ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಪೃಷ್ಠ ವಸ್ತುಗಳೆಂತಲೂ ಹೆಸರು. ಅಸಂಸ್ಪೃಷ್ಠವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ನಾಶಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಅವು ಸೃಷ್ಟಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷ್ಯರೂಪದಿಂದಿರಲು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳು ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವವು. ಇದೇ ಅವುಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು; ಮತ್ತೆ ಆ ಪ್ರಕೃತ ಅಂಶಗಳು ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಅವು ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವದ ಸಾಕ್ಷ್ಯರೂಪದಿಂದ ಉಳಿಯುವವು. ಇದೇ ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿನಾಶವು ಈ ಅಸಂಸ್ಪೃಷ್ಠ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಇಪ್ಪತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಉಂಟು. ಅವು ಯಾವವೆಂದರೆ; ಮಹತ್ತತ್ವ, ಅಹಂಕಾರ, ಬುದ್ಧಿ, ಮನಸ್ಸು, ಹತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯಗಳು, ಪಂಚತನ್ಮಾತ್ರಗಳು ಪಂಚಭೂತಗಳು. ಸಂಸ್ಪೃಷ್ಠಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಹುಟ್ಟು ಸಾವು ಉಂಟು. ಈ ಭಿನ್ನವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ ಕಟಾಹವೂ ಅದರೊಳಗಿರುವ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳೂ ಸಂಸ್ಪೃಷ್ಠ ಪದಾರ್ಥಗಳು.

ಭಾವಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಅಚೇತನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದೆಯಿತು. ಇನ್ನು ಚೇತನ ಪದಾರ್ಥಗಳೆಂದರೇನು ? ಜ್ಞಾನವುಳ್ಳ ವಸ್ತುಗಳೇ ಚೇತನ ಪದಾರ್ಥಗಳೆನಿಸುವವು. ಈ ಆಳುತನದಲ್ಲಿಯೇ ಹೊರಳಾಡುವ ಚೇತನರಾಶಿಗಳೆಲ್ಲ ರಮಾದೇವಿಯೇ ಶ್ರೇಷ್ಠಳು. ಅವಳು ದುಃಖದಕ ಹೀಹಂಣನ್ನು ಎಂದೂ ಕಚ್ಚಿಲ್ಲ. ಮಿಕ್ಕುಳವ ಎಲ್ಲ ಚೇತನಗಳೂ ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ದಿನ ಅಶೆಯ ಪಾಶಕ್ಕೆ ಈಡಾಗಿ ವಿಷಯ ವೃತ್ತದ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆಯಲ್ಪಟ್ಟು ಅತಿ ಆತುರದಿಂದ ಕೈಚಾಚಿ ಫಲವನ್ನು ಸೆಳೆದು ಕೂಂಡು ಕಚ್ಚಿರುವವು. ಅದು ಕೂ ಹತ್ತಿದೊಡನೆಯೇ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದು ತುಟಿಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ಬಿಗಿದು ಗಲ್ಲಗಳನ್ನು ಮೇಲೇರಿಸಿ ಗದ್ದವನ್ನು ಮೂರು ಮೂಳ ಕೆಳಕ್ಕೆಳೆಸುವವು. ಬಿಲ್ಲವನ್ನು ಕಚ್ಚಬೇಕೆಂದು ಹಾತೊರಿಯುವವು ಅದರಿಂದ ಕಹಿಯು ಅಳಿಸು ಹೋಗಿ ಮಬ್ಬು ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಮಧುರ ರಸವು ಇಳಿಯ ಹತ್ತುವದು.

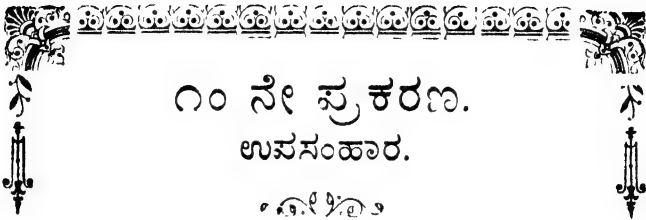
ಈ ದುಃಖದ ಅಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಚೇತನಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಧ. ಕೆಲವು ಬೇವು ಕಚ್ಚಿ ಬಿಲ್ಲ ಕಚ್ಚಬೇಕೆಂದು ಆತುರ ಪಡುವರು. ಇವರೇ ಮುಕ್ತಿಯೋಗ್ಯರು ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಬೇವೇ ಬಿಲ್ಲವೆಂದು ಬಿಲ್ಲದ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗುವೇ ಸುಸ್ತು ಬೇವನ್ನೇ ಕಚ್ಚುವರು. ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಎಂದೂ ಹೊಂದುವುಲ್ಲ; ನಿತ್ಯವಾಗಿ ಜನನ ಮರಣಗಳ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಗಿರಿಗಿರಿ ತಿರುಗುವ ದಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆಯುವರು. ಅವರು ನಿತ್ಯ ಸಂಸಾರಿಗಳು ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ದುಃಖದ ಕಷ್ಟ ಫಲಗಳನ್ನು ಭರಿಸಿ ಸಹಿಸಲಾರದಲೇ ಬಿಲ್ಲವನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಬದಲು ಮದ್ಯವನ್ನು ಪುತ್ರನ ಮಾಡಿ ಆಮಲಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತುಚ್ಛವಾಗುವರು. ಇವರೇ ತಮೋ ಯೋಗ್ಯರು.

ಎತ್ತದ ಈ ಅಗಾಧ ವೃತ್ತವನ್ನು ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ತಂದರೆ ಗದಗದ ನಡುಗುಹುಟ್ಟಿ ಅಹಂಭಾವದ ಅಂಗಿಯು ಸಡಿಲಾಗಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕಳಚಿಬೀಳುವದು. ಮರೆತುಹೋದ ಆಳುತನದ ಅರುವು ಮರುಳ ಬರುವದು. ಮನಸ್ಸಿನ ಹೊಲಸ್ಸು ಒಡೆದು ಕಾಣುವದು. ಅದರೆ ಹೊಲಸೆಂದು ಹಳೆದು

ಕುಗ್ಗುಬೇಡಾ. ಆ ಹೊಲಸೇ ಮುಂದೆ ಆ ಅಗಾಧ ಮಹಿಮಾನ ನೆನಪಿನಿಂದ
ಕಳಿತು ಗೊಬ್ಬರವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಬ್ಬಿಸುವದು ಒಳ್ಳೆಯ ಹಬ್ಬಹತ್ತಿ
ದಂತೆ ಕುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಿಡಿಗಳಾಗುವವು. ಮಿಡಿಗಳು ವಿಷಯದ ಗಾಳಿಯಿಂದ
ಬಾಡದಂತೆ ಮಾತ್ರ ಎಚ್ಚರಿಕೆ !

ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಏನು? ಎಷ್ಟು ಎಚ್ಚತ್ತರೂ ಕಂಠಗಳು ಮುಚ್ಚಿ ಬಡೆ
ಯುವವು. ಕತ್ತಲೆಯು ಕವಿಯುವದು ಏನೂ ಕಾಣದಾಗುವದು ಆಗ
ಹೊರಗಿನ ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವ ಸೂರ್ಯನಾರಾಯಣನನ್ನೇ
ನೋರಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಅವನೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಮೆಟ್ಟುವಾಡಿ ಕಡೆಗೆ
ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವನು ಮೋಹದ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿ ಮಳುಗಿಸಿ ಅನಂ
ದದ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಎಳೆದೊಯ್ಯುವನು. ಅವನ ಕೋರಿಕೆಯೇ ಕೋರಿಕೆಯು !
ನಮ್ಮದು ಬರೇ ತೋರಿಕೆಯು. ಅವನ ಅರುವೇ ಅರುವು ನಮ್ಮದು ಅಭಾ
ಸವು ಅವನಿಗೆ ಎಣೆ ಗಾಣೆ; ಅಡೆಯಾಗುವವರಂತೂ ಬಹುದೂರ ಅವ
ನನ್ನೇ ನಂಬಿ ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅರುಹದರೆ ಬೃಹದನ್ನು ಹಗಲಿರಳು
ಕಾಯ್ದು ಮಿಡಿಗಳು ದೊಡ್ಡವಾಗಲು ಅತಿ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಹರಿವಾಣ
ದಲ್ಲಿ ನೀಡುವನು. ಅವನೇಗತಿ !!

ಶ್ರೀಮನ್ಮಧ್ವಮತೇ ಹರಿಃ ಪರತರಃ ಸತ್ಯಜಗತ್ತತ್ವತೋ
 ಭೇದೋ ಜೀವಗಣಾ ಹರೇನುಚರಾ ನಿಕೋಚಭಾವಿಗತಾಃ |
 ಮುಕ್ತಿನೈಜಸಖಾನುಭೂತಿರಮಲಾ ಭಕ್ತಿಶ್ಚತತ್ಸಾಧನಂ
 ಜ್ಞಾನಾದಿ ತ್ರಿತಯಂಪ್ರಮಾಣಮಾವಿಲಾ ಸ್ತಾಯೈಕವೇದೋಹರಿಃ ||

ಆಚಾರ್ಯರ ಹತ್ತು ಪ್ರಕರಣ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಚಾರ್ಯರು ಸಾರಾಂಶ ರೂಪದಿಂದ ಓದಿರುವರು. ಇನ್ನು ಅವುಗಳ ಮುಖ್ಯಾರ್ಥವೇನು? ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರ ಮಾಡುವಾ. ಸುಖಮಃಖಗಳಿಂದ ತಂಭದ ಈ ಜಗವು ನಗೆಯೂ ಅಲ್ಲ, ಹೊಗೆಯೂ ಅಲ್ಲ. ಸರ್ವತಂತ್ರ ಸ್ವತಂತ್ರನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ತನ್ನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಿದನು. ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಈತನು ಒಡಮೂಡಿರುವನು. ಅದುದರಿಂದಲೇ 'ಃ ನಾಡು ದೇವರ ಬೀಡು' ಇತಿವಾಸ್ಯಮಿದಂ ಸರ್ವಮ್ ಎಂದು ಉಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಂದ ಈ ಅಗಾಧ ಸಂಸಾರದ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನೇ ಶ್ರೇಷ್ಠನೆಂತಲೂ, ಸಂಸಾರವು ಸ್ಥಾನೇಂತಲೂ ಸಿದ್ಧವಾಗುವದು.

ನನಗೆ ಮೃಷ್ಟಾನ್ನವಾದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಭಿಕ್ಷಾನ್ನ; ನನಗೆ ಸುಖ ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ದುಃಖ-ಹೀಗೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅನುಭವಗಳು ಬೇರೆಬೇರೆ ಕಂಡು ಬರುವದರಿಂದ ಅನುಭೋಗಿಸುವ ಜೀವರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇರಬೇ

ಕೆಂಮ ಅನಮಾನ ಕೊರಡುತ್ತದೆ ನಾವು ಸಂಪೂರ್ಣ ಸುಖಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಎಷ್ಟು ಹೆಣಗಾಡಿವೋ ದುಃಖವು ನಮ್ಮ ಬೆನ್ನು ಬಿಡದು. ಆದುದರಿಂದ ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಅನುಗ್ರಹ ತಿಳಿಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಅದರ ಕಹಿಹಣ್ಣನ್ನು ಕಚ್ಚಿಸುವಾತನೂ ಅವನೇ ! ಈ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಬಿಡಿಸುವಾತನೂ ಅವನೇ !!

ಮುಕ್ತಿಯೇ ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೂ ಪರಮಾತ್ಮನ ಪ್ರಸಾದಕ್ಕೂ ಪರಮಾವಧಿಯು. ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟು ಸಾವುಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ತಟ್ಟಲಾರವು; ಸುಖದುಃಖಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮೋಹವೆಂಬ ಮದ್ಯವು ಅಲ್ಲಿ ದೊರೆಯದು. ಎಲ್ಲಿವನ್ನೂ ಇದ್ದಹಾಗೆ ತಿಳಿದು, ನಮ್ಮ ನಿಜಸ್ವರೂಪವಾದ ಅನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಬಾಳುವದೇ ಮುಕ್ತಿಯೆನಿಸುವದು.

ನಮ್ಮನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದವನನ್ನು ಕಂಡು, ಅವನಿಗೆ ನೀನೇಗತಿಯೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡರೆ ನಾವು ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಬಹುದು. ಅವನನ್ನು ತಿಳಿಯದೇ ಮುಂದಿನ ಮಾರ್ಗವೇ ಹೋಗಿಯದು. ತಿಳಿಯುವ ಮಾರ್ಗಗಳು ಮಾರು ಕಣ್ಣು ಮೂಗು ಮುಂತಾದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದ ನಾವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನೋಡಬಹುದು, ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿರುವ ವಸ್ತುವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಗುರುತಿನಿಂದ ಊಹಿಸಬಹುದು; ಅಥವಾ ಹಿರಿಯರ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ಮನಗಾಣಬಹುದು. ನಮ್ಮನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದವನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಾಣನು; ಅವನನ್ನು ಊಹಿಸಲಿಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಗುರುತಗಳನ್ನೂ ನಾವು ಅರಿಯೆವು. ಇನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಂದ್ಯಳಾದ ಶ್ರುತಿಯೇ ನಮಗೆ ಅವನನ್ನು ಮನಗಾಣಿಸುವಳು.

ಈ ಶ್ರುತಿದೇವಿಗೆ ಶರಣು ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರ ಅವನನ್ನು ತಿಳಿದು; ಅವನ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗುವಂತೆ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಆತನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಅವನ ಗುಣಾನುವಾದ ಮಾಡುತ್ತಾ ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ

ಜೀವಿಸಹತ್ತಿದೊಡೆ ಈ ಸಂಸಾರವು ಒಮ್ಮಿಂಜೊಮ್ಮೆ ಬದಲಾಗಿ ಹೋಗುವದು. ಮೇಲಾಪ್ತರಿಗು ತುಚ್ಛವಾಗುವದು; ಗುಡಿಸಲವು ಹೆಚ್ಚಿದಾಗುವದು; ಹೊನ್ನು ಹೆಣ್ಣು ಮಣ್ಣುಗಳು ನೋಹದ ಮಡುವಿಗೆ ನಮ್ಮನು ಎಳೆಯದೇ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಆನ.ಕೂಲವಾಗುವವು. ಸುಖದುಃಖಗಳು ಹೊಯಿದಾಡಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಸಾರಾಂಶ ಪಾಲಿಗೆಬಂದದ್ದೇ ಪಂಚಾಮೃತವೆಂದು ತೀದು ಸಂತೋಷದಿಂದಿದ್ದರಿ (इहैव तैर्जितः सर्गः एषां साम्ये स्थितमनः । गी॥) ಭಾವೀ ಸುಖವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾರ್ಥನಾಗಿ ಸಂಸಾರವು ಸವಿಯಾಗುವದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಯವೇನು ?

ಸಂಶ್ಲಿಷ್ಟ.

ಶ್ರೀಮದಾನಂದ ತೀರ್ಥರ ವೇದಾಂತದ ಮೇಲಾಪೂರಿಗೆ ಈ ದಶಪ್ರಕರಣಗಳು ಹತ್ತು ಪಾಟೆಗಳನ್ನೆ ಬಳಸುವುದು. ದಶಪ್ರಕರಣಗಳು ಯಾವವೆಂದರೆ:- (೧) ಮಾಯಾನಂದ ಖಂಡ, (೨) ವಿಧ್ಯಾತ್ಮಾನುಮಾನ ಖಂಡ, (೩) ಉಪಾಧಿ ಖಂಡ, (೪) ತತ್ವವಿವೇಕ, (೫) ತತ್ವಸಂಖ್ಯಾನ, (೬) ತತ್ವೋದ್ಯೋತ, (೭) ತತ್ವನಿರ್ಣಯ, (೮) ಪ್ರಮಾಣಲಕ್ಷಣ (೯) ಕಥಾಲಕ್ಷಣ, (೧೦) ಕರ್ಮನಿರ್ಣಯ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ಮೂರು ಪ್ರಕರಣಗಳು ಕೇವಲ ಖಂಡನಾತ್ಮಕವಿರುವವು; ಅವರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ಮತಗಳ ಖಂಡನವಿರುವದೇ ಹೊರತು ಸ್ವಮತದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯು ಸಿಕ್ಕಲಾರದು. ಆಮೇಲೆ ೪ನೇ ೫ನೇ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ವವಿವೇಚನೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದು ತತ್ವೋದ್ಯೋತ, ತತ್ವನಿರ್ಣಯಗಳಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಬೇರೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಯಾನಂದವನ್ನೂ, ವಿಧ್ಯಾತ್ಮಾನುಮಾನವನ್ನೂ ವಿಶದವಾಗಿ ಖಂಡಿಸಿ, ಸ್ವತತ್ವವು ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಕಡೆಯ ಮೂರು ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ, ಪ್ರಮಾಣಗಳು ಯಾವುವು ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು. ಕಥಾ ಎಷ್ಟು ತರಹದ್ದು ಮತ್ತು ಹ್ಯಾಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದಬೇಕು, ಮತ್ತು ಕರ್ಮವೆಂದರೇನು ಅದನ್ನು ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಹೇಗೆ ನಿವೇದನೆ ಮಾಡಬೇಕು.-ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ತತ್ವನಿರ್ಣಯವೊಂದನ್ನುಳಿದು ಬಹುಶಃ ಪ್ರತಿಮೂಲ ಪ್ರಕರಣವು ಬಹು ಸಂಸ್ಕೃತವಾದ ಹತ್ತಿಂಟು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿರುವುದು. ಶ್ರೀಮದಾಚಾರ್ಯರ ಈ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ನೋಡಿದರೆ ಅವುಬಹು ವಿಸಂಗತವಾಗಿಯೂ, ಅರ್ಥವಿಹೀನವಾಗಿಯೂ ಕಂಡು ಬರುವವು ಆದರೆ ಶ್ರೀಮಜ್ಜಯತೀರ್ಥರ ಟೀಕೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೂ ಸುಸಂಗತವಾಗಿಯೂ ತಿಳಿಯುವುದು. ಶ್ರೀಮದಾಚಾರ್ಯರ ಎಲ್ಲ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಸುಗಮವಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಈ ಜಯತೀರ್ಥರ ಅಥವಾ ಟೀಕಾಚಾರ್ಯರ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸ್ಮರಿಸಿದರೂ ಕಡಿಮೆಯೇ ಆದೆ.

